

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

L 317

Wydanie polskie

Legislacja

Rocznik 62

9 grudnia 2019

Spis treści

I Akty ustawodawcze

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2088 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie ujawniania informacji związanych ze zrównoważonym rozwojem w sektorze usług finansowych ⁽¹⁾ 1
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2089 z dnia 27 listopada 2019 r. zmieniające rozporządzenie (UE) 2016/1011 w odniesieniu do unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej oraz unijnych wskaźników referencyjnych dostosowanych do porozumienia paryskiego, a także ujawniania informacji dotyczących wskaźników referencyjnych w związku z kwestiami dotyczącymi zrównoważonego rozwoju ⁽¹⁾ 17

II Akty o charakterze nieustawodawczym

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Delegowane Komisji (UE) 2019/2090 z dnia 19 czerwca 2019 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/625 w odniesieniu do przypadków podejrzenia lub stwierdzenia niezgodności z przepisami Unii dotyczącymi stosowania lub pozostałości substancji farmakologicznie czynnych dopuszczonych w weterynaryjnych produktach leczniczych lub jako dodatki paszowe bądź z przepisami Unii dotyczącymi stosowania lub pozostałości zakazanych lub niedopuszczonych substancji farmakologicznie czynnych ⁽¹⁾ 28
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2019/2091 z dnia 28 listopada 2019 r. zmieniające rozporządzenie wykonawcze (UE) 2015/2197 w odniesieniu do walut silnie ze sobą skorelowanych zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 ⁽¹⁾ 38
- ★ ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2019/2092 z dnia 28 listopada 2019 r. nakładające ostateczne cło wyrównawcze na przywóz biodiesla pochodzącego z Indonezji 42
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2019/2093 z dnia 29 listopada 2019 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 333/2007 w odniesieniu do analizy estrów 3-monochloropropano-1,2-diolu (3-MCPD) i kwasów tłuszczowych, estrów glicydowych kwasów tłuszczowych, nadchloranu i akryloamidu ⁽¹⁾ 96

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2019/2094 z dnia 29 listopada 2019 r. zmieniające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 540/2011 w odniesieniu do przedłużenia okresów zatwierdzenia substancji czynnych benfluralin, dimoksystrobina, fluazynam, flutolanil, mankozeb, mekoprop-P, mepikwat, metiram, oksamyl i piraklostrobina ⁽¹⁾ 102
- ★ Rozporządzenie Wykonawcze Komisji (UE) 2019/2095 z dnia 29 listopada 2019 r. wprowadzające odliczenie od kwoty połowowej łososia atlantyckiego dostępnej dla Polski w 2019 r. z powodu przełowienia w 2018 r. 105

DECYZJE

- ★ DECYZJA KOMITETU POLITYCZNEGO I BEZPIECZEŃSTWA (WPZiB) 2019/2096 z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie mianowania dowódcy sił misji UE dla misji wojskowej Unii Europejskiej mającej na celu przyczynienie się do szkolenia malijskich sił zbrojnych (EUTM Mali) oraz uchylająca decyzję (WPZiB) 2019/948 (EUTM Mali/2/2019) 108
- ★ Decyzja Rady (UE) 2019/2097 z dnia 2 grudnia 2019 r. w sprawie mianowania jednego członka i jednego zastępcy członka Komitetu Regionów zaproponowanych przez Rumunię 110
- ★ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2019/2098 z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie tymczasowych wymagań dotyczących zdrowia zwierząt w odniesieniu do przesyłek produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi, pochodzących z Unii i wracających do Unii w wyniku odmowy wprowadzenia w państwie trzecim (notyfikowana jako dokument nr C(2019) 8092) ⁽¹⁾ 111

Sprostowania

- ★ Sprostowanie do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/625 z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych przeprowadzanych w celu zapewnienia stosowania prawa żywnościowego i paszowego oraz zasad dotyczących zdrowia i dobrostanu zwierząt, zdrowia roślin i środków ochrony roślin, zmieniającego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001, (WE) nr 396/2005, (WE) nr 1069/2009, (WE) nr 1107/2009, (UE) nr 1151/2012, (UE) nr 652/2014, (UE) 2016/429 i (UE) 2016/2031, rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 i (WE) nr 1099/2009 oraz dyrektywy Rady 98/58/WE, 1999/ 74/WE, 2007/43/WE, 2008/119/WE i 2008/120/WE, oraz uchylającego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 854/2004 i (WE) nr 882/2004, dyrektywy Rady 89/608/EWG, 89/662/ EWG, 90/425/EWG, 91/496/EWG, 96/23/WE, 96/93/WE i 97/78/WE oraz decyzję Rady 92/438/EWG (rozporządzenie w sprawie kontroli urzędowych) (Dz.U. L 095 z 7.4.2017) 114
- ★ Sprostowanie do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/798 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie bezpieczeństwa kolei (Dz.U. L 138 z 26.5.2016) 115

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2019/2088

z dnia 27 listopada 2019 r.

w sprawie ujawniania informacji związanych ze zrównoważonym rozwojem w sektorze usług finansowych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 25 września 2015 r. Zgromadzenie Ogólne ONZ przyjęło nowe globalne ramy zrównoważonego rozwoju: Agendę na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030 (zwaną dalej „Agendą 2030”), której podstawowymi elementami są cele zrównoważonego rozwoju. Komunikat Komisji z dnia 22 listopada 2016 r. dotyczący kolejnych kroków w kierunku zrównoważonej przyszłości Europy wiąże cele zrównoważonego rozwoju z unijnymi ramami polityki w celu zapewnienia, aby we wszystkich unijnych działaniach i inicjatywach politycznych, realizowanych zarówno w Unii, jak i na całym świecie, od samego początku uwzględniano cele zrównoważonego rozwoju. W swoich konkluzjach z dnia 20 czerwca 2017 r. Rada potwierdziła zobowiązanie Unii i jej państw członkowskich do wdrożenia Agendy 2030 w pełny, spójny, kompleksowy, zintegrowany i skuteczny sposób oraz w ścisłej współpracy z partnerami i innymi zainteresowanymi stronami.
- (2) Przejście na niskoemisyjną, bardziej zrównoważoną i zasobooszczędną gospodarkę o obiegu zamkniętym zgodne z celami zrównoważonego rozwoju ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia długoterminowej konkurencyjności gospodarki Unii. Porozumienie paryskie przyjęte na mocy Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (zwane dalej „porozumieniem paryskim”), które zostało zatwierdzone przez Unię w dniu 5 października 2016 r. ⁽³⁾ i weszło w życie w dniu 4 listopada 2016 r., ma na celu bardziej zdecydowaną reakcję na zmianę klimatu, między innymi przez zapewnienie spójności przepływów finansowych ze ścieżką prowadzącą do niskiego poziomu emisji gazów cieplarnianych oraz rozwoju odpornego na zmianę klimatu.
- (3) Aby osiągnąć cele porozumienia paryskiego oraz znacząco zmniejszyć ryzyko i skutki zmiany klimatu, celem światowym powinno być utrzymanie wzrostu średniej temperatury na świecie na poziomie znacznie poniżej 2 °C w stosunku do poziomu sprzed epoki przemysłowej oraz kontynuowanie wysiłków na rzecz ograniczenia wzrostu temperatury do 1,5 °C powyżej poziomu sprzed epoki przemysłowej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 62 z 15.2.2019, s. 97.⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2019 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 8 listopada 2019 r.⁽³⁾ Decyzja Rady (UE) 2016/1841 z dnia 5 października 2016 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, porozumienia paryskiego przyjętego na mocy Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (Dz.U. L 282 z 19.10.2016, s. 1).

- (4) Wspólnym celem dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE⁽⁴⁾, 2009/138/WE⁽⁵⁾, 2011/61/UE⁽⁶⁾, 2013/36/UE⁽⁷⁾, 2014/65/UE⁽⁸⁾, (UE) 2016/97⁽⁹⁾ i (UE) 2016/2341⁽¹⁰⁾ oraz rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 345/2013⁽¹¹⁾, (UE) nr 346/2013⁽¹²⁾, (UE) 2015/760⁽¹³⁾ i (UE) 2019/1238⁽¹⁴⁾ jest ułatwienie podejmowania i prowadzenia działalności przez przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS), instytucje kredytowe, zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (ZAFI), którzy zarządzają tymi funduszami - w tym europejskimi długoterminowymi funduszami inwestycyjnymi (EDFI) - lub wprowadzają je do obrotu, zakłady ubezpieczeń, firmy inwestycyjne, pośredników ubezpieczeniowych, instytucje pracowniczych programów emerytalnych (IORP), zarządzających kwalifikowalnymi funduszami venture capital (zarządzających EuVECA), zarządzających kwalifikowalnymi funduszami na rzecz przedsiębiorczości społecznej (zarządzających EuSEF) oraz dostawców ogólnoeuropejskich indywidualnych produktów emerytalnych (OIPE). Te dyrektywy i rozporządzenia zapewniają bardziej jednolitą ochronę inwestorów końcowych oraz ułatwiają im korzystanie z szerokiego zakresu produktów finansowych, ustanawiając jednocześnie przepisy, które umożliwiają inwestorom końcowym podejmowanie świadomych decyzji inwestycyjnych.
- (5) Zasady ujawniania inwestorom końcowym informacji na temat wprowadzenia do działalności ryzyk dla zrównoważonego rozwoju, na temat brania pod uwagę niekorzystnych skutków dla zrównoważonego rozwoju, na temat celów zrównoważonego inwestowania lub na temat promowania aspektu środowiskowego lub społecznego w procesie podejmowania decyzji inwestycyjnych oraz w procesie doradztwa nie zostały dostatecznie dopracowane, ponieważ takie ujawnianie informacji nie podlega jeszcze zharmonizowanym wymogom.
- (6) Wyłączenie z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia doradców finansowych, którzy zatrudniają mniej niż trzy osoby, powinno pozostawać bez uszczerbku dla stosowania przepisów prawa krajowego transponujących dyrektywy 2014/65/UE i (UE) 2016/97, w szczególności przepisów dotyczących doradztwa inwestycyjnego i ubezpieczeniowego. Wobec powyższego, choć doradcy tacy nie mają obowiązku przedstawiać informacji zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, w procesie doradztwa mają oni jednak obowiązek brania pod uwagę i uwzględniania ryzyka dla zrównoważonego rozwoju.
- (7) W zależności od charakteru prowadzonej działalności podmioty objęte zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia powinny stosować się do przepisów dotyczących uczestników rynku finansowego w przypadku gdy wytwarzają produkty finansowe oraz powinny stosować się do przepisów dotyczących doradców finansowych w przypadku gdy świadczą usługi doradztwa inwestycyjnego lub ubezpieczeniowego. W przypadku gdy podmioty takie prowadzą działalność zarówno uczestników rynku finansowego, jak i doradców finansowych, powinny one być zatem uznawane za uczestników rynku finansowego w przypadku gdy działają w charakterze twórców produktów finansowych, w tym w zakresie zarządzania portfelem, oraz powinny być uznawane za doradców finansowych w przypadku gdy świadczą usługi doradztwa inwestycyjnego lub ubezpieczeniowego.
- (8) W związku z tym, że Unia w coraz większym stopniu mierzy się z katastrofalnymi i nieprzewidywalnymi skutkami zmiany klimatu, wyczerpywaniem się zasobów oraz innymi kwestiami związanymi ze zrównoważonym rozwojem, konieczne są pilne działania służące uruchomieniu kapitału nie tylko za pośrednictwem polityk publicznych, ale również za pośrednictwem sektora usług finansowych. W związku z tym, na uczestników rynku finansowego i doradców finansowych należy nałożyć wymóg ujawniania określonych informacji dotyczących sposobów, w jaki wprowadzają oni do działalności ryzyka dla zrównoważonego rozwoju i biorą pod uwagę niekorzystne skutki dla zrównoważonego rozwoju.

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 32).

⁽⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II) (Dz.U. L 335 z 17.12.2009, s. 1).

⁽⁶⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i zmiany dyrektyw 2003/41/WE i 2009/65/WE oraz rozporządzeń (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 1095/2010 (Dz.U. L 174 z 1.7.2011, s. 1).

⁽⁷⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

⁽⁸⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniająca dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 349).

⁽⁹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/97 z dnia 20 stycznia 2016 r. w sprawie dystrybucji ubezpieczeń (Dz.U. L 26 z 2.2.2016, s. 19).

⁽¹⁰⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2341 z dnia 14 grudnia 2016 r. w sprawie działalności instytucji pracowniczych programów emerytalnych oraz nadzoru nad takimi instytucjami (IORP) (Dz.U. L 354 z 23.12.2016, s. 37).

⁽¹¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 345/2013 z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie europejskich funduszy venture capital (Dz.U. L 115 z 25.4.2013, s. 1).

⁽¹²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 346/2013 z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie europejskich funduszy na rzecz przedsiębiorczości społecznej (Dz.U. L 115 z 25.4.2013, s. 18).

⁽¹³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/760 z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie europejskich długoterminowych funduszy inwestycyjnych (Dz.U. L 123 z 19.5.2015, s. 98).

⁽¹⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1238 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie ogólnoeuropejskiego indywidualnego produktu emerytalnego (OIPE) (Dz.U. L 198 z 25.7.2019, s. 1).

- (9) Wobec braku zharmonizowanych przepisów unijnych dotyczących ujawniania inwestorom końcowym informacji związanych ze zrównoważonym rozwojem istnieje prawdopodobieństwo, że na poziomie krajowym nadal przyjmowane będą rozbieżne środki, a w poszczególnych sektorach usług finansowych mogłyby utrzymywać się różne podejścia. Takie rozbieżne środki i podejścia nadal prowadziłyby do znaczących zakłóceń konkurencji ze względu na istotne różnice w standardach informacyjnych. Ponadto równoległy rozwój praktyk rynkowych opartych na komercyjnych priorytetach, które przynoszą rozbieżne rezultaty, powoduje obecnie dalszą fragmentację rynku i mógłby nawet doprowadzić w przyszłości do dalszego pogorszenia efektywności funkcjonowania rynku wewnętrznego. Rozbieżność standardów informacyjnych oraz praktyk rynkowych sprawia, że bardzo trudno jest porównać różne produkty finansowe, stwarza nierówne warunki konkurencji pomiędzy takimi produktami oraz pomiędzy sieciami dystrybucji, a także powoduje powstawanie dodatkowych przeszkód na rynku wewnętrznym. Takie rozbieżności mogłyby być również mylące dla inwestorów końcowych i mogłyby negatywnie wpływać na ich decyzje inwestycyjne. Istnieje ryzyko, że w ramach zapewniania zgodności z porozumieniem paryskim, poszczególne państwa członkowskie będą przyjmować rozbieżne środki krajowe, które mogłyby stwarzać przeszkody dla sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego oraz przynosić szkody uczestnikom rynku finansowego i doradcom finansowym. Ponadto brak zharmonizowanych przepisów dotyczących przejrzystości utrudnia inwestorom końcowym skuteczne porównywanie różnych produktów finansowych w poszczególnych państwach członkowskich w odniesieniu do związanych z nimi ryzyk środowiskowych, społecznych oraz ryzyk związanych z zarządzaniem, a także celów zrównoważonego inwestowania. Dlatego też należy wyeliminować istniejące przeszkody dla funkcjonowania rynku wewnętrznego oraz zwiększyć porównywalność produktów finansowych, tak aby zapobiec prawdopodobnemu powstaniu przeszkód w przyszłości.
- (10) Niniejsze rozporządzenie ma na celu zmniejszenie asymetrii informacji w stosunkach między zleceniodawcą a zleceniobiorcą w odniesieniu do wprowadzenia do działalności ryzyk dla zrównoważonego rozwoju, brania pod uwagę niekorzystnych skutków dla zrównoważonego rozwoju, promowania aspektu środowiskowego lub społecznego oraz zrównoważonych inwestycji, poprzez nałożenie na uczestników rynku finansowego i doradców finansowych wymogu ujawniania stosownych informacji inwestorom końcowym przed zawarciem umowy, a następnie na bieżąco, w przypadku gdy działają oni jako zleceniobiorcy tych inwestorów końcowych (zleceniodawców).
- (11) Niniejsze rozporządzenie uzupełnia wymogi dotyczące ujawniania informacji określone w dyrektywach 2009/65/WE, 2009/138/WE, 2011/61/UE, 2014/65/UE, (UE) 2016/97 i (UE) 2016/2341 oraz rozporządzeniach (UE) nr 345/2013, (UE) nr 346/2013, (UE) 2015/760 i (UE) 2019/1238, a także w prawie krajowym regulującym indywidualne produkty emerytalne. Aby zapewnić sprawne i skuteczne monitorowanie przestrzegania niniejszego rozporządzenia, państwa członkowskie powinny polegać na właściwych organach już wyznaczonych na mocy tych przepisów.
- (12) Niniejsze rozporządzenie utrzymuje nałożone na uczestników rynku finansowego i doradców finansowych wymogi działania w najlepszym interesie inwestorów końcowych, obejmujące między innymi wymóg przeprowadzenia odpowiedniego badania due diligence przed dokonaniem inwestycji, jak przewidziano w dyrektywach 2009/65/WE, 2009/138/WE, 2011/61/UE, 2013/36/UE, 2014/65/UE, (UE) 2016/97 i (UE) 2016/2341 oraz rozporządzeniach (UE) nr 345/2013 i (UE) nr 346/2013, a także w prawie krajowym regulującym indywidualne produkty emerytalne. Aby wypełnić swoje obowiązki wynikające z tych przepisów, uczestnicy rynku finansowego i doradcy finansowi w swoich działaniach, w tym w ramach badania due diligence, powinni wprowadzać i stale oceniać nie tylko wszystkie stosowne ryzyka finansowe, ale także wszystkie stosowne ryzyka dla zrównoważonego rozwoju, które mogłyby mieć istotny negatywny wpływ na zwrot z inwestycji lub doradztwo. W związku z tym uczestnicy rynku finansowego i doradcy finansowi powinni określić w swoich strategiach, w jaki sposób wprowadzają do działalności te ryzyka, oraz opublikować te strategie.
- (13) Niniejsze rozporządzenie nakłada na uczestników rynku finansowego i doradców finansowych, którzy świadczą usługi doradztwa inwestycyjnego lub ubezpieczeniowego w odniesieniu do ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych, niezależnie od struktury produktów finansowych i rynku docelowego, wymóg publikowania na piśmie strategii wprowadzania do działalności ryzyk dla zrównoważonego rozwoju oraz zapewniania przejrzystości takiego wprowadzania do działalności.
- (14) Ryzyko dla zrównoważonego rozwoju oznacza zdarzenie lub warunki środowiskowe, społeczne lub związane z zarządzaniem, które – jeżeli wystąpią – mogłyby mieć istotny negatywny wpływ na wartość inwestycji, jak określono w przepisach sektorowych, w szczególności w dyrektywach 2009/65/WE, 2009/138/WE, 2011/61/UE, 2013/36/UE, 2014/65/UE, (UE) 2016/97 i (UE) 2016/2341 lub w przyjętych na ich podstawie aktach delegowanych i regulacyjnych standardach technicznych.
- (15) Niniejsze rozporządzenie powinno pozostawać bez uszczerbku dla przepisów dotyczących wprowadzania do działalności ryzyka, zawartych w dyrektywach 2009/65/WE, 2009/138/WE, 2011/61/UE, 2013/36/UE, 2014/65/UE, (UE) 2016/97 i (UE) 2016/2341 oraz rozporządzeniach (UE) nr 345/2013 i (UE) nr 346/2013, a także w prawie krajowym regulującym indywidualne produkty emerytalne, w tym między innymi dla mających zastosowanie stosownych kryteriów proporcjonalności, takich jak wielkość, organizacja wewnętrzna oraz charakter, zakres i stopień zło-

zoności danych działań. Niniejsze rozporządzenie ma na celu osiągnięcie większej przejrzystości w odniesieniu do sposobu wprowadzania do działalności przez uczestników rynku finansowego i doradców finansowych ryzyk dla zrównoważonego rozwoju w ich decyzjach inwestycyjnych oraz doradztwie inwestycyjnym lub ubezpieczeniowym. W przypadku gdy w wyniku oceny ryzyka dla zrównoważonego rozwoju stwierdza się, że w odniesieniu do danego produktu finansowego nie występują ryzyka dla zrównoważonego rozwoju, należy podać uzasadnienie takiego stwierdzenia. W przypadku gdy w wyniku oceny ryzyka dla zrównoważonego rozwoju stwierdza się, że takie ryzyka występują, należy ujawnić informacje – w ujęciu jakościowym albo ilościowym – na temat zakresu, w jakim takie ryzyka mogłyby wpłynąć na wynik danego produktu finansowego. Oceny ryzyka dla zrównoważonego rozwoju i powiązane informacje ujawniane przed zawarciem umowy przez uczestników rynku finansowego powinny stać się elementem informacji ujawnianych przed zawarciem umowy przez doradców finansowych. Doradcy finansowi powinni ujawniać informacje na temat sposobu, w jaki uwzględniają ryzyka dla zrównoważonego rozwoju w procesie wyboru produktu finansowego, który jest przedstawiany inwestorom końcowym przed świadczeniem usługi doradztwa, niezależnie od preferencji inwestorów końcowych w zakresie zrównoważonego rozwoju. Powyższe powinno pozostawać bez uszczerbku dla stosowania przepisów prawa krajowego transponujących dyrektywy 2014/65/UE i (UE) 2016/97, w szczególności obowiązków uczestników rynku finansowego i doradców finansowych w zakresie zarządzania produktem, ocen odpowiedności i adekwatności oraz testu wymagań i potrzeb.

- (16) Decyzje inwestycyjne oraz usługi doradztwa inwestycyjnego mogłyby mieć negatywny, istotny lub prawdopodobnie istotny wpływ na czynniki zrównoważonego rozwoju, przyczyniać się do jego powstania lub mieć z nim bezpośredni związek.
- (17) W celu zapewnienia spójnego i konsekwentnego stosowania niniejszego rozporządzenia niezbędne jest ustanowienie zharmonizowanej definicji „zrównoważonych inwestycji”, która przewiduje, że spółki, w które dokonano inwestycji, stosują dobre praktyki w zakresie zarządzania oraz zapewniają przestrzeganie zasady ostrożności „nie czyni poważnych szkód” tak, aby nie wyrządzać poważnych szkód środowiskowych ani społecznych.
- (18) W przypadku gdy uczestnicy rynku finansowego, biorąc należyście pod uwagę swoją wielkość, charakter i skalę prowadzonej działalności oraz rodzaje produktów finansowych, które udostępniają, biorą pod uwagę główne niekorzystne skutki decyzji inwestycyjnych dla czynników zrównoważonego rozwoju, niezależnie od tego, czy są one istotne czy prawdopodobnie istotne, powinni oni wprowadzać w swoich działaniach, w tym w ramach badania due diligence, procedury brania pod uwagę głównych niekorzystnych skutków obok stosownych ryzyk finansowych i stosownych ryzyk dla zrównoważonego rozwoju. W informacjach na temat takich procedur mógłby zostać zawarty opis tego, w jaki sposób uczestnicy rynku finansowego wywiązują się ze swoich obowiązków zarządczych związanych ze zrównoważonym rozwojem lub z innych obowiązków wobec akcjonariuszy. Na swoich stronach internetowych uczestnicy rynku finansowego powinni zamieszczać informacje na temat tych procedur oraz opis głównych niekorzystnych skutków. W tym kontekście wspólny komitet Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 ⁽¹⁵⁾ (EUNB), Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 ⁽¹⁶⁾ (EIOPA) oraz Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 ⁽¹⁷⁾ (ESMA) (zwany dalej „wspólnym komitetem”), a także uczestnicy rynku finansowego i doradcy finansowi powinni brać pod uwagę wytyczne dotyczące due diligence w zakresie odpowiedzialnego prowadzenia działalności gospodarczej opracowane przez Organizację Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) oraz popierane przez Organizację Narodów Zjednoczonych zasady odpowiedzialnego inwestowania.
- (19) Branie pod uwagę czynników zrównoważonego rozwoju w procesie podejmowania decyzji inwestycyjnych i procesie doradztwa inwestycyjnego może przynieść korzyści wykraczające poza rynki finansowe. Może zwiększyć odporność gospodarki realnej i stabilność systemu finansowego. W ten sposób może ostatecznie mieć wpływ na profil ryzyka i zwrotu z tytułu produktów finansowych. Dlatego istotne znaczenie ma to, aby uczestnicy rynku finansowego i doradcy finansowi podawali informacje niezbędne do umożliwienia inwestorom końcowym podejmowania świadomych decyzji inwestycyjnych.

⁽¹⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylenia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

⁽¹⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylenia decyzji Komisji 2009/79/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48).

⁽¹⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylenia decyzji Komisji 2009/77/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84).

- (20) Uczestnicy rynku finansowego, którzy biorą pod uwagę główne niekorzystne skutki decyzji inwestycyjnych dla czynników zrównoważonego rozwoju, w informacjach ujawnianych przed zawarciem umowy powinni w odniesieniu do każdego produktu finansowego ujawniać w sposób zwięzły – w ujęciu jakościowym lub ilościowym – w jaki sposób są brane pod uwagę główne niekorzystne skutki, a także powinni w informacjach tych umieścić oświadczenie, że informacje na temat głównych niekorzystnych skutków dla czynników zrównoważonego rozwoju są dostępne w ramach bieżącej sprawozdawczości. Główne niekorzystne skutki należy rozumieć jako te skutki decyzji inwestycyjnych i usług doradztwa inwestycyjnego, które mają niekorzystny wpływ na czynniki zrównoważonego rozwoju.
- (21) Dotychczas opracowano zrównoważone produkty w różny sposób uwzględniające cele zrównoważonego rozwoju. Dlatego do celów ujawniania informacji przed zawarciem umowy oraz ujawniania informacji w ramach sprawozdań okresowych niezbędne jest wprowadzenie rozróżnienia pomiędzy wymogami dotyczącymi produktów finansowych, które promują aspekt środowiskowy lub społeczny, a wymogami dotyczącymi produktów finansowych, których celem jest osiąganie pozytywnych skutków środowiskowych i społecznych. W związku z tym, w przypadku produktów finansowych, które obejmują aspekt środowiskowy lub społeczny, uczestnicy rynku finansowego powinni ujawniać informacje na temat tego, czy i w jaki sposób wyznaczony indeks, indeks zrównoważonego rozwoju lub indeks podstawowy są dostosowane do tych aspektów, a w przypadku gdy nie stosuje się wskaźnika referencyjnego – informacje na temat tego, w jaki sposób zapewnia się uwzględnienie aspektu dotyczącego zrównoważonego rozwoju w przypadku danego produktu finansowego. W przypadku produktów finansowych, których celem jest osiąganie pozytywnych skutków środowiskowych i społecznych, uczestnicy rynku finansowego powinni ujawniać informacje na temat rodzaju wskaźnika referencyjnego zrównoważonego rozwoju stosowanego przez nich do pomiaru wyniku w zakresie zrównoważonego rozwoju, a w przypadku gdy nie stosuje się wskaźnika referencyjnego – wyjaśniać, w jaki sposób cel zrównoważonego rozwoju zostaje osiągnięty. To ujawnianie informacji powinno być dokonywane każdego roku w ramach ich sprawozdań okresowych.
- (22) Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla przepisów dotyczących wynagrodzeń lub ocen wyników osób zatrudnionych przez uczestników rynku finansowego i doradców finansowych zawartych w dyrektywach 2009/65/WE, 2009/138/WE, 2011/61/UE, 2013/36/UE, 2014/65/UE, (UE) 2016/97 i (UE) 2016/2341 oraz rozporządzeniach (UE) nr 345/2013 i (UE) nr 346/2013, lub dla aktów wykonawczych oraz prawa krajowego regulującego indywidualne produkty emerytalne, w tym między innymi mających zastosowanie stosownych kryteriów proporcjonalności, takich jak wielkość, wewnętrzna organizacja oraz charakter, zakres i stopień złożoności danych działań. Należy jednak osiągnąć większą przejrzystość – w ujęciu jakościowym lub ilościowym – w zakresie polityk wynagrodzeń uczestników rynku finansowego i doradców finansowych w odniesieniu do świadczonych przez nich usług doradztwa inwestycyjnego lub ubezpieczeniowego, które to polityki wspierają solidne i skuteczne zarządzanie ryzykiem w odniesieniu do ryzyk dla zrównoważonego rozwoju, podczas gdy struktura wynagrodzenia nie zachęca do podejmowania nadmiernego ryzyka w odniesieniu do ryzyk dla zrównoważonego rozwoju i jest powiązana z wynikami skorygowanymi o ryzyko.
- (23) W celu zwiększenia przejrzystości oraz informowania inwestorów końcowych, dostęp do informacji na temat sposobu wprowadzania do działalności przez uczestników rynku finansowego i doradców finansowych stosownych ryzyk dla zrównoważonego rozwoju, niezależnie od tego czy są one istotne czy prawdopodobnie istotne, odpowiednio w ich procesach podejmowania decyzji inwestycyjnych, łącznie z aspektami organizacyjnymi, zarządzania ryzykiem i zarządzania, oraz w procesach doradztwa, powinien być regulowany poprzez nałożenie na te podmioty wymogu utrzymywania zwięzłych informacji na temat tych strategii na ich stronach internetowych.
- (24) Obecne wymogi dotyczące ujawniania informacji określone w prawie Unii nie obejmują wymogu ujawniania wszystkich informacji niezbędnych do właściwego informowania inwestorów końcowych na temat związanych ze zrównoważonym rozwojem skutków ich inwestycji w produkty finansowe, które obejmują aspekt środowiskowy lub społeczny, lub produkty finansowe służące osiągnięciu celów dotyczących zrównoważonego rozwoju. Należy zatem określić bardziej szczegółowe i znormalizowane wymogi dotyczące ujawniania informacji w odniesieniu do takich inwestycji. Na przykład należy regularnie informować o ogólnych związanych ze zrównoważonym rozwojem skutkach produktów finansowych, stosując wskaźniki właściwe dla pomiaru stopnia realizacji wybranego celu zrównoważonego inwestowania. W przypadku gdy wyznaczono odpowiedni indeks jako wskaźnik referencyjny, takie informacje należy również przedstawiać w odniesieniu do wyznaczonego indeksu, a także szerokiego indeksu giełdowego, aby umożliwić porównanie. W przypadku gdy zarządzający EuSEF udostępniają informacje na temat pozytywnych skutków społecznych, które są celem danego funduszu, na temat ogólnych osiągniętych skutków społecznych i na temat powiązanych metod stosowanych zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 346/2013, mogliby oni w stosownych przypadkach wykorzystywać takie informacje do celów ujawniania informacji na podstawie niniejszego rozporządzenia.
- (25) Dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE⁽¹⁸⁾ nałożono obowiązki w zakresie przejrzystości w odniesieniu do kwestii środowiskowych, społecznych i ładu korporacyjnego w sprawozdawczości niefinansowej. Jednakże forma i prezentacja wymagana na podstawie tej dyrektywy nie zawsze jest odpowiednia do bezpośredniego wykorzystania przez uczestników rynku finansowego i doradców finansowych w relacjach z inwestorami końcowymi. Do celów niniejszego rozporządzenia oraz zgodnie z tą dyrektywą uczestnicy rynku finansowego i doradcy finansowi powinni w stosownych przypadkach mieć możliwość wykorzystania informacji zawartych w sprawozdaniach z działalności oraz oświadczeniach na temat informacji niefinansowych.

⁽¹⁸⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG (Dz.U. L 182 z 29.6.2013, s. 19).

- (26) Aby zapewnić wiarygodność informacji publikowanych na stronach internetowych uczestników rynku finansowego i doradców finansowych, takie informacje powinny być aktualizowane, a każdy przegląd lub zmianę takich informacji należy wyjaśnić w zrozumiały sposób.
- (27) Pomimo tego, że niniejsze rozporządzenie nie obejmuje krajowych systemów zabezpieczenia społecznego, które są objęte zakresem stosowania rozporządzeń (WE) nr 883/2004 i (WE) nr 987/2009, to ze względu na fakt, że państwa członkowskie coraz częściej dopuszczają do zarządzania obowiązkowymi programami emerytalnymi w ramach swoich systemów zabezpieczenia społecznego przez uczestników rynku finansowego lub przez inne podmioty prawa prywatnego, a także ponieważ systemy takie są narażone na ryzyka dla zrównoważonego rozwoju oraz mogłyby brać pod uwagę niekorzystne skutki dla zrównoważonego rozwoju, promować aspekty środowiskowe lub społeczne lub realizować zrównoważone inwestycje, państwa członkowskie powinny mieć możliwość stosowania niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do takich systemów, aby złagodzić asymetrię informacji.
- (28) Niniejsze rozporządzenie nie powinno uniemożliwiać państwom członkowskim przyjmowania lub utrzymywania w mocy bardziej rygorystycznych przepisów dotyczących publikowania strategii w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu oraz strategii dotyczących ujawniania inwestorom końcowym dodatkowych informacji dotyczących ryzyk dla zrównoważonego rozwoju, pod warunkiem że uczestnicy rynku finansowego i doradcy finansowi, których przepisy takie dotyczą, mają siedziby główne na ich terytoriach. Takie przepisy nie powinny jednak mieć wpływu na skuteczne stosowanie niniejszego rozporządzenia ani na realizację jego celów.
- (29) Na podstawie dyrektywy (UE) 2016/2341 IORP są już zobowiązane do stosowania przepisów dotyczących zarządzania i zarządzania ryzykiem do swoich decyzji inwestycyjnych i ocen ryzyka w celu zapewnienia ciągłości i regularności. Decyzje inwestycyjne powinny być podejmowane, a ocena związanych z nimi ryzyk, w tym ryzyk środowiskowych, społecznych i związanych z zarządzaniem, powinna być przeprowadzana, w sposób zapewniający zgodność z interesami członków i beneficjentów IORP. EIOPA powinna wydać wytyczne dotyczące sposobu, w jaki w decyzjach inwestycyjnych i ocenach ryzyka IORP mają uwzględniać ryzyka środowiskowe, społeczne i związane z zarządzaniem na podstawie tej dyrektywy.
- (30) EUNB, EIOPA i ESMA (łącznie zwanym „europejskimi urzędami nadzoru”) należy zlecić, poprzez wspólny komitet, opracowanie projektów regulacyjnych standardów technicznych w celu doprecyzowania treści, metod i prezentacji informacji związanych ze wskaźnikami zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do klimatu i innych niekorzystnych skutków środowiskowych, do kwestii społecznych i pracowniczych, poszanowania praw człowieka oraz przeciwdziałania korupcji i przekupstwu, a także w celu doprecyzowania prezentacji i treści informacji w odniesieniu do promowania aspektu środowiskowego lub społecznego oraz celów zrównoważonego inwestowania, które należy ujawniać w dokumentach przed zawarciem umowy, sprawozdaniach rocznych i na stronach internetowych uczestników rynku finansowego zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 1094/2010 i (UE) nr 1095/2010. Komisja powinna być uprawniona do przyjmowania tych regulacyjnych standardów technicznych w drodze aktów delegowanych na mocy art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) oraz zgodnie z art. 10–14 rozporządzeń (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 1094/2010 i (UE) nr 1095/2010.
- (31) Europejskim urzędowi nadzoru należy zlecić, poprzez wspólny komitet, opracowanie projektów wykonawczych standardów technicznych w celu określenia standardowej prezentacji informacji na temat promowania aspektu środowiskowego lub społecznego i zrównoważonych inwestycji w komunikatach marketingowych. Komisja powinna być uprawniona do przyjmowania tych wykonawczych standardów technicznych w drodze aktów wykonawczych na mocy art. 291 TFUE oraz zgodnie z art. 15 rozporządzeń (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 1094/2010 i (UE) nr 1095/2010.
- (32) Ponieważ w sprawozdaniach rocznych co do zasady podsumowuje się wyniki gospodarcze za pełne lata kalendarzowe, przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące wymogów w zakresie przejrzystości w odniesieniu do takich sprawozdań nie powinny być stosowane do dnia 1 stycznia 2022 r.
- (33) Przepisy dotyczące ujawniania informacji zawarte w niniejszym rozporządzeniu powinny być uzupełnieniem przepisów dyrektyw 2009/65/WE, 2009/138/WE, 2011/61/UE, 2014/65/UE, (UE) 2016/97 i (UE) 2016/2341 oraz rozporządzeń (UE) nr 345/2013, (UE) nr 346/2013, (UE) 2015/760 i (UE) 2019/1238.
- (34) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i jest zgodne z zasadami zapisanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.
- (35) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, a mianowicie zwiększenie ochrony inwestorów końcowych i poszerzenie zakresu ujawnianych im informacji, w tym w przypadkach dokonywania transgranicznych zakupów przez inwestorów końcowych, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na konieczność ustanowienia jednolitych wymogów dotyczących ujawniania informacji, możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie ustanawia zharmonizowane przepisy dla uczestników rynku finansowego i doradców finansowych dotyczące przejrzystości w odniesieniu do wprowadzania do działalności ryzyk dla zrównoważonego rozwoju oraz brania pod uwagę niekorzystnych skutków dla zrównoważonego rozwoju w prowadzonych przez nich działaniach, a także w odniesieniu do przedstawiania przez nich informacji związanych ze zrównoważonym rozwojem na temat produktów finansowych.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „uczestnik rynku finansowego” oznacza:
 - a) zakład ubezpieczeń, który udostępnia ubezpieczeniowy produkt inwestycyjny;
 - b) firmę inwestycyjną, która świadczy usługi zarządzania portfelem;
 - c) instytucję pracowniczych programów emerytalnych (IORP);
 - d) twórcę produktu emerytalnego;
 - e) zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (ZAFI);
 - f) dostawcę ogólnoeuropejskiego indywidualnego produktu emerytalnego (OIPE);
 - g) zarządzającego kwalifikowalnym funduszem venture capital zarejestrowanego zgodnie z art. 14 rozporządzenia (UE) nr 345/2013;
 - h) zarządzającego kwalifikowalnym funduszem na rzecz przedsiębiorczości społecznej zarejestrowanego zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 346/2013;
 - i) spółkę zarządzającą przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (spółkę zarządzającą UCITS); lub
 - j) instytucję kredytową, która świadczy usługi zarządzania portfelem;
- 2) „zakład ubezpieczeń” oznacza zakład ubezpieczeń, który uzyskał zezwolenie zgodnie z art. 18 dyrektywy 2009/138/WE;
- 3) „ubezpieczeniowy produkt inwestycyjny” oznacza:
 - a) ubezpieczeniowy produkt inwestycyjny zdefiniowany w art. 4 pkt 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1286/2014 ⁽¹⁾; lub
 - b) produkt ubezpieczeniowy udostępniony inwestorowi profesjonalnemu, zapewniający wartość w dniu zapadalności lub wartość wykupu, która jest całkowicie lub częściowo narażona, bezpośrednio lub pośrednio, na wahania rynkowe;
- 4) „zarządzający alternatywnym funduszem inwestycyjnym” lub „ZAFI” oznacza ZAFI zdefiniowany w art. 4 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2011/61/UE;
- 5) „firma inwestycyjna” oznacza firmę inwestycyjną zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 1 dyrektywy 2014/65/UE;
- 6) „zarządzanie portfelem” oznacza zarządzanie portfelem zdefiniowane w art. 4 ust. 1 pkt 8 dyrektywy 2014/65/UE;
- 7) „instytucja pracowniczych programów emerytalnych” lub „IORP” oznacza instytucję pracowniczych programów emerytalnych, która uzyskała zezwolenie lub została zarejestrowana zgodnie z art. 9 dyrektywy (UE) 2016/2341, z wyjątkiem instytucji, w odniesieniu do której państwo członkowskie zdecydowało się stosować art. 5 tej dyrektywy lub instytucji, która obsługuje programy emerytalne obejmujące łącznie mniej niż 15 uczestników;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1286/2014 z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie dokumentów zawierających kluczowe informacje, dotyczących detalicznych produktów zbiorowego inwestowania i ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych (PRIIP) (Dz.U. L 352 z 9.12.2014, s. 1).

- 8) „produkt emerytalny” oznacza:
- a) produkt emerytalny, o którym mowa w art. 2 ust. 2 lit. e) rozporządzenia (UE) nr 1286/2014; lub
 - b) indywidualny produkt emerytalny, o którym mowa w art. 2 ust. 2 lit. g) rozporządzenia (UE) nr 1286/2014;
- 9) „ogólnoeuropejski indywidualny produkt emerytalny” lub „OIPE” oznacza produkt, o którym mowa w art. 2 pkt 2 rozporządzenia (UE) 2019/1238;
- 10) „spółka zarządzająca UCITS” oznacza:
- a) spółkę zarządzającą zdefiniowaną w art. 2 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2009/65/WE; lub
 - b) spółkę inwestycyjną, która uzyskała zezwolenie zgodnie z dyrektywą 2009/65/WE i która do celów zarządzania nią wyznaczyła spółki zarządzającej posiadającej zezwolenie na mocy tej dyrektywy;
- 11) „doradca finansowy” oznacza:
- a) pośrednika ubezpieczeniowego, który świadczy usługi doradztwa ubezpieczeniowego w odniesieniu do ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych;
 - b) zakład ubezpieczeń, który świadczy usługi doradztwa ubezpieczeniowego w odniesieniu do ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych;
 - c) instytucję kredytową, która świadczy usługi doradztwa inwestycyjnego;
 - d) firmę inwestycyjną, która świadczy usługi doradztwa inwestycyjnego;
 - e) ZAFI, który świadczy usługi doradztwa inwestycyjnego zgodnie z art. 6 ust. 4 lit. b) ppkt (i) dyrektywy 2011/61/UE; lub
 - f) spółkę zarządzającą UCITS, która świadczy usługi doradztwa inwestycyjnego zgodnie z art. 6 ust. 3 lit. b) ppkt (i) dyrektywy 2009/65/WE;
- 12) „produkt finansowy” oznacza:
- a) portfel zarządzany zgodnie z pkt 6 niniejszego artykułu;
 - b) alternatywny fundusz inwestycyjny (AFI);
 - c) ubezpieczeniowy produkt inwestycyjny;
 - d) produkt emerytalny;
 - e) program emerytalny;
 - f) UCITS; lub
 - g) OIPE;
- 13) „alternatywny fundusz inwestycyjny” lub „AFI” oznacza AFI zdefiniowany w art. 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2011/61/UE;
- 14) „program emerytalny” oznacza program emerytalny zdefiniowany w art. 6 pkt 2 dyrektywy (UE) 2016/2341;
- 15) „przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe” lub „UCITS” oznacza przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe, które uzyskało zezwolenie zgodnie z art. 5 dyrektywy 2009/65/WE;
- 16) „doradztwo inwestycyjne” oznacza doradztwo inwestycyjne zdefiniowane w art. 4 ust. 1 pkt 4 dyrektywy 2014/65/UE;
- 17) „zrównoważona inwestycja” oznacza inwestycję w działalność gospodarczą, która przyczynia się do realizacji celu środowiskowego, na przykład taka, która jest mierzona za pomocą kluczowych wskaźników zasobooszczędności pod kątem zużycia energii, wykorzystywania energii ze źródeł odnawialnych, wykorzystywania surowców, zużycia wody i użytkowania gruntów, generowania odpadów, emisji gazów cieplarnianych lub wpływu na różnorodność biologiczną i gospodarkę o obiegu zamkniętym, lub inwestycję w działalność gospodarczą, która przyczynia się do realizacji celu społecznego, w szczególności inwestycję przyczyniającą się do przeciwdziałania nierównościom lub inwestycję wspierającą spójność społeczną, integrację społeczną i stosunki pracy, lub inwestycję w kapitał ludzki lub w społeczności znajdujące się w niekorzystnej sytuacji pod względem gospodarczym lub społecznym, o ile takie inwestycje nie naruszają poważnie któregokolwiek z tych celów, a spółki, w które dokonano inwestycji, stosują dobre praktyki w zakresie zarządzania, w szczególności w odniesieniu do solidnych struktur zarządzania, stosunków pracowniczych, wynagrodzenia dla osób zatrudnionych i przestrzegania przepisów prawa podatkowego;
- 18) „inwestor profesjonalny” oznacza klienta, który spełnia kryteria określone w załączniku II do dyrektywy 2014/65/UE;
- 19) „inwestor detaliczny” oznacza inwestora niebędącego inwestorem profesjonalnym;
- 20) „pośrednik ubezpieczeniowy” oznacza pośrednika ubezpieczeniowego zdefiniowanego w art. 2 ust. 1 pkt 3 dyrektywy (UE) 2016/97;

- 21) „doradztwo ubezpieczeniowe” oznacza doradztwo zdefiniowane w art. 2 ust. 1 pkt 15 dyrektywy (UE) 2016/97;
- 22) „ryzyko dla zrównoważonego rozwoju” oznacza sytuację lub warunki środowiskowe, społeczne lub związane z zarządzaniem, które – jeżeli wystąpią – mogłyby mieć, rzeczywisty lub potencjalny, istotny negatywny wpływ na wartość inwestycji;
- 23) „europejski długoterminowy fundusz inwestycyjny” lub „EDFI” oznacza fundusz, który uzyskał zezwolenie zgodnie z art. 6 rozporządzenia (UE) 2015/760;
- 24) „czynniki zrównoważonego rozwoju” oznaczają kwestie środowiskowe, społeczne i pracownicze, kwestie dotyczące poszanowania praw człowieka oraz przeciwdziałania korupcji i przekupstwu.

Artykuł 3

Przejrzystość strategii dotyczących ryzyka dla zrównoważonego rozwoju

1. Uczestnicy rynku finansowego publikują na swoich stronach internetowych informacje na temat swoich strategii dotyczących wprowadzania do działalności ryzyk dla zrównoważonego rozwoju w procesie podejmowania decyzji inwestycyjnych.
2. Doradcy finansowi publikują na swoich stronach internetowych informacje na temat swoich strategii dotyczących wprowadzania do działalności ryzyk dla zrównoważonego rozwoju w ramach świadczenia usług doradztwa inwestycyjnego lub ubezpieczeniowego.

Artykuł 4

Przejrzystość w zakresie niekorzystnych skutków dla zrównoważonego rozwoju na poziomie podmiotu

1. Uczestnicy rynku finansowego publikują i utrzymują na swoich stronach internetowych:
 - a) w przypadku gdy biorą pod uwagę główne niekorzystne skutki decyzji inwestycyjnych dla czynników zrównoważonego rozwoju – oświadczenie na temat strategii w zakresie due diligence w odniesieniu do tych skutków, biorąc przy tym należycie pod uwagę swoją wielkość oraz charakter i skalę prowadzonej działalności, a także rodzaje produktów finansowych, które udostępniają; lub
 - b) w przypadku gdy nie biorą pod uwagę głównych niekorzystnych skutków decyzji inwestycyjnych dla czynników zrównoważonego rozwoju – jasne uzasadnienie takiego postępowania, obejmujące w stosownych przypadkach informacje na temat tego, czy i kiedy zamierzają brać pod uwagę takie niekorzystne skutki.
2. Uczestnicy rynku finansowego włączają do informacji przedstawianych zgodnie z ust. 1 lit. a) przynajmniej:
 - a) informacje na temat ich strategii określania i hierarchizacji głównych niekorzystnych skutków dla zrównoważonego rozwoju i wskaźników;
 - b) opis głównych niekorzystnych skutków dla zrównoważonego rozwoju i opis wszelkich podjętych w odniesieniu do nich oraz, w stosownych przypadkach, planowanych działań;
 - c) gdy ma to zastosowanie, krótkie podsumowania polityk dotyczących zaangażowania zgodnie z art. 3g dyrektywy 2007/36/WE;
 - d) odniesienie do przestrzegania przez nie kodeksów odpowiedzialnego prowadzenia działalności gospodarczej oraz uznanych na poziomie międzynarodowym standardów w zakresie due diligence i sprawozdawczości oraz, w stosownych przypadkach, stopnia ich dostosowania do celów porozumienia paryskiego.
3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, od dnia 30 czerwca 2021 r. uczestnicy rynku finansowego przekraczający na dzień bilansowy kryterium średniej liczby 500 pracowników w ciągu roku obrotowego publikują i utrzymują na swoich stronach internetowych oświadczenie na temat ich strategii w zakresie due diligence w odniesieniu do głównych niekorzystnych skutków decyzji inwestycyjnych dla czynników zrównoważonego rozwoju. Oświadczenie to zawiera przynajmniej informacje, o których mowa w ust. 2.
4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, od dnia 30 czerwca 2021 r. uczestnicy rynku finansowego, którzy są jednostkami dominującymi dużej grupy, o czym mowa w art. 3 ust. 7 dyrektywy 2013/34/UE, przekraczający – w ujęciu skonsolidowanym – na dzień bilansowy grupy kryterium średniej liczby 500 pracowników w ciągu roku obrotowego publikują i utrzymują na swoich stronach internetowych oświadczenie na temat ich strategii w zakresie due diligence w odniesieniu do głównych niekorzystnych skutków decyzji inwestycyjnych dla czynników zrównoważonego rozwoju. Oświadczenie zawiera przynajmniej informacje, o których mowa w ust. 2.

5. Doradcy finansowi publikują i utrzymują na swoich stronach internetowych:
- a) informacje o tym, czy – biorąc należycie pod uwagę swoją wielkość, charakter i skalę prowadzonej działalności oraz rodzaje produktów finansowych, w odniesieniu do których świadczą usługi doradztwa – w ramach świadczenia usług doradztwa inwestycyjnego lub ubezpieczeniowego biorą pod uwagę główne niekorzystne skutki dla czynników zrównoważonego rozwoju; lub
 - b) informacje o tym, dlaczego nie biorą pod uwagę głównych niekorzystnych skutków decyzji inwestycyjnych dla czynników zrównoważonego rozwoju w ramach świadczenia usług doradztwa inwestycyjnego lub ubezpieczeniowego oraz, w stosownych przypadkach, informacje na temat tego, czy i kiedy zamierzają brać pod uwagę takie niekorzystne skutki.
6. Do dnia 30 grudnia 2020 r. europejskie urzędy nadzoru opracują, poprzez wspólny komitet, projekty regulacyjnych standardów technicznych zgodnie z art. 10–14 rozporządzeń (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 1094/2010 i (UE) nr 1095/2010 dotyczących treści, metod i prezentacji informacji, o których mowa w ust. 1–5 niniejszego artykułu, w odniesieniu do wskaźników zrównoważonego rozwoju dotyczących niekorzystnych skutków dla klimatu i innych niekorzystnych skutków środowiskowych.

W stosownych przypadkach europejskie urzędy nadzoru będą się konsultować z Europejską Agencją Środowiska i Wspólnym Centrum Badawczym Komisji Europejskiej.

Komisji przekazuje się uprawnienia do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzeń (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 1094/2010 i (UE) nr 1095/2010.

7. Do dnia 30 grudnia 2021 r. europejskie urzędy nadzoru opracują, poprzez wspólny komitet, projekty regulacyjnych standardów technicznych zgodnie z art. 10–14 rozporządzeń (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 1094/2010 i (UE) nr 1095/2010 dotyczących treści, metod i prezentacji informacji, o których mowa w ust. 1–5 niniejszego artykułu, w odniesieniu do wskaźników zrównoważonego rozwoju dotyczących niekorzystnych skutków w zakresie kwestii społecznych i pracowniczych, poszanowania praw człowieka oraz przeciwdziałania korupcji i przekupstwu.

Komisji przekazuje się uprawnienia do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzeń (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 1094/2010 i (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 5

Przejrzystość polityk wynagrodzeń w związku z wprowadzaniem do działalności ryzyk dla zrównoważonego rozwoju

1. Uczestnicy rynku finansowego i doradcy finansowi ujmują w swoich politykach wynagrodzeń informacje o sposobie zapewniania spójności tych polityk z wprowadzaniem do działalności ryzyk dla zrównoważonego rozwoju oraz publikują te informacje na swoich stronach internetowych.
2. Informacje, o których mowa w ust. 1, ujmuje się w politykach wynagrodzeń, do których określenia i stosowania zgodnie z przepisami sektorowymi, w szczególności dyrektywami 2009/65/WE, 2009/138/WE, 2011/61/UE, 2013/36/UE, 2014/65/UE, (UE) 2016/97 i (UE) 2016/2341, zobowiązani są uczestnicy rynku finansowego i doradcy finansowi.

Artykuł 6

Przejrzystość w zakresie wprowadzania do działalności ryzyk dla zrównoważonego rozwoju

1. Uczestnicy rynku finansowego włączają do informacji ujawnianych przed zawarciem umowy opis następujących elementów:
 - a) sposób, w jaki ryzyka dla zrównoważonego rozwoju są wprowadzane w podejmowanych przez nich decyzjach inwestycyjnych; oraz
 - b) wyniki oceny prawdopodobnego wpływu ryzyk dla zrównoważonego rozwoju na zwrot z tytułu produktów finansowych, które udostępniają.

W przypadku gdy uczestnicy rynku finansowego uznają, że ryzyka dla zrównoważonego rozwoju są nieznaczące, opis elementów, o których mowa w akapicie pierwszym, obejmuje jasne i zwięzłe wyjaśnienie przyczyn uznania tych ryzyk za nieznaczące.

2. Doradcy finansowi włączają do informacji ujawnianych przed zawarciem umowy opis następujących elementów:
 - a) sposób, w jaki ryzyka dla zrównoważonego rozwoju są wprowadzane w świadczonych przez nich usługach doradztwa inwestycyjnego lub ubezpieczeniowego; oraz
 - b) wyniki oceny prawdopodobnego wpływu ryzyk dla zrównoważonego rozwoju na zwrot z tytułu produktów finansowych, w odniesieniu do których doradzają.

W przypadku gdy doradcy finansowi uznają, że ryzyka dla zrównoważonego rozwoju są nieznaczące, opis elementów, o których mowa w akapicie pierwszym, obejmuje jasne i zwięzłe wyjaśnienie przyczyn uznania tych ryzyk za nieznaczące.

3. Informacje, o których mowa w ust. 1 i 2, podlegają ujawnieniu w następujący sposób:
- w przypadku ZAFI – w ramach ujawniania inwestorom informacji, o których mowa w art. 23 ust. 1 dyrektywy 2011/61/UE;
 - w przypadku zakładów ubezpieczeń – w ramach przekazywania informacji, o których mowa w art. 185 ust. 2 dyrektywy 2009/138/WE, lub, w stosownych przypadkach, zgodnie z art. 29 ust. 1 dyrektywy (UE) 2016/97;
 - w przypadku IORP – w ramach przekazywania informacji, o których mowa w art. 41 dyrektywy (UE) 2016/2341;
 - w przypadku zarządzających kwalifikowalnymi funduszami venture capital – w ramach przekazywania informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 345/2013;
 - w przypadku zarządzających kwalifikowalnymi funduszami na rzecz przedsiębiorczości społecznej – w ramach przekazywania informacji, o których mowa w art. 14 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 346/2013;
 - w przypadku twórców produktów emerytalnych – w formie pisemnej, z odpowiednim wyprzedzeniem, zanim inwestor detaliczny zostanie związany umową dotyczącą produktu emerytalnego;
 - w przypadku spółek zarządzających UCITS – w prospekcie emisyjnym, o którym mowa w art. 69 dyrektywy 2009/65/WE;
 - w przypadku firm inwestycyjnych, które świadczą usługi zarządzania portfelem lub usługi doradztwa inwestycyjnego – zgodnie z art. 24 ust. 4 dyrektywy 2014/65/UE;
 - w przypadku instytucji kredytowych, które świadczą usługi zarządzania portfelem lub usługi doradztwa inwestycyjnego – zgodnie z art. 24 ust. 4 dyrektywy 2014/65/UE;
 - w przypadku pośredników ubezpieczeniowych i zakładów ubezpieczeń, świadczących usługi doradztwa ubezpieczeniowego w odniesieniu do ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych, oraz w przypadku pośredników ubezpieczeniowych, którzy świadczą usługi doradztwa ubezpieczeniowego w odniesieniu do produktów emerytalnych narażonych na wahania rynkowe – zgodnie z art. 29 ust. 1 dyrektywy (UE) 2016/97;
 - w przypadku ZAFI, którzy zarządzają EDFI – w prospekcie emisyjnym, o którym mowa w art. 23 rozporządzenia (UE) 2015/760;
 - w przypadku dostawców OIPE – w dokumencie zawierającym kluczowe informacje dotyczące OIPE, o którym mowa w art. 26 rozporządzenia (UE) 2019/1238.

Artykuł 7

Przejrzystość w zakresie niekorzystnych skutków dla zrównoważonego rozwoju na poziomie produktu finansowego

1. Do dnia 30 grudnia 2022 r. w odniesieniu do każdego produktu finansowego, w przypadku gdy uczestnik rynku finansowego udostępnia informacje zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. a) lub art. 4 ust. 3 lub 4, ujawniane informacje, o których mowa w art. 6 ust. 3, obejmują:
- jasne i uzasadnione wyjaśnienie czy i w jaki sposób produkt finansowy bierze pod uwagę główne niekorzystne skutki dla czynników zrównoważonego rozwoju;
 - oświadczenie, że informacje na temat głównych niekorzystnych skutków dla czynników zrównoważonego rozwoju są dostępne w ramach informacji ujawnianych na podstawie art. 11 ust. 2.

W przypadku gdy informacje, o których mowa w art. 11 ust. 2, obejmują ujęcie ilościowe dotyczące głównych niekorzystnych skutków dla czynników zrównoważonego rozwoju, informacje te mogą opierać się na przepisach regulacyjnych standardów technicznych przyjętych na podstawie art. 4 ust. 6 i 7.

2. W przypadku gdy uczestnik rynku finansowego udostępnia informacje zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. b), ujawniane informacje, o których mowa w art. 6 ust. 3, obejmują oświadczenie w odniesieniu do każdego produktu finansowego, że dany uczestnik rynku finansowego nie bierze pod uwagę głównych niekorzystnych skutków decyzji inwestycyjnych dla czynników zrównoważonego rozwoju oraz wskazanie przyczyn takiego postępowania.

Artykuł 8

Przejrzystość w zakresie promowania aspektu środowiskowego lub społecznego w informacjach ujawnianych przed zawarciem umowy

1. W przypadku gdy produkt finansowy promuje, między innymi, aspekt środowiskowy lub społeczny, lub oba te aspekty, o ile spółki, w które dokonywane są inwestycje, stosują dobre praktyki w zakresie zarządzania, informacje ujawniane podlegające ujawnieniu na podstawie art. 6 ust. 1 i 3 obejmują:
- informacje na temat sposobu, w jaki dany produkt finansowy zapewnia uwzględnienie tych aspektów;
 - jeżeli indeks został wyznaczony jako wskaźnik referencyjny - informacje na temat tego, czy i w jaki sposób indeks ten jest zgodny z tymi aspektami.

2. W informacjach ujawnianych na podstawie art. 6 ust. 1 i 3, uczestnicy rynku finansowego wskazują, gdzie można zapoznać się z metodami stosowanymi na potrzeby obliczania indeksu, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.
3. Europejskie urzędy nadzoru, poprzez wspólny komitet, opracowują projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu doprecyzowania szczegółów prezentacji i treści informacji ujawnianych na podstawie niniejszego artykułu.

Przy opracowywaniu projektów regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, europejskie urzędy nadzoru biorą pod uwagę różne rodzaje produktów finansowych, uwzględnione w nich aspekty oraz różnice pomiędzy nimi, a także cel polegający na ujawnianiu informacji, które mają być dokładne, rzetelne, jasne, niewprowadzające w błąd, proste i zwięzłe.

Europejskie urzędy nadzoru przedstawiają Komisji projekty regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, do dnia 30 grudnia 2020 r.

Komisji przekazuje się uprawnienia do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzeń (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 1094/2010 i (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 9

Przejrzystość w zakresie zrównoważonych inwestycji w informacjach ujawnianych przed zawarciem umowy

1. W przypadku gdy dany produkt finansowy ma na celu zrównoważone inwestycje i wyznaczono indeks jako wskaźnik referencyjny, do informacji ujawnianych na podstawie art. 6 ust. 1 i 3 dołącza się:
 - a) informacje na temat dostosowania wyznaczonego indeksu do tego celu;
 - b) wyjaśnienie, dlaczego i w jaki sposób wyznaczony indeks dostosowany do tego celu różni się od ogólnego indeksu rynkowego.
2. W przypadku gdy produkt finansowy ma na celu zrównoważoną inwestycję i nie wyznaczono żadnego indeksu jako wskaźnika referencyjnego, informacje ujawniane zgodnie z art. 6 ust. 1 i 3, obejmują wyjaśnienie, w jaki sposób ten cel ma zostać osiągnięty.
3. W przypadku gdy produkt finansowy ma na celu zmniejszenie emisji dwutlenku węgla, informacje ujawniane zgodnie z art. 6 ust. 1 i 3 obejmują cel dotyczący ekspozycji z tytułu niskiej emisji dwutlenku węgla z myślą o osiągnięciu długoterminowych celów porozumienia paryskiego w zakresie globalnego ocieplenia.

Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 niniejszego artykułu, w przypadku gdy unijny wskaźnik referencyjny transformacji klimatycznej ani unijny wskaźnik referencyjny dostosowany do porozumienia paryskiego zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1011⁽²⁰⁾ nie są dostępne, informacje, o których mowa w art. 6, obejmują szczególne wyjaśnienie, w jaki sposób zapewnione jest stałe dążenie do realizacji celu dotyczącego zmniejszenia emisji dwutlenku węgla z myślą o osiągnięciu długoterminowych celów porozumienia paryskiego w zakresie globalnego ocieplenia.

4. W informacjach ujawnianych zgodnie z art. 6 ust. 1 i 3 uczestnicy rynku finansowego wskazują, gdzie można zapoznać się z metodą stosowaną na potrzeby obliczania indeksów, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, oraz wskaźników referencyjnych, o których mowa w ust. 3 akapit drugi niniejszego artykułu.
5. Europejskie urzędy nadzoru, poprzez wspólny komitet, opracowują projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu doprecyzowania szczegółów prezentacji i treści informacji ujawnianych na podstawie niniejszego artykułu.

Przy opracowywaniu projektu regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, europejskie urzędy nadzoru biorą pod uwagę różne rodzaje produktów finansowych, ich cele, o których mowa w ust. 1, 2 i 3, oraz różnice pomiędzy nimi, a także cel polegający na ujawnianiu informacji, które mają być dokładne, rzetelne, jasne, niewprowadzające w błąd, proste i zwięzłe.

⁽²⁰⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1011 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie indeksów stosowanych jako wskaźniki referencyjne w instrumentach finansowych i umowach finansowych lub do pomiaru wyników funduszy inwestycyjnych i zmieniające dyrektywy 2008/48/WE i 2014/17/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 596/2014 (Dz.U. L 171 z 29.6.2016, s. 1).

Europejskie urzędy nadzoru przedstawiają Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, do dnia 30 grudnia 2020 r.

Komisji przekazuje się uprawnienia do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzeń (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 1094/2010 i (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 10

oraz zrównoważonych inwestycji na stronach internetowych

1. Uczestnicy rynku finansowego publikują i utrzymują na swoich stronach internetowych następujące informacje w odniesieniu do każdego produktu finansowego, o którym mowa w art. 8 ust. 1 i art. 9 ust. 1, 2 i 3:

- a) opis aspektu środowiskowego lub społecznego lub celu dotyczącego zrównoważonego inwestowania;
- b) informacje na temat metod stosowanych do oceny, pomiaru i monitorowania aspektu środowiskowego lub społecznego lub wpływu zrównoważonych inwestycji wybranych dla danego produktu finansowego, w tym ich źródeł danych, kryteriów kwalifikacji aktywów bazowych i odpowiednich wskaźników zrównoważonego rozwoju stosowanych do pomiaru aspektu środowiskowego lub społecznego lub ogólnego wpływu danego produktu finansowego na zrównoważony rozwój;
- c) informacje, o których mowa w art. 8 i 9;
- d) informacje, o których mowa w art. 11.

Informacje ujawniane na podstawie akapitu pierwszego muszą być jasne, zwięzłe oraz zrozumiałe dla inwestorów. Informacje te publikuje się w sposób dokładny, rzetelny, jasny, niewprowadzający w błąd, prosty i zwięzły w widocznym i łatwo dostępnym miejscu na stronie internetowej.

2. Europejskie urzędy nadzoru, poprzez wspólny komitet, opracowują projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu doprecyzowania szczegółów treści informacji, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. a) i b), oraz wymogi dotyczące prezentacji, o których mowa w akapicie drugim tego ustępu.

Przy opracowywaniu projektów regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, europejskie urzędy nadzoru biorą pod uwagę różne rodzaje produktów finansowych, uwzględnione w nich aspekty i cele, o których mowa w ust. 1, oraz różnice pomiędzy nimi. Europejskie urzędy nadzoru aktualizują regulacyjne standardy techniczne w świetle zmian w regulacjach i rozwoju technologicznego.

Europejskie urzędy nadzoru przedstawiają Komisji projekty regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, do dnia 30 grudnia 2020 r.

Komisji przekazuje się uprawnienia do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzeń (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 1094/2010 i (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 11

Przejrzystość w zakresie promowania aspektu środowiskowego lub społecznego i zrównoważonych inwestycji w sprawozdaniach okresowych

1. W przypadku gdy uczestnicy rynku finansowego udostępniają produkt finansowy, o którym mowa w art. 8 ust. 1 lub art. 9 ust. 1, 2 lub 3, przedstawiają w sprawozdaniach okresowych opis następujących elementów:

- a) w przypadku produktu finansowego, o którym mowa w art. 8 ust. 1 – zakres, w jakim zapewniono uwzględnienie aspektu środowiskowego lub społecznego;
- b) w przypadku produktu finansowego, o którym mowa w art. 9 ust. 1, 2 lub 3:
 - (i) ogólny wpływ danego produktu finansowego na kwestie związane ze zrównoważonym rozwojem określony za pomocą odpowiednich wskaźników zrównoważonego rozwoju; lub
 - (ii) w przypadku gdy wyznaczono indeks jako wskaźnik referencyjny – porównanie ogólnego wpływu danego produktu finansowego z wpływem wyznaczonego indeksu oraz ogólnego indeksu rynkowego za pomocą wskaźników zrównoważonego rozwoju.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, podlegają ujawnieniu w następujący sposób:
- a) w przypadku ZAFI – w sprawozdaniu rocznym, o którym mowa w art. 22 dyrektywy 2011/61/UE;
 - b) w przypadku zakładów ubezpieczeń – corocznie w formie pisemnej zgodnie z art. 185 ust. 6 dyrektywy 2009/138/WE;
 - c) w przypadku IORP – w sprawozdaniu rocznym, o którym mowa w art. 29 dyrektywy (UE) 2016/2341;
 - d) w przypadku zarządzających kwalifikowalnymi funduszami venture capital – w sprawozdaniu rocznym, o którym mowa w art. 12 rozporządzenia (UE) nr 345/2013;
 - e) w przypadku zarządzających kwalifikowalnymi funduszami na rzecz przedsiębiorczości społecznej – w sprawozdaniu rocznym, o którym mowa w art. 13 rozporządzenia (UE) nr 346/2013;
 - f) w przypadku twórców produktów emerytalnych – w formie pisemnej w sprawozdaniu rocznym lub sprawozdaniu sporządzanym zgodnie z prawem krajowym;
 - g) w przypadku spółek zarządzających UCITS – w sprawozdaniu rocznym, o którym mowa w art. 69 dyrektywy 2009/65/WE;
 - h) w przypadku firm inwestycyjnych, które świadczą usługi zarządzania portfelem – w sprawozdaniu okresowym, o którym mowa w art. 25 ust. 6 dyrektywy 2014/65/UE;
 - i) w przypadku instytucji kredytowych, które świadczą usługi zarządzania portfelem – w sprawozdaniu okresowym, o którym mowa w art. 25 ust. 6 dyrektywy 2014/65/UE;
 - j) w przypadku dostawców OIPE – w informacji o świadczeniach z OIPE, o której mowa w art. 36 rozporządzenia (UE) 2019/1238.
3. Do celów ust. 1 niniejszego artykułu uczestnicy rynku finansowego mogą wykorzystywać informacje, w zależności od przypadku, w sprawozdaniach z działalności zgodnie z art. 19 dyrektywy 2013/34/UE lub w oświadczeniach na temat informacji niefinansowych zgodnie z art. 19a tej dyrektywy.
4. Europejskie urzędy nadzoru, poprzez wspólny komitet, opracowują projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu doprecyzowania szczegółów treści i prezentacji informacji, o których mowa w ust. 1.

Przy opracowywaniu projektów regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, europejskie urzędy nadzoru biorą pod uwagę różne rodzaje produktów finansowych, uwzględnione w nich aspekty i cele oraz różnice pomiędzy nimi. Europejskie urzędy nadzoru aktualizują regulacyjne standardy techniczne w świetle zmian w regulacjach i rozwoju technologicznego.

Europejskie urzędy nadzoru przedstawiają Komisji projekty regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, do dnia 30 grudnia 2020 r.

Komisji przekazuje się uprawnienia do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzeń (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 1094/2010 i (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 12

Przegląd ujawnianych informacji

1. Uczestnicy rynku finansowego zapewniają, aby wszelkie informacje publikowane zgodnie z art. 3, 5 lub 10 były na bieżąco aktualizowane. W przypadku gdy uczestnik rynku finansowego zmienia takie informacje, publikuje na tej samej stronie internetowej zrozumiałe wyjaśnienie takiej zmiany.
2. Ust. 1 ma zastosowanie odpowiednio do doradców finansowych w odniesieniu do wszelkich informacji publikowanych zgodnie z art. 3 i 5.

Artykuł 13

Komunikaty marketingowe

1. Bez uszczerbku dla surowszych przepisów sektorowych, w szczególności dyrektyw 2009/65/WE, 2014/65/UE i (UE) 2016/97 oraz rozporządzenia (UE) nr 1286/2014, uczestnicy rynku finansowego i doradcy finansowi zapewniają, aby ich komunikaty marketingowe nie były sprzeczne z informacjami ujawnianymi na podstawie niniejszego rozporządzenia.
2. Europejskie urzędy nadzoru mogą opracować, poprzez wspólny komitet, projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia standardowej prezentacji informacji na temat promowania aspektu środowiskowego lub społecznego i zrównoważonych inwestycji.

Komisji przekazuje się uprawnienia do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzeń (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 1094/2010 i (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 14

Właściwe organy

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy wyznaczone zgodnie z przepisami sektorowymi, w szczególności przepisami sektorowymi, o których mowa w art. 6 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, oraz zgodnie z dyrektywą 2013/36/UE, monitorowały przestrzeganie przez uczestników rynku finansowego i doradców finansowych wymogów niniejszego rozporządzenia. Właściwe organy muszą posiadać wszelkie uprawnienia nadzorcze i uprawnienia w zakresie prowadzenia postępowań wyjaśniających, które są niezbędne do wykonywania ich funkcji w ramach niniejszego rozporządzenia.
2. Do celów niniejszego rozporządzenia właściwe organy współpracują ze sobą i bez zbędnej zwłoki przekazują sobie nawzajem informacje mające znaczenie do celów wykonywania ich obowiązków w ramach niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 15

Przejrzystość zapewniana przez IORP i pośredników ubezpieczeniowych

1. IORP publikują i utrzymują informacje, o których mowa w art. 3-7 oraz w art. 10 ust. 1 akapit pierwszy, zgodnie z art. 36 ust. 2 lit. f) dyrektywy (UE) 2016/2341.
2. Pośrednicy ubezpieczeniowi przekazują informacje, o których mowa w art. 3, art. 4 ust. 5, art. 5, art. 6 oraz art. 10 ust. 1 akapit pierwszy, zgodnie z art. 23 dyrektywy (UE) 2016/97.

Artykuł 16

Produkty emerytalne objęte zakresem stosowania rozporządzeń (WE) nr 883/2004 i (WE) nr 987/2009

1. Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o stosowaniu niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do twórców produktów emerytalnych obsługujących krajowe systemy zabezpieczenia społecznego, objętych zakresem stosowania rozporządzeń (WE) nr 883/2004 i (WE) nr 987/2009. W takich przypadkach do twórców produktów emerytalnych, o których mowa w art. 2 pkt 1 lit. d), zalicza się twórców produktów emerytalnych obsługujących krajowe systemy zabezpieczenia społecznego i twórców produktów emerytalnych, o których mowa w art. 2 pkt 8 niniejszego rozporządzenia. W takim przypadku definicję produktu emerytalnego w art. 2 pkt 8 niniejszego rozporządzenia uznaje się za obejmującą produkty emerytalne, o których mowa w zdaniu pierwszym.
2. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję i europejskie urzędy nadzoru o każdej decyzji podjętej na podstawie ust. 1.

Artykuł 17

Wyłączenia

1. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do pośredników ubezpieczeniowych, którzy świadczą usługi doradztwa ubezpieczeniowego w odniesieniu do ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych, ani do firm inwestycyjnych, które świadczą usługi doradztwa inwestycyjnego, będących przedsiębiorstwami, niezależnie od ich formy prawnej, w tym osób fizycznych lub samozatrudnionych, pod warunkiem że zatrudniają mniej niż trzy osoby.
2. Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o stosowaniu niniejszego rozporządzenia do pośredników ubezpieczeniowych, którzy świadczą usługi doradztwa ubezpieczeniowego w odniesieniu do ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych, lub do firm inwestycyjnych, które świadczą usługi doradztwa inwestycyjnego, o których mowa w ust. 1.
3. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję i europejskie urzędy nadzoru o każdej decyzji podjętej na podstawie ust. 2.

*Artykuł 18***Sprawozdanie**

Europejskie urzędy nadzoru podsumują zakres dobrowolnie ujawnionych informacji zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. a) i art. 7 ust. 1 lit. a). Do dnia 10 września 2022 r., a następnie każdego roku, europejskie urzędy nadzoru przedłożą Komisji roczne sprawozdanie na temat najlepszych praktyk oraz przedstawią zalecenia dotyczące standardów dobrowolnej sprawozdawczości. W tym rocznym sprawozdaniu uwzględni się konsekwencje stosowania praktyk due diligence dla ujawniania informacji na podstawie niniejszego rozporządzenia oraz przedstawia się stosowne wytyczne. Sprawozdanie to podaje się do wiadomości publicznej oraz przekazuje się Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

*Artykuł 19***Ocena**

1. Do dnia 30 grudnia 2022 r. Komisja przeprowadzi ocenę stosowania niniejszego rozporządzenia, a w szczególności weźmie pod uwagę następujące kwestie:
 - a) czy odniesienie do średniej liczby pracowników zawarte w art. 4 ust. 3 i 4 powinno zostać utrzymane, zastąpione lub czy powinny mu towarzyszyć inne kryteria oraz czy należy uwzględnić korzyści i proporcjonalność powiązanego z tym obciążenia administracyjnego;
 - b) czy funkcjonowanie niniejszego rozporządzenia utrudnia brak danych lub ich niższa niż optymalna jakość, w tym wskaźników dotyczących niekorzystnych skutków dla czynników zrównoważonego rozwoju, przedstawianych przez spółki, w które dokonano inwestycji.
2. W stosownym przypadku do oceny, o której mowa w ust. 1, dołącza się wniosek ustawodawczy.

*Artykuł 20***Wejście w życie i stosowanie**

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 10 marca 2021 r.
3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 niniejszego artykułu, art. 4 ust. 6 i 7, art. 8 ust. 3, art. 9 ust. 5, art. 10 ust. 2, art. 11 ust. 4 oraz art. 13 ust. 2 stosuje się od dnia 29 grudnia 2019 r., a art. 11 ust. 1–3 stosuje się od dnia 1 stycznia 2022 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 27 listopada 2019 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
D. M. SASSOLI
Przewodniczący

W imieniu Rady
T. TUPPURAINEN
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2019/2089**z dnia 27 listopada 2019 r.****zmieniające rozporządzenie (UE) 2016/1011 w odniesieniu do unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej oraz unijnych wskaźników referencyjnych dostosowanych do porozumienia paryskiego, a także ujawniania informacji dotyczących wskaźników referencyjnych w związku z kwestiami dotyczącymi zrównoważonego rozwoju****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 25 września 2015 r. Zgromadzenie Ogólne ONZ przyjęło nowe globalne ramy zrównoważonego rozwoju: Agendę na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030, której podstawowymi elementami są cele zrównoważonego rozwoju. Komunikat Komisji z dnia 22 listopada 2016 r. dotyczący kolejnych kroków w kierunku zrównoważonej przyszłości Europy wiąże cele zrównoważonego rozwoju z unijnymi ramami polityki w celu zapewnienia, aby we wszystkich unijnych działaniach i inicjatywach politycznych, realizowanych zarówno w Unii, jak i na całym świecie, od samego początku uwzględniano cele zrównoważonego rozwoju. W swoich konkluzjach z dnia 20 czerwca 2017 r. Rada potwierdziła zobowiązanie Unii i jej państw członkowskich do wdrożenia Agendy na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030 w pełny, spójny, kompleksowy, zintegrowany i skuteczny sposób oraz w ścisłej współpracy z partnerami i innymi zainteresowanymi stronami.
- (2) Porozumienie paryskie przyjęte na mocy Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (zwane dalej „porozumieniem paryskim”), które zostało zatwierdzone przez Unię w dniu 5 października 2016 r. i weszło w życie w dniu 4 listopada 2016 r. ⁽³⁾, ma na celu bardziej zdecydowaną reakcję na zmianę klimatu, między innymi przez zapewnienie spójności przepływów finansowych ze ścieżką prowadzącą do niskiego poziomu emisji gazów cieplarnianych oraz rozwoju odpornego na zmianę klimatu.
- (3) Aby osiągnąć cele porozumienia paryskiego oraz znacząco ograniczyć ryzyko i skutki zmiany klimatu, celem światowym powinno być utrzymanie wzrostu średniej temperatury na świecie znacznie poniżej 2 °C w stosunku do poziomu sprzed epoki przemysłowej oraz kontynuowanie wysiłków na rzecz ograniczenia wzrostu temperatury do 1,5 °C powyżej poziomu sprzed epoki przemysłowej.
- (4) W dniu 8 października 2018 r. Międzyrządowy Zespół ds. Zmian Klimatu (IPCC) opublikował sprawozdanie specjalne dotyczące globalnego ocieplenia o 1,5 °C, w którym stwierdzono, że ograniczenie globalnego ocieplenia do 1,5 °C będzie wymagało szybkich, dalekosiężnych i bezprecedensowych zmian we wszystkich aspektach życia społecznego oraz że ograniczenie globalnego ocieplenia do 1,5 °C w porównaniu z 2 °C mogłoby iść w parze z zapewnieniem rozwoju bardziej zrównoważonego i sprawiedliwego społeczeństwa.
- (5) Zrównoważony rozwój oraz przejście na niskoemisyjną, odporną na zmianę klimatu i bardziej zasobooszczędną gospodarkę o obiegu zamkniętym mają kluczowe znaczenie dla zapewnienia długoterminowej konkurencyjności unijnej gospodarki. Zrównoważony rozwój jest od dawna centralnym elementem projektu, jakim jest Unia, a jego wymiar społeczny i środowiskowy odzwierciedlony jest w Traktacie o Unii Europejskiej i Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Margines czasowy na zmianę podejścia w sektorze finansowym w kierunku zrównoważonego finansowania, pozwalający zapewnić utrzymanie wzrostu średniej temperatury na świecie znacznie poniżej 2 °C, jest ograniczony. W związku z tym istotne jest, aby nowe inwestycje w infrastrukturę były zrównoważone w perspektywie długoterminowej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 62 z 15.2.2019, s. 103.⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 26 marca 2019 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 8 listopada 2019 r.⁽³⁾ Decyzja Rady (UE) 2016/1841 z dnia 5 października 2016 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, porozumienia paryskiego przyjętego na mocy Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (Dz.U. L 282 z 19.10.2016, s. 1).

- (6) W swoim komunikacie z dnia 8 marca 2018 r. Komisja opublikowała plan działania dotyczący finansowania zrównoważonego wzrostu gospodarczego, uruchamiając ambitną i kompleksową strategię dotyczącą zrównoważonego finansowania. Jednym z celów planu działania jest ukierunkowanie przepływów kapitału na zrównoważone inwestowanie w celu osiągnięcia zrównoważonego i zintegrowanego wzrostu. Kluczowe znaczenie ma położenie większego nacisku na ograniczanie skutków zmiany klimatu, ponieważ drastycznie nasiliły się klęski żywiołowe wywołane nieprzewidywalnością warunków pogodowych.
- (7) W decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1386/2013/UE ⁽⁴⁾ wezwano do zwiększenia środków finansowych sektora prywatnego na wydatki dotyczące działań związanych ze środowiskiem i klimatem, zwłaszcza poprzez ustanowienie zachęt i metod pobudzających przedsiębiorstwa do mierzenia kosztów wpływu ich działalności na środowisko oraz zysków z korzystania z usług środowiskowych.
- (8) Realizacja celów zrównoważonego rozwoju w Unii wymaga ukierunkowania przepływów kapitału na zrównoważone inwestycje. Ważne jest pełne wykorzystanie potencjału rynku wewnętrznego, aby osiągnąć te cele. W tym kontekście kluczowe jest usunięcie przeszkód utrudniających efektywny przepływ kapitału w kierunku zrównoważonych inwestycji na rynku wewnętrznym oraz zapobieganie powstawaniu nowych przeszkód.
- (9) W rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1011 ⁽⁵⁾ ustanowiono jednolite zasady dotyczące wskaźników referencyjnych w Unii oraz uwzględniono różne rodzaje wskaźników referencyjnych. Coraz większa liczba inwestorów realizuje strategię inwestycji niskoemisyjnych oraz stosuje niskoemisyjne wskaźniki referencyjne do mierzenia wyników portfeli inwestycyjnych. Ustanowienie unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej oraz unijnych wskaźników referencyjnych dostosowanych do porozumienia paryskiego, w oparciu o metodę związaną ze zobowiązaniami dotyczącymi emisji dwutlenku węgla zawartymi w porozumieniu paryskim, przyczyniłoby się do zwiększenia przejrzystości i pomogłoby zapobiegać nieuczciwemu zielonemu PR-owi.
- (10) Do grupy indeksów niskoemisyjności należą obecnie różnorodne indeksy. Te indeksy niskoemisyjności stosowane są jako wskaźniki referencyjne dla portfeli i produktów inwestycyjnych sprzedawanych w skali międzynarodowej. Jakość i integralność wskaźników referencyjnych niskoemisyjności mają wpływ na skuteczne funkcjonowanie rynku wewnętrznego wielu portfeli indywidualnego i zbiorowego inwestowania. Wiele indeksów niskoemisyjności, które są stosowane do pomiaru wyników portfeli inwestycyjnych, w szczególności wydzielonych rachunków inwestycyjnych i przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, jest opracowywanych w jednym państwie członkowskim, ale stosowanych przez podmioty zarządzające portfelami i aktywami w innych państwach członkowskich. Ponadto podmioty zarządzające portfelami i aktywami często zabezpieczają swoje ryzyko ekspozycji związane z emisyjnością korzystając ze wskaźników referencyjnych opracowanych w innych państwach członkowskich.
- (11) Na rynku pojawiły się różne kategorie indeksów niskoemisyjności o różnych poziomach ambicji. Podczas gdy celem niektórych wskaźników referencyjnych jest zmniejszenie śladu węglowego standardowego portfela inwestycyjnego, celem innych wskaźników jest dobór tylko takich składników, które przyczyniają się do osiągnięcia celu 2 °C określonego w porozumieniu paryskim. Pomimo różnic w zakresie celów i strategii wiele tych wskaźników referencyjnych jest powszechnie propagowanych jako wskaźniki referencyjne niskoemisyjności.
- (12) Rozbieżne podejścia do metod opracowywania wskaźników referencyjnych skutkują rozdrobnieniem rynku wewnętrznego, ponieważ dla użytkowników wskaźników referencyjnych nie jest jasne, czy dany indeks niskoemisyjności jest wskaźnikiem referencyjnym dostosowanym do celów porozumienia paryskiego, czy tylko wskaźnikiem referencyjnym, którego celem jest jedynie obniżenie śladu węglowego standardowego portfela inwestycyjnego. Aby móc odnieść się do potencjalnie nieuzasadnionych deklaracji administratorów na temat niskoemisyjnego charakteru ich wskaźników referencyjnych, państwa członkowskie mogą przyjmować swoje własne przepisy, aby chronić inwestorów przed nieporozumieniami i niejednoznacznościami w zakresie celów i poziomu ambicji dla różnych kategorii tak zwanych indeksów niskoemisyjności stosowanych jako wskaźniki referencyjne dla portfeli inwestycji w technologicznie niskoemisyjne.
- (13) Wobec braku zharmonizowanych ram zapewniających dokładność i integralność głównych kategorii wskaźników referencyjnych niskoemisyjności stosowanych w przypadku portfeli indywidualnego lub zbiorowego inwestowania różnice w podejściach państw członkowskich mogą stwarzać przeszkody dla sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego.

⁽⁴⁾ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1386/2013/UE z dnia 20 listopada 2013 r. w sprawie ogólnego unijnego programu działań w zakresie środowiska do 2020 r. „Dobra jakość życia z uwzględnieniem ograniczeń naszej planety” (Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 171).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1011 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie indeksów stosowanych jako wskaźniki referencyjne w instrumentach finansowych i umowach finansowych lub do pomiaru wyników funduszy inwestycyjnych i zmieniające dyrektywy 2008/48/WE i 2014/17/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 596/2014 (Dz.U. L 171 z 29.6.2016, s. 1).

- (14) W celu utrzymania należytego funkcjonowania rynku wewnętrznego z korzyścią dla inwestorów, dalszej poprawy funkcjonowania rynku wewnętrznego oraz zapewnienia wysokiego poziomu ochrony konsumentów i inwestorów, należy zmienić rozporządzenie (UE) 2016/1011 przez wprowadzenie ram prawnych określających minimalne wymogi w zakresie unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej oraz unijnych wskaźników referencyjnych dostosowanych do porozumienia paryskiego na poziomie Unii. W związku z tym szczególnie ważne jest, aby takie wskaźniki nie szkodziły w poważny sposób realizacji celów z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego.
- (15) Wprowadzenie jasnego rozróżnienia między unijnymi wskaźnikami referencyjnymi transformacji klimatycznej oraz unijnymi wskaźnikami referencyjnymi dostosowanymi do porozumienia paryskiego, a także opracowanie minimalnych norm dla każdego z tych wskaźników referencyjnych przyczyniłoby się do zapewnienia spójności między tymi wskaźnikami. Unijne wskaźniki referencyjne dostosowane do porozumienia paryskiego powinny być zgodne z celami porozumienia paryskiego na poziomie indeksu.
- (16) W celu zapewnienia, aby oznaczenia „unijny wskaźnik referencyjny transformacji klimatycznej” oraz „unijny wskaźnik referencyjny dostosowany do porozumienia paryskiego” były wiarygodne i łatwo rozpoznawalne dla inwestorów w całej Unii, jedynie administratorzy, którzy spełniają wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu, powinni mieć możliwość stosowania tych oznaczeń przy wprowadzaniu do obrotu w Unii unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej oraz unijnych wskaźników referencyjnych dostosowanych do porozumienia paryskiego.
- (17) Aby zachęcić przedsiębiorstwa do ujawniania wiarygodnych celów redukcji emisji dwutlenku węgla, administrator unijnego wskaźnika transformacji klimatycznej, przy wyborze lub ważeniu aktywów bazowych, powinien wziąć pod uwagę przedsiębiorstwa, których celem jest ograniczenie ich emisji dwutlenku węgla w kierunku dostosowania do celów porozumienia paryskiego. Takie cele powinny być podane do publicznej wiadomości oraz wiarygodne, to znaczy powinny one wiązać się z rzeczywistym zobowiązaniem do dekarbonizacji oraz powinny być wystarczająco szczegółowe i technicznie wykonalne.
- (18) Użytkownicy wskaźników nie zawsze mają niezbędne informacje o zakresie, w jakim metoda stosowana przez administratorów wskaźników referencyjnych uwzględnia czynniki z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego. Informacje takie są często rozproszone lub nie istnieją, co nie pozwala na skuteczne dokonywanie porównań transgranicznych w celach inwestycyjnych. Aby uczestnicy rynku mogli dokonywać świadomych wyborów, wszyscy administratorzy wskaźników referencyjnych, z wyjątkiem administratorów wskaźników referencyjnych stóp procentowych oraz walutowych wskaźników referencyjnych, powinni być zobowiązani do ujawniania w swoim oświadczeniu dotyczącym wskaźnika referencyjnego, czy ich wskaźniki referencyjne lub rodziny takich wskaźników realizują cele z zakresu z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego oraz czy administrator wskaźników referencyjnych oferuje takie wskaźniki.
- (19) Aby poinformować inwestorów o stopniu, w jakim istotne wskaźniki akcyjne i obligacyjne, a także unijne wskaźniki referencyjne transformacji klimatycznej oraz unijne wskaźniki referencyjne dostosowane do porozumienia paryskiego przyczyniają się do realizacji celów porozumienia paryskiego, administratorzy wskaźników referencyjnych powinni publikować szczegółowe informacje na temat tego, czy i w jakim zakresie zapewnia się stopień ogólnego dostosowania do celu redukcji emisji dwutlenku węgla lub osiągnięcia celów porozumienia paryskiego.
- (20) Administratorzy unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej oraz unijnych wskaźników referencyjnych dostosowanych do porozumienia paryskiego powinni także publikować opis metody stosowanej przez nich do obliczania tych wskaźników. Informacje te powinny zawierać opis sposobu doboru i ważenia aktywów bazowych oraz wskazanie, jakie aktywa zostały wykluczone i z jakiego powodu. W celu umożliwienia oceny w jaki sposób wskaźnik referencyjny przyczynia się do realizacji celów środowiskowych, administrator wskaźników referencyjnych powinien ujawnić sposób pomiaru emisji dwutlenku węgla aktywów bazowych, wartości poszczególnych parametrów, w tym całkowity ślad węglowy danego wskaźnika referencyjnego, oraz rodzaj i źródło wykorzystanych danych. W celu umożliwienia podmiotom zarządzającym aktywami wyboru najbardziej odpowiedniego wskaźnika referencyjnego dla ich strategii inwestycyjnej, administratorzy wskaźników referencyjnych powinni przedstawić uzasadnienie parametrów swojej metody oraz wyjaśnić, w jaki sposób dany wskaźnik referencyjny przyczynia się do realizacji celów środowiskowych. Publikowane informacje powinny również uwzględniać szczegółowe dane dotyczące częstotliwości przeglądów oraz zastosowanej procedury.
- (21) Metody stosowane w odniesieniu do unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej oraz unijnych wskaźników referencyjnych dostosowanych do porozumienia paryskiego powinny opierać się na naukowo popartych trajektoriach dekarbonizacji lub na ogólnym dostosowaniu do celów porozumienia paryskiego.
- (22) Aby zapewnić trwałą zgodność z wybranym celem w zakresie łagodzenia zmiany klimatu, administratorzy unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej oraz unijnych wskaźników referencyjnych dostosowanych do porozumienia paryskiego powinni regularnie dokonywać przeglądu swoich metod oraz informować użytkowników o stosowanych procedurach wprowadzania wszelkich istotnych zmian w tych metodach. Wprowadzając istotną zmianę, administratorzy wskaźników referencyjnych powinni ujawniać przyczyny tej zmiany oraz wyjaśniać, w jaki sposób zmiana ta zachowuje zgodność z początkowymi celami wskaźników referencyjnych.

- (23) Wskaźniki referencyjne niemające aktywów bazowych, które mają wpływ na zmianę klimatu, jak to ma miejsce na przykład w przypadku wskaźników referencyjnych stóp procentowych oraz walutowych wskaźników referencyjnych, powinny zostać wyłączone z wymogu ujawniania w oświadczeniu dotyczącym ich wskaźnika referencyjnego tego, czy i w jakim zakresie zapewnia się stopień ogólnego dostosowania do ich celu redukcji emisji dwutlenku węgla lub osiągnięcia celów porozumienia paryskiego. Ponadto w odniesieniu do każdego z tych wskaźników referencyjnych lub, w stosownych przypadkach, każdej z rodzin wskaźników referencyjnych, które nie realizują celów w zakresie redukcji emisji dwutlenku węgla, powinno wystarczyć jasne określenie w oświadczeniu dotyczącym wskaźnika referencyjnego, że nie realizują one takich celów.
- (24) W celu zwiększenia przejrzystości oraz zapewnienia odpowiedniego poziomu harmonizacji należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do sprecyzowania minimalnej zawartości obowiązków w zakresie ujawniania, którym powinni podlegać administratorzy unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej oraz administratorzy unijnych wskaźników referencyjnych dostosowanych do porozumienia paryskiego, a także określenia minimalnych norm dotyczących harmonizacji metody mającej zastosowanie do unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej oraz unijnych wskaźników referencyjnych dostosowanych do porozumienia paryskiego, w tym metody obliczania emisji dwutlenku węgla związanych z aktywami bazowymi, przy uwzględnieniu metod oznaczania śladu środowiskowego produktów i organizacji określonych w pkt 2 lit. a) i b) zalecenia Komisji 2013/179/UE⁽⁶⁾ oraz pracy grupy ekspertów technicznych ds. zrównoważonego finansowania. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych nad każdym z tych aktów delegowanych Komisja prowadziła stosowne otwarte i publiczne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa⁽⁷⁾. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych oraz otrzymują protokoły posiedzeń grupy ekspertów technicznych ds. zrównoważonego finansowania.
- (25) Rozporządzenie (UE) 2016/1011 wprowadziło okres przejściowy, w którym podmioty opracowujące indeks, opracowujące wskaźniki referencyjne w dniu 30 czerwca 2016 r., mają występować z wnioskiem o zezwolenia do dnia 1 stycznia 2020 r. Zaprzeszanie stosowania kluczowych wskaźników referencyjnych mogłoby wpłynąć na integralność rynku, stabilność finansową, konsumentów, gospodarkę realną oraz na finansowanie gospodarstw domowych i przedsiębiorstw w państwach członkowskich. Zaprzeszanie stosowania kluczowego wskaźnika referencyjnego mogłoby również wpłynąć na ważność umów finansowych lub instrumentów finansowych oraz mogłoby powodować zakłócenia zarówno dla inwestorów, jak i konsumentów, a także mogłoby mieć potencjalnie poważne konsekwencje dla stabilności finansowej. Ponadto, gdyby dane wejściowe w odniesieniu do kluczowych wskaźników referencyjnych przestały być dostępne, mogłoby to osłabić reprezentatywny charakter takich wskaźników oraz wywrzeć negatywny wpływ na ich zdolność odzwierciedlania danej sytuacji rynkowej lub gospodarczej. Należy zatem przedłużyć do pięciu lat maksymalny okres zarówno w odniesieniu do obowiązkowego administrowania kluczowymi wskaźnikami referencyjnymi, jak i maksymalny okres w odniesieniu do obowiązkowego przekazywania danych do celów takich wskaźników referencyjnych. Kluczowe wskaźniki referencyjne są obecnie reformowane. Przejście od istniejącego kluczowego wskaźnika referencyjnego do odpowiedniego wskaźnika, który go zastąpi, wymaga okresu przejściowego, tak aby wszystkie rozwiązania prawne i techniczne niezbędne do takiego przejścia mogły zostać bez przeszkód sfinalizowane. W tym okresie przejściowym należy publikować istniejący kluczowy wskaźnik referencyjny wraz z wartością wskaźnika, który go zastąpi. Niezbędne jest zatem przedłużenie okresu, w którym istniejący kluczowy wskaźnik referencyjny może być publikowany i stosowany bez potrzeby ubiegania się przez jego administratora o zezwolenie.
- (26) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) 2016/1011,

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zmiany w rozporządzeniu (UE) 2016/1011

W rozporządzeniu (UE) 2016/1011 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 3 ust. 1 dodaje się punkty w brzmieniu:

„23a) „unijny wskaźnik referencyjny transformacji klimatycznej” oznacza wskaźnik referencyjny, który jest oznaczony jako unijny wskaźnik referencyjny transformacji klimatycznej, i który spełnia następujące wymogi:

⁽⁶⁾ Zalecenie Komisji 2013/179/UE z dnia 9 kwietnia 2013 r. w sprawie stosowania wspólnych metod pomiaru efektywności środowiskowej w cyklu życia produktów i organizacji oraz informowania o niej (Dz.U. L 124 z 4.5.2013, s. 1).

⁽⁷⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

- a) do celów pkt 1 lit. b) ppkt (ii) niniejszego ustępu oraz art. 19b, jego aktywa bazowe są dobrane, wyważone lub wykluczone w taki sposób, że wynikający z nich portfel referencyjny jest na trajektorii dekarbonizacji; oraz
 - b) został on utworzony zgodnie z normami minimalnymi określonymi w aktach delegowanych, o których mowa w art. 19a ust. 2;
- 23b) „unijny wskaźnik referencyjny dostosowany do porozumienia paryskiego” oznacza wskaźnik referencyjny, który jest oznaczony jako unijny wskaźnik referencyjny dostosowany do porozumienia paryskiego, i który spełnia następujące wymogi:
- a) do celów pkt 1 lit. b) ppkt (ii) niniejszego ustępu oraz aktu delegowanego, o którym mowa w art. 19c, jego aktywa bazowe są dobrane, wyważone lub wykluczone w taki sposób, że wynikające z nich emisje dwutlenku węgla dla portfela referencyjnego są dostosowane do celów porozumienia paryskiego przyjętego na mocy Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu zatwierdzonego przez Unię w dniu 5 października 2016 r. (*) (zwanego dalej „porozumieniem paryskim”);
 - b) został on utworzony zgodnie z normami minimalnymi określonymi w aktach delegowanych, o których mowa w art. 19a ust. 2; oraz
 - c) działania związane z jego aktywami bazowymi nie szkodzą w poważny sposób realizacji innych celów z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego;
- 23c) »trajektoria dekarbonizacji« oznacza mierzalną, opartą na podstawach naukowych i określoną w czasie trajektorię w kierunku dostosowania do celów porozumienia paryskiego poprzez redukcję emisji dwutlenku węgla zakresu 1, 2 i 3, o czym mowa w pkt 1 lit. e) załącznika III.

(*) Decyzja Rady (UE) 2016/1841 z dnia 5 października 2016 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, porozumienia paryskiego przyjętego na mocy Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (Dz.U. L 282 z 19.10.2016, s. 1).”;

2) w art. 13 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) dodaje się literę w brzmieniu:

„d) wyjaśnienie, w jaki sposób kluczowe elementy metody określone w lit. a) odzwierciedlają czynniki z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego w ramach każdego wskaźnika referencyjnego lub każdej rodziny wskaźników referencyjnych, z wyjątkiem wskaźników referencyjnych stóp procentowych oraz walutowych wskaźników referencyjnych.”;

(ii) dodaje się akapit w brzmieniu:

„Administratorzy wskaźników referencyjnych zapewnią zgodność z wymogiem określonym w akapicie pierwszym lit. d) do dnia 30 kwietnia 2020 r.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2a. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 49 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie minimalnej treści wyjaśnienia, o którym mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. d) niniejszego artykułu, oraz standardowego formatu, który ma być stosowany.”;

3) w tytule III dodaje się rozdział w brzmieniu:

„ROZDZIAŁ 3a

Unijne wskaźniki referencyjne transformacji klimatycznej oraz unijne wskaźniki referencyjne dostosowane do porozumienia paryskiego

Artykuł 19a

Unijne wskaźniki referencyjne transformacji klimatycznej oraz unijne wskaźniki referencyjne dostosowane do porozumienia paryskiego

1. Do opracowywania unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej oraz unijnych wskaźników referencyjnych dostosowanych do porozumienia paryskiego, a także przekazywania danych na ich potrzeby, stosuje się wymogi określone w załączniku III, w uzupełnieniu do wymogów tytułów II, III i IV.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 49 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie norm minimalnych dotyczących unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej oraz unijnych wskaźników referencyjnych dostosowanych do porozumienia paryskiego, w celu sprecyzowania:

- a) kryteriów doboru aktywów bazowych, obejmujących w stosownych przypadkach wszelkie kryteria wykluczenia aktywów;
- b) kryteriów i metody ważenia aktywów bazowych w ramach wskaźnika referencyjnego;

c) oznaczenia trajektorii dekarbonizacji dla unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej.

3. Administratorzy wskaźników referencyjnych, którzy opracowują unijny wskaźnik referencyjny transformacji klimatycznej lub unijny wskaźnik referencyjny dostosowany do porozumienia paryskiego, zapewniają zgodność z niniejszym rozporządzeniem do dnia 30 kwietnia 2020 r.

Artykuł 19b

Wymogi dotyczące unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej

Administratorzy unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej dobierają, ważą lub wykluczają aktywa bazowe emitowane przez przedsiębiorstwa, które przestrzegają trajektorii dekarbonizacji do dnia 31 grudnia 2022 r., zgodnie z następującymi wymogami:

- (i) przedsiębiorstwa ujawniają mierzalne i określone w czasie cele w zakresie redukcji emisji dwutlenku węgla;
- (ii) przedsiębiorstwa ujawniają poziom redukcji emisji dwutlenku węgla, przy czym informacje te są ujawniane na poziomie poszczególnych operacyjnych jednostek zależnych;
- (iii) przedsiębiorstwa ujawniają roczne sprawozdania na temat postępów w realizacji tych celów;
- (iv) działania związane z aktywami bazowymi nie mogą w poważny sposób szkodzić realizacji innych celów z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego.

Artykuł 19c

Wykluczenia odnoszące się do unijnych wskaźników referencyjnych dostosowanych do porozumienia paryskiego

1. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktu delegowanego zgodnie z art. 49 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie, w odniesieniu do unijnych wskaźników referencyjnych dostosowanych do porozumienia paryskiego, sektorów, które należy wykluczyć, ponieważ nie mają one mierzalnych i określonych w czasie celów w zakresie redukcji emisji dwutlenku węgla dostosowanych do celów porozumienia paryskiego. Komisja przyjmie ten akt delegowany do dnia 1 stycznia 2021 r., a następnie aktualizuje go co trzy lata.

2. Opracowując akt delegowany, o którym mowa w ust. 1, Komisja bierze pod uwagę prace grupy ekspertów technicznych ds. zrównoważonego finansowania.

Artykuł 19d

Starania w celu opracowywania unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej

Do dnia 1 stycznia 2022 r. administratorzy, którzy mają siedzibę w Unii, i którzy opracowują istotne wskaźniki referencyjne wyznaczone na podstawie wartości jednego lub większej liczby aktywów bazowych lub cen, podejmują starania w celu opracowywania jednego lub większej liczby unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej.”;

- 4) w art. 21 ust. 3 trzeci akapit otrzymuje brzmienie:

„Przed upływem tego okresu właściwy organ dokonuje przeglądu swojej decyzji w sprawie zobowiązania administratora do kontynuowania publikacji wskaźnika referencyjnego. Właściwy organ może, w razie potrzeby, odpowiednio przedłużyć ten okres o okres nieprzekraczający 12 miesięcy. Maksymalny okres obowiązkowego administrowania nie może przekraczać pięciu lat.”;

- 5) w art. 23 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w ust. 6 drugi akapit otrzymuje brzmienie:

„Maksymalny okres obowiązkowego przekazywania danych na podstawie akapitu pierwszego lit. a) i b) nie może przekraczać pięciu lat.”;

- b) ust. 10 otrzymuje brzmienie:

„10. W przypadku decyzji o zaprzestaniu opracowywania kluczowego wskaźnika referencyjnego, każdy podmiot nadzorowany przekazujący dane na potrzeby tego wskaźnika referencyjnego nadal przekazuje dane wejściowe w ciągu okresu określonego przez właściwy organ, który nie może być dłuższy niż maksymalny okres pięciu lat przewidziany w ust. 6 akapit drugi.”;

- 6) w art. 27 dodaje się ustępy w brzmieniu:

„2a. Do dnia 30 kwietnia 2020 r. w odniesieniu do każdego wymogu, o którym mowa w ust. 2, oświadczenie dotyczące wskaźnika referencyjnego musi zawierać wyjaśnienie sposobu, w jaki odzwierciedlone zostały czynniki z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego w ramach każdego opracowanego i opubliko-

wanego wskaźnika referencyjnego lub rodziny wskaźników referencyjnych. W przypadku tych wskaźników referencyjnych lub rodzin wskaźników referencyjnych, które nie realizują celów z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego, wystarczające jest, aby administratorzy wskaźników referencyjnych wyraźnie stwierdzili w oświadczeniu dotyczącym wskaźnika referencyjnego, że nie realizują takich celów.

W przypadku gdy unijny wskaźnik referencyjny transformacji klimatycznej lub unijny wskaźnik referencyjny dostosowany do porozumienia paryskiego jest dostępny w portfelu danego administratora wskaźników referencyjnych lub dany administrator wskaźników referencyjnych nie ma wskaźników referencyjnych, które realizują cele z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego lub które uwzględniają te cele, stwierdza się ten fakt w oświadczeniach dotyczących wszystkich wskaźników referencyjnych opracowywanych przez tego administratora. W odniesieniu do istotnych wskaźników akcyjnych i obligacyjnych, a także unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej oraz unijnych wskaźników referencyjnych dostosowanych do porozumienia paryskiego, administratorzy wskaźników referencyjnych ujawniają w swoich oświadczeniach dotyczących wskaźnika referencyjnego szczegółowe informacje dotyczące tego, czy i w jakim zakresie zapewniony jest stopień ogólnego dostosowania do celu redukcji emisji dwutlenku węgla lub informacje dotyczące osiągnięcia celów porozumienia paryskiego, zgodnie z zasadami ujawniania informacji o produktach finansowych określonymi w art. 9 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2088 (*).

Do dnia 31 grudnia 2021 r. administratorzy wskaźników referencyjnych, w odniesieniu do każdego ze wskaźników referencyjnych lub, w stosownych przypadkach, w odniesieniu do każdej z rodzin wskaźników referencyjnych, z wyjątkiem wskaźników referencyjnych stóp procentowych i walut, muszą przedstawiać w swoim oświadczeniu dotyczącym wskaźnika referencyjnego wyjaśnienie, w jaki sposób metoda ich opracowywania jest dostosowana do celu redukcji emisji dwutlenku węgla lub osiąga cele porozumienia paryskiego.

2b. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 49 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez doprecyzowanie informacji, które mają być zawarte w oświadczeniu dotyczącym wskaźnika referencyjnego, zgodnie z ust. 2a niniejszego artykułu, a także standardowego formatu, który ma być stosowany do odniesień do czynników z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego, aby umożliwić uczestnikom rynku podejmowanie świadomych decyzji oraz zapewnić techniczną wykonalność zapewnienia zgodności z tym ustępem.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2088 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie ujawniania informacji związanych ze zrównoważonym rozwojem w sektorze usług finansowych (Dz.U. L 317 z 9.12.2019, s. 1).”;

7) w art. 42 ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. Bez uszczerbku dla uprawnień nadzorczych właściwych organów zgodnie z art. 41 oraz prawa państw członkowskich do ustanawiania i nakładania sankcji karnych, państwa członkowskie, działając zgodnie z prawem krajowym, nadają właściwym organom uprawnienia do nakładania stosownych sankcji administracyjnych i innych środków administracyjnych przynajmniej w odniesieniu do następujących naruszeń:

- a) każdego naruszenia art. 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 19a, 19b, 19c, 21, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29 lub 34 w przypadkach, w których mają one zastosowanie; oraz
- b) każdego niepodjęcia współpracy lub niepoddania się czynnościom postępowania wyjaśniającego lub kontroli, lub żądaniu w zakresie art. 41.”;

8) art. 49 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 49

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 3 ust. 2, art. 13 ust. 2a, art. 19a ust. 2, art. 19c ust. 1, art. 20 ust. 6, art. 24 ust. 2, art. 27 ust. 2b, art. 33 ust. 7, art. 51 ust. 6 i art. 54 ust. 3, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 10 grudnia 2019 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż w dniu 11 marca 2024 r. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o których mowa w art. 3 ust. 2, art. 13 ust. 2a, art. 19a ust. 2, art. 19c ust. 1, art. 20 ust. 6, art. 24 ust. 2, art. 27 ust. 2b, art. 33 ust. 7, art. 51 ust. 6 i art. 54 ust. 3, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.

5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 3 ust. 2, art. 13 ust. 2a, art. 19a ust. 2, art. 19c ust. 1, art. 20 ust. 6, art. 24 ust. 2, art. 27 ust. 2b, art. 33 ust. 7, art. 51 ust. 6 lub art. 54 ust. 3 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie trzech miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o trzy miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”;
- 9) w art. 51 wprowadza się następujące zmiany:
- a) dodaje się ustępy w brzmieniu:
- „4a. Podmiot opracowujący indeks może w dalszym ciągu opracowywać istniejący wskaźnik referencyjny, który został uznany za kluczowy wskaźnik referencyjny na mocy aktu wykonawczego przyjętego przez Komisję zgodnie z art. 20 do dnia 31 grudnia 2021 r. lub, w przypadku gdy podmiot opracowujący indeks występuje z wnioskiem o udzielenie zezwolenia zgodnie z ust. 1, do czasu odmowy udzielenia takiego zezwolenia, o ile taka nastąpi.
- 4b. Istniejący wskaźnik referencyjny, który został uznany za kluczowy wskaźnik referencyjny na mocy aktu wykonawczego przyjętego przez Komisję zgodnie z art. 20, może być stosowany w istniejących i nowych instrumentach finansowych, umowach finansowych lub do pomiaru wyników funduszu inwestycyjnego do dnia 31 grudnia 2021 r. lub, w przypadku gdy podmiot opracowujący indeks występuje z wnioskiem o udzielenie zezwolenia zgodnie z ust. 1, do czasu odmowy udzielenia takiego zezwolenia, o ile taka nastąpi.”;
- b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:
- „5. O ile Komisja nie przyjęła decyzji dotyczącej równoważności, o której mowa w art. 30 ust. 2 lub 3, lub o ile administrator nie został uznany zgodnie z art. 32, lub o ile wskaźnik referencyjny nie został zatwierdzony zgodnie z art. 33, podmioty nadzorowane mogą stosować w Unii wskaźnik referencyjny opracowywany przez administratora mającego siedzibę w państwie trzecim w przypadku gdy wskaźnik ten jest już stosowany w Unii jako odniesienie dla instrumentów finansowych, umów finansowych lub do pomiaru wyników funduszu inwestycyjnego, jedynie w takich instrumentach finansowych, umowach finansowych i do takich pomiarach wyników funduszu inwestycyjnego, które już stosują w Unii ten wskaźnik referencyjny jako odniesienie w dniu 31 grudnia 2021 r., lub które dodały odniesienie do takiego wskaźnika referencyjnego przed tym dniem.”;
- 10) w art. 54 dodaje się ustępy w brzmieniu:
- „4. Do dnia 31 grudnia 2022 r. Komisja dokona przeglądu norm minimalnych dotyczących unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej oraz unijnych wskaźników referencyjnych dostosowanych do porozumienia paryskiego w celu zapewnienia, aby wybór aktywów bazowych był spójny z inwestycjami zrównoważonymi środowiskowo, jak określono w ramach uregulowań unijnych.
5. Przed dniem 31 grudnia 2022 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat wpływu niniejszego rozporządzenia i wykonalności „wskaźników referencyjnych z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego”, biorąc pod uwagę zmieniający się charakter wskaźników zrównoważonego rozwoju oraz metod stosowanych do ich pomiaru. Do sprawozdania tego dołącza się w stosownym przypadku wnioski ustawodawczy.
6. Do dnia 1 kwietnia 2020 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat wpływu niniejszego rozporządzenia na funkcjonowanie wskaźników referencyjnych państw trzecich w Unii, w tym na temat korzystania przez administratorów wskaźników referencyjnych państw trzecich z zatwierdzania, uznawania lub równoważności, oraz na temat potencjalnych braków w obecnych uregulowaniach. W sprawozdaniu tym zostaną poddane analizie konsekwencje stosowania art. 51 ust. 4a, 4b i 4c do unijnych administratorów wskaźników referencyjnych oraz administratorów wskaźników referencyjnych z państw trzecich, w tym pod względem zapewnienia równych warunków działalności. W sprawozdaniu tym zostanie w szczególności poddana ocenie potrzeba zmiany niniejszego rozporządzenia, a w stosownym przypadku dołącza się do niego wnioski ustawodawczy.”;
- 11) w załącznikach wprowadza się zmiany określone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 27 listopada 2019 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

D. M. SASSOLI

Przewodniczący

W imieniu Rady

T. TUPPURAINEN

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Dodaje się załącznik w brzmieniu:

„ZAŁĄCZNIK III

Unijne wskaźniki referencyjne transformacji klimatycznej oraz unijne wskaźniki referencyjne dostosowane do porozumienia paryskiego

Metoda obliczania unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej

- 1) Administrator unijnego wskaźnika referencyjnego transformacji klimatycznej formalizuje, dokumentuje i podaje do publicznej wiadomości każdą metodę stosowaną do obliczania wskaźnika referencyjnego, podając, przy jednoczesnym zapewnieniu poufności i ochrony niejawnego know-how oraz niejawnych informacji handlowych (tajemnic przedsiębiorstwa) określonych w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/943 (*), następujące informacje:
 - a) wykaz głównych składowych wskaźnika referencyjnego;
 - b) wszystkie kryteria i metody, w tym czynniki decydujące o wyborze, współczynniki ważenia, mierniki i wskaźniki zastępcze, stosowane w metodzie obliczania wskaźnika referencyjnego;
 - c) kryteria stosowane do wyłączenia aktywów lub przedsiębiorstw związanych z poziomem śladu węglowego lub poziomem rezerw paliw kopalnych, które nie spełniają kryteriów włączenia do wskaźnika referencyjnego;
 - d) kryteria ustalania trajektorii dekarbonizacji;
 - e) rodzaj i źródło danych, na podstawie których ustala się trajektorię dekarbonizacji dla:
 - (i) emisji dwutlenku węgla zakresu 1, a mianowicie emisji pochodzących ze źródeł, które są kontrolowane przez przedsiębiorstwo emitujące aktywa bazowe;
 - (ii) emisji dwutlenku węgla zakresu 2, a mianowicie emisji pochodzących ze zużycia nabytej energii elektrycznej, pary lub innych źródeł energii generowanych w przedsiębiorstwach wyższego szczebla, emitujących aktywa bazowe;
 - (iii) emisji dwutlenku węgla zakresu 3, a mianowicie wszystkich pośrednich emisji, które nie są objęte zakresem ppkt (i) oraz (ii), występujących w łańcuchu wartości przedsiębiorstwa składającego sprawozdanie, w tym emisji powstałych zarówno na wyższym, jak i na niższym szczeblu, w szczególności w przypadku sektorów mających duży wpływ na zmianę klimatu i łagodzenie jej skutków;
 - (iv) uwzględnianie lub nieuwzględnianie przez dane wejściowe metod oznaczania śladu środowiskowego produktów i organizacji określonych w pkt 2 lit. a) i b) zalecenia Komisji 2013/179/UE, lub globalnych norm, na przykład Grupy Zadaniowej Rady Stabilności Finansowej ds. Ujawniania Informacji Finansowych Związanych z Klimatem;
 - f) całkowite emisje dwutlenku węgla portfela indeksu.

W przypadku gdy indeks nadrzędny jest stosowany do skonstruowania unijnego wskaźnika referencyjnego transformacji klimatycznej, ujawnia się błąd odwzorowania pomiędzy unijnym wskaźnikiem referencyjnym transformacji klimatycznej a wskaźnikiem nadrzędnym.

W przypadku gdy wskaźnik nadrzędny jest stosowany do skonstruowania unijnego wskaźnika referencyjnego transformacji klimatycznej, ujawnia się przeskok wartości rynkowej papierów wartościowych uwzględnianych w unijnym wskaźniku referencyjnym transformacji klimatycznej do wartości rynkowej papierów wartościowych uwzględnianych w indeksie nadrzędnym.

Metoda obliczania unijnych wskaźników referencyjnych dostosowanych do porozumienia paryskiego

- 2) W uzupełnieniu do pkt 1 lit. a), b) i c) administrator unijnych wskaźników referencyjnych dostosowanych do porozumienia paryskiego określa wzór lub obliczenia, które są stosowane do określenia, czy emisje są zgodne z celami porozumienia paryskiego, przy jednoczesnym zapewnieniu poufności i ochrony niejawnego know-how i niejawnych informacji handlowych (tajemnic przedsiębiorstwa) określonych w dyrektywie (UE) 2016/943.

Zmiany metody

- 3) Administratorzy unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej oraz unijnych wskaźników referencyjnych dostosowanych do porozumienia paryskiego przyjmują procedury wprowadzania zmian do swojej metody. Podają te procedury do publicznej wiadomości oraz podają do publicznej wiadomości wszelkie proponowane zmiany swojej metody oraz powody tych zmian. Procedury te muszą być spójne z nadrzędnym celem, zgodnie z którym obliczenia wskaźników referencyjnych muszą być spójne z art. 3 ust. 1 pkt 23a i 23b. W procedurach tych przewiduje się:

- a) zawiadomienie z wyprzedzeniem w wyraźnych ramach czasowych, dających użytkownikom wskaźników referencyjnych wystarczającą ilość czasu na dokonanie analizy i zgłoszenie uwag dotyczących wpływu takich proponowanych zmian, mając na uwadze obliczenia administratora w zakresie ogólnych okoliczności;
 - b) możliwość zgłaszania przez użytkowników wskaźników referencyjnych uwag na temat tych zmian i możliwość ustosunkowania się do tych uwag przez administratorów oraz udostępnienia tych uwag po każdym danym okresie konsultacji, z wyjątkiem przypadków, w których zgłaszający uwagi wystąpił z wnioskiem o zachowanie poufności.
- 4) Administratorzy unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej oraz wskaźników referencyjnych dostosowanych do porozumienia paryskiego regularnie i co najmniej raz do roku analizują swoje metody w celu zapewnienia, aby ich wskaźniki referencyjne odzwierciedlały w sposób wiarygodny deklarowane cele oraz muszą dysponować procedurą uwzględniania opinii wszystkich odnośnych użytkowników.”.

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/943 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony niejawnego know-how i niejawnych informacji handlowych (tajemnic przedsiębiorstwa) przed ich bezprawnym pozyskiwaniem, wykorzystywaniem i ujawnianiem (Dz.U. L 157 z 15.6.2016, s. 1).

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) 2019/2090

z dnia 19 czerwca 2019 r.

uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/625 w odniesieniu do przypadków podejrzenia lub stwierdzenia niezgodności z przepisami Unii dotyczącymi stosowania lub pozostałości substancji farmakologicznie czynnych dopuszczonych w weterynaryjnych produktach leczniczych lub jako dodatki paszowe bądź z przepisami Unii dotyczącymi stosowania lub pozostałości zakazanych lub niedopuszczonych substancji farmakologicznie czynnych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/625 z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych przeprowadzanych w celu zapewnienia stosowania prawa żywnościowego i paszowego oraz zasad dotyczących zdrowia i dobrostanu zwierząt, zdrowia roślin i środków ochrony roślin, zmieniające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001, (WE) nr 396/2005, (WE) nr 1069/2009, (WE) nr 1107/2009, (UE) nr 1151/2012, (UE) nr 652/2014, (UE) 2016/429 i (UE) 2016/2031, rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 i (WE) nr 1099/2009 oraz dyrektywy Rady 98/58/WE, 1999/74/WE, 2007/43/WE, 2008/119/WE i 2008/120/WE, oraz uchylające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 854/2004 i (WE) nr 882/2004, dyrektywy Rady 89/608/EWG, 89/662/EWG, 90/425/EWG, 91/496/EWG, 96/23/WE, 96/93/WE i 97/78/WE oraz decyzję Rady 92/438/EWG (rozporządzenie w sprawie kontroli urzędowych) ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 19 ust. 2 lit. a) i b),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W rozporządzeniu (UE) 2017/625 ustanowiono przepisy dotyczące przeprowadzania kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych przez właściwe organy państw członkowskich w celu sprawdzenia zgodności z przepisami Unii, między innymi w zakresie bezpieczeństwa żywności, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji. W rozporządzeniu tym określono szczegółowe przepisy dotyczące kontroli urzędowych w odniesieniu do substancji, których stosowanie może prowadzić do powstawania pozostałości w żywności i paszy.
- (2) W art. 137 i 138 rozporządzenia (UE) 2017/625 ustanowiono odpowiednio obowiązki właściwych organów do podejmowania działań w przypadkach podejrzenia niezgodności z przepisami oraz wykaz działań i środków, które należy wprowadzić w razie stwierdzenia niezgodności z przepisami.
- (3) Rozporządzenie (UE) 2017/625 uchyla dyrektywę Rady 96/23/WE ⁽²⁾ ze skutkiem od dnia 14 grudnia 2019 r. Dyrektywa ta obecnie określa środki monitorowania niektórych substancji i ich pozostałości u żywych zwierząt i w produktach pochodzenia zwierzęcego oraz ustanawia konkretne środki egzekwowania przepisów, które właściwe organy mają wprowadzać w przypadkach podejrzenia lub stwierdzenia niezgodności z przepisami dotyczącymi substancji lub pozostałości objętych zakresem tej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 95 z 7.4.2017, s. 1.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 96/23/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie środków monitorowania niektórych substancji i ich pozostałości u żywych zwierząt i w produktach pochodzenia zwierzęcego oraz uchylająca dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG (Dz.U. L 125 z 23.5.1996, s. 10).

- (4) Przepisy dyrektywy 96/23/WE zapewniają zharmonizowane egzekwowanie przepisów UE w dziedzinie bezpieczeństwa żywności związanych ze stosowaniem i pozostałościami substancji farmakologicznie czynnych. W celu zróżnicowania i uproszczenia ogólnych ram prawnych przepisy mające zastosowanie do kontroli urzędowych w pewnych obszarach prawodawstwa dotyczącego łańcucha rolno-spożywczego zostały włączone do ram kontroli urzędowych określonych w rozporządzeniu (UE) 2017/625. Aby zapewnić dalsze zharmonizowane egzekwowanie prawa, należy włączyć przepisy dyrektywy 96/23/WE dotyczące czynności podejmowanych w przypadku niezgodności z przepisami do nowych ram prawnych opartych na rozporządzeniu (UE) 2017/625.
- (5) Przepisy ustanowione w niniejszym rozporządzeniu powinny, w ramach rozporządzenia (UE) 2017/625, zapewnić utrzymanie wymogów dotyczących czynności podejmowanych w przypadkach podejrzenia lub stwierdzenia niezgodności z przepisami dotyczącymi stosowania lub pozostałości substancji farmakologicznie czynnych dopuszczonych w weterynaryjnych produktach leczniczych lub jako dodatki paszowe bądź z przepisami Unii dotyczącymi stosowania lub pozostałości zakazanych lub niedopuszczonych substancji farmakologicznie czynnych, które to przepisy określone są w szczególności w następujących aktach:
- rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 470/2009 ⁽³⁾ ustanawiające przepisy dotyczące określania maksymalnych limitów pozostałości substancji farmakologicznie czynnych w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego oraz wprowadzania do obrotu żywności pochodzenia zwierzęcego zawierającej pozostałości substancji farmakologicznie czynnych,
 - rozporządzenie Komisji (UE) nr 37/2010 ⁽⁴⁾, w którym klasyfikuje się substancje farmakologicznie czynne w kontekście zakazu ich stosowania lub maksymalnych limitów pozostałości mających do nich zastosowanie,
 - rozporządzenie (WE) nr 1831/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁵⁾, w którym ustanowiono przepisy dotyczące dopuszczania niektórych weterynaryjnych produktów leczniczych jako dodatków paszowych, oraz akty prawne przyjęte na podstawie tego rozporządzenia regulują pozwolenia na dopuszczenie określonych substancji oraz ich maksymalne limity pozostałości w żywności pochodzenia zwierzęcego,
 - rozporządzenie (WE) nr 1950/2006 ⁽⁶⁾, w którym ustanowiono wykaz substancji niezbędnych do leczenia zwierząt z rodziny koniowatych,
 - rozporządzenie Komisji (WE) nr 124/2009 ⁽⁷⁾, w którym na podstawie rozporządzenia Rady (EWG) nr 315/93 ustanawiającego procedury Wspólnoty w odniesieniu do substancji skażających w żywności ⁽⁸⁾ określono maksymalne zawartości w żywności kokcydiostatyków i histomonostatyków pochodzących z nieuniknionego zanieczyszczenia krzyżowego tymi substancjami pasz, dla których nie są one przeznaczone ⁽⁹⁾,
 - dyrektywa Rady 96/22/WE ⁽¹⁰⁾, która zakazuje stosowania w gospodarstwach hodowlanych niektórych związków o działaniu hormonalnym, tyreostatycznym i β -agonistycznym.
- (6) W przypadkach w których na podstawie przepisów Unii, o których mowa w motywie 5, wykrywa się w posiadaniu nieupoważnionych osób zakazane lub niedopuszczone substancje, co stwarza podejrzenie nielegalnego leczenia i możliwego wpływu na bezpieczeństwo żywności, stosuje się środki w zakresie urzędowego zatrzymania i dochodzeń określone w rozporządzeniu (UE) 2017/625 i w niniejszym rozporządzeniu.

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 470/2009 z dnia 6 maja 2009 r. ustanawiające wspólnotowe procedury określania maksymalnych limitów pozostałości substancji farmakologicznie czynnych w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 2377/90 oraz zmieniające dyrektywę 2001/82/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 152 z 16.6.2009, s. 11).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 37/2010 z dnia 22 grudnia 2009 r. w sprawie substancji farmakologicznie czynnych i ich klasyfikacji w odniesieniu do maksymalnych limitów pozostałości w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego (Dz.U. L 15 z 20.1.2010, s. 1).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1831/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie dodatków stosowanych w żywieniu zwierząt (Dz.U. L 268 z 18.10.2003, s. 29).

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1950/2006 z dnia 13 grudnia 2006 r. ustanawiające, zgodnie z dyrektywą 2001/82/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do weterynaryjnych produktów leczniczych, wykaz substancji niezbędnych do leczenia zwierząt z rodziny koniowatych oraz substancji przynoszących dodatkowe korzyści kliniczne (Dz.U. L 367 z 22.12.2006, s. 33).

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 124/2009 z dnia 10 lutego 2009 r. ustalające maksymalne zawartości w żywności kokcydiostatyków i histomonostatyków pochodzących z nieuniknionego zanieczyszczenia krzyżowego tymi substancjami pasz, dla których nie są one przeznaczone (Dz.U. L 40 z 11.2.2009, s. 7).

⁽⁸⁾ Niezgodność z tymi maksymalnymi zawartościami uznaje się za niezgodność z przepisami mającymi zastosowanie do stosowania i pozostałości weterynaryjnych produktów leczniczych.

⁽⁹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 315/93 z dnia 8 lutego 1993 r. ustanawiające procedury Wspólnoty w odniesieniu do substancji skażających w żywności (Dz.U. L 37 z 13.2.1993, s. 1).

⁽¹⁰⁾ Dyrektywa Rady 96/22/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. dotycząca zakazu stosowania w gospodarstwach hodowlanych niektórych związków o działaniu hormonalnym, tyreostatycznym i β -agonistycznym i uchylająca dyrektywy 81/602/EWG, 88/146/EWG oraz 88/299/EWG (Dz.U. L 125 z 23.5.1996, s. 3).

- (7) W dyrektywie 2001/82/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹¹⁾ ustanawia się ramy prawne dla wprowadzania do obrotu, wytwarzania, przywozu, wywozu, dostarczania, dystrybucji, nadzoru nad bezpieczeństwem farmakoterapii, kontroli i stosowania weterynaryjnych produktów leczniczych. Substancje farmakologicznie czynne, które nie są dopuszczone do stosowania w weterynaryjnych produktach leczniczych, nie mogą być stosowane u zwierząt, od których lub z których pozyskuje się żywność, z wyjątkiem określonych w rozporządzeniu (WE) nr 1950/2006 substancji niezbędnych do leczenia zwierząt z rodziny koniowatych. Działania następcze w odniesieniu do stwierdzonych lub podejrzewanych niezgodności z przepisami dotyczącymi stosowania weterynaryjnych produktów leczniczych, które mają podejrzewany lub stwierdzony wpływ na bezpieczeństwo żywności, wchodzą w zakres rozporządzenia (UE) 2017/625 i niniejszego rozporządzenia. Dyrektywa 2001/82/WE została uchylona i zastąpiona rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/6 w sprawie weterynaryjnych produktów leczniczych ⁽¹²⁾, które będzie stosowane od dnia 28 stycznia 2022 r. Rozporządzenie to przewiduje między innymi ograniczenia w stosowaniu u zwierząt przeciwdrobnoustrojowych weterynaryjnych produktów leczniczych.
- (8) W związku z tym, że rozbieżne praktyki w zakresie egzekwowania prawa mogą prowadzić do nierównej ochrony zdrowia ludzi i zwierząt, zakłóceń na rynku wewnętrznym i zakłóceń konkurencji, należy uzupełnić rozporządzenie (UE) 2017/625 szczegółowymi przepisami dotyczącymi przeprowadzania kontroli urzędowych zwierząt i towarów na każdym etapie produkcji, przetwarzania, dystrybucji i stosowania w odniesieniu do podejrzewanych lub stwierdzonych niezgodności z przepisami dotyczącymi odpowiednich substancji. Należy także ustanowić przepisy dotyczące czynności podejmowanych po przeprowadzeniu tych kontroli urzędowych.
- (9) Mające na uwadze specyfikę czynności i kontroli przeprowadzanych w przypadku podejrzenia lub stwierdzenia niezgodności z przepisami Unii mającymi zastosowanie do stosowania substancji farmakologicznie czynnych u zwierząt, od których lub z których pozyskuje się żywność, oraz do pozostałości takich substancji, oraz dla zapewnienia jednolitego stosowania w całej Unii działań w zakresie egzekwowania prawa, należy wyszczególnić przypadki, w których wprowadza się środki wymienione w art. 137 i 138 rozporządzenia (UE) 2017/625, tak by dostosować je do tego sektora.
- (10) Zgodnie z art. 79 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/625 koszty wynikające z obowiązkowych opłat lub należności za kontrole urzędowe przeprowadzane na podstawie niniejszego rozporządzenia powinien ponosić podmiot odpowiedzialny za zwierzęta i towary.
- (11) Art. 50 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹³⁾ zobowiązuje państwa członkowskie do powiadamiania o bezpośrednim lub pośrednim niebezpieczeństwie grożącym zdrowiu ludzkiemu, pochodzącym z żywności lub paszy, za pośrednictwem ustanowionej do tego celu sieci. Należy zatem odpowiednio powiadamiać o niezgodnościach z przepisami związanych z pozostałościami substancji farmakologicznie czynnych, jeżeli niezgodności te stanowią takie niebezpieczeństwo. Ponadto w przypadku gdy niezgodności z przepisami dotyczą zwierząt lub produktów pochodzenia zwierzęcego pochodzących z innego państwa członkowskiego, organy państwa członkowskiego, które wykryły niezgodność, oraz organy państwa członkowskiego pochodzenia powinny zastosować przepisy rozporządzenia (UE) 2017/625 dotyczące pomocy i wprowadzić odpowiednie środki następcze określone w niniejszym rozporządzeniu.
- (12) Przepisy dyrektywy 96/23/WE dotyczące działań następczych podejmowanych w przypadkach stwierdzenia lub podejrzenia niezgodności z przepisami dotyczącymi substancji lub pozostałości objętych zakresem tej dyrektywy zostaną uchylone ze skutkiem od dnia 14 grudnia 2019 r., zatem niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie od tego dnia,

PRZYMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot

W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się przepisy dotyczące szczegółowych wymogów w zakresie kontroli urzędowych i środków stosowanych w przypadkach niezgodności lub podejrzenia niezgodności z przepisami Unii mającymi zastosowanie do stosowania dopuszczonych, niedopuszczonych lub zakazanych substancji farmakologicznie czynnych u zwierząt, od których lub z których pozyskuje się żywność, oraz z przepisami mającymi zastosowanie do pozostałości tych substancji.

⁽¹¹⁾ Dyrektywa 2001/82/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do weterynaryjnych produktów leczniczych (Dz.U. L 311 z 28.11.2001, s. 1).

⁽¹²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/6 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie weterynaryjnych produktów leczniczych i uchylające dyrektywę 2001/82/WE (Dz.U. L 4 z 7.1.2019, s. 43).

⁽¹³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1).

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się definicje zawarte w rozporządzeniu (UE) 2017/625, dyrektywie 2001/82/WE i rozporządzeniu (WE) nr 470/2009. Stosuje się również następujące definicje:

- a) „substancja farmakologicznie czynna” oznacza każdą substancję lub mieszaninę substancji, które są przeznaczone do wykorzystania w procesie wytwarzania weterynaryjnego produktu leczniczego i które w wyniku tego procesu stają się składnikiem czynnym tego produktu;
- b) „substancje niedopuszczone” oznaczają substancje farmakologicznie czynne, które nie są ujęte w tabeli 1 w załączniku do rozporządzenia (UE) nr 37/2010, lub substancje, które nie są dopuszczone jako dodatek paszowy na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1831/2003, z wyjątkiem określonych w rozporządzeniu (WE) nr 1950/2006 substancji niezbędnych do leczenia zwierząt z rodziny koniowatych i substancji przynoszących dodatkowe korzyści kliniczne w porównaniu z innymi możliwościami leczenia dostępnymi dla zwierząt z rodziny koniowatych;
- c) „nielegalne leczenie” oznacza stosowanie u zwierząt, od których lub z których pozyskuje się żywność
 - zakazanych lub niedopuszczonych substancji lub produktów, bądź
 - substancji lub weterynaryjnych produktów leczniczych dopuszczonych na podstawie przepisów Unii do celów innych niż określone w tych przepisach lub, w stosownych przypadkach, w przepisach krajowych, lub na warunkach innych niż określone w przepisach unijnych lub krajowych.

Do celów niniejszego rozporządzenia niezgodności substancji lub weterynaryjnych produktów leczniczych dopuszczonych na podstawie przepisów Unii z okresem karencji lub pozostałości substancji farmakologicznie czynnych przekraczające maksymalny limit pozostałości lub maksymalną zawartość nie uznaje się za nielegalne leczenie, jeżeli spełnione są wszystkie pozostałe warunki dotyczące stosowania danej substancji lub weterynaryjnego produktu leczniczego określone w przepisach unijnych lub krajowych.

- d) „pozostałości substancji farmakologicznie czynnych przekraczające maksymalny limit pozostałości” oznaczają obecność pozostałości dopuszczonych substancji farmakologicznie czynnych w produktach pochodzenia zwierzęcego w stężeniu przekraczającym maksymalne limity pozostałości określone w przepisach Unii;
- e) „pozostałości substancji farmakologicznie czynnych przekraczające maksymalną zawartość” oznaczają obecność pozostałości substancji farmakologicznie czynnych w produktach pochodzenia zwierzęcego, pochodzących z nieuniknionego zanieczyszczenia krzyżowego tymi substancjami pasz, dla których nie są one przeznaczone, w stężeniu przekraczającym maksymalne zawartości określone w przepisach Unii;
- f) „partia zwierząt” oznacza grupę zwierząt tego samego gatunku, w tej samej grupie wiekowej, chowanych w tym samym gospodarstwie, w tym samym czasie i w tych samych warunkach chowu.

Artykuł 3

Czynności, które należy podejmować w rzeźni w przypadku niezgodności lub podejrzenia niezgodności z przepisami

1. Jeżeli urzędowy lekarz weterynarii przeprowadzający kontrole urzędowe w rzeźni lub urzędowy pracownik pomocniczy wykonujący określone zadania w ramach tych kontroli podejrzewa, że zwierzęta zostały poddane nielegalnemu leczeniu, lub posiada na to dowody, urzędowy lekarz weterynarii zapewnia podjęcie następujących czynności:
 - a) nakazanie, aby podmiot utrzymywał oddosne zwierzęta oddzielone od innych partii zwierząt obecnych w rzeźni lub przybywających do niej, na warunkach określonych przez właściwy organ;
 - b) zorganizowanie uboju zwierząt oddzielnie od innych partii zwierząt obecnych w rzeźni;
 - c) nakazanie, aby podmiot oddzielił tusze, mięso, podroby i produkty uboczne od oddosnych zwierząt, aby produkty te zostały niezwłocznie zidentyfikowane i oddzielone od innych produktów pochodzenia zwierzęcego, oraz aby produkty te nie były przemieszczane, przetwarzane ani usuwane bez uprzedniego zezwolenia właściwego organu;
 - d) nakazanie pobrania próbek potrzebnych do wykrycia obecności zakazanych lub niedopuszczonych substancji lub dopuszczonych substancji, o ile podejrzewa się lub stwierdza stosowanie tych substancji na warunkach innych niż określone w przepisach.

2. W przypadku stwierdzenia nielegalnego leczenia właściwy organ nakazuje podmiotowi usunięcie tusz, mięsa, podrobów i produktów ubocznych zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 ⁽¹⁴⁾ bez odszkodowania ani rekompensaty.

3. Jeżeli urzędowy lekarz weterynarii przeprowadzający kontrole urzędowe w rzeźni lub urzędowy pracownik pomocniczy wykonujący określone zadania w ramach tych kontroli podejrzewa, że zwierzęta obecne w rzeźni zostały poddane leczeniu dopuszczonym weterynaryjnym produktem leczniczym, lecz okres karencji, o którym mowa w dyrektywie 2001/82/WE, nie został zachowany, urzędowy lekarz weterynarii nakazuje oddzielenie odnośnych zwierząt od innych partii zwierząt obecnych w rzeźni lub przybywających do niej, na warunkach określonych przez właściwy organ. Urzędowy lekarz weterynarii podejmuje także następujące czynności:

- odracza ubój na koszt podmiotu aż do momentu zachowania okresu karencji, lub
- wydaje nakaz przeprowadzenia osobnego uboju zwierząt oraz, w oczekiwaniu na wynik dochodzenia, nakazuje niezwłoczne zidentyfikowanie tusz, mięsa, podrobów i produktów ubocznych pochodzących od odnośnych zwierząt i trzymanie tych produktów oddzielnie od innych produktów pochodzenia zwierzęcego.

Ubój może zostać odroczony tylko tymczasowo, o ile urzędowy lekarz weterynarii sprawdził, że przestrzegane są przepisy Unii dotyczące dobrostanu zwierząt, a odnośne zwierzęta mogą być trzymane oddzielnie od innych zwierząt.

4. W razie odroczenia uboju zgodnie z ust. 3 okres karencji nie może być w żadnym przypadku krótszy niż:

- okres karencji określony w charakterystyce produktu leczniczego zawartej w pozwoleniu na dopuszczenie do obrotu weterynaryjnych produktów leczniczych,
- okres karencji ustanowiony w rozporządzeniu dopuszczającym stosowanie określonej substancji farmakologicznie czynnej jako dodatku paszowego zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1831/2003,
- okres karencji określony przez lekarza weterynarii do zastosowań zgodnie z art. 11 dyrektywy 2001/82/WE lub, jeżeli nie określono okresu karencji do takich zastosowań, minimalny okres karencji ustanowiony w art. 11 dyrektywy 2001/82/WE;

W następstwie odroczenia uboju właściwy organ może pobrać próbki na koszt podmiotu w celu sprawdzenia zgodności z maksymalnymi limitami pozostałości, po tym jak zwierzęta zostały poddane ubojowi po upływie okresu karencji.

5. Jeżeli urzędowy lekarz weterynarii przeprowadzający kontrole urzędowe w rzeźni lub urzędowy pracownik pomocniczy wykonujący określone zadania w ramach tych kontroli ma dowody na to, że zwierzęta obecne w rzeźni zostały poddane leczeniu dopuszczonym weterynaryjnym produktem leczniczym, lecz okres karencji, o którym mowa w dyrektywie 2001/82/WE, nie został zachowany, urzędowy lekarz weterynarii nakazuje oddzielenie odnośnych zwierząt od innych partii zwierząt obecnych w rzeźni lub przybywających do niej, na warunkach określonych przez właściwy organ. Urzędowy lekarz weterynarii podejmuje także następujące czynności:

- odracza ubój na koszt podmiotu na warunkach określonych w art. 3 ust. 3 akapit drugi i art. 3 ust. 4 aż do momentu zachowania okresu karencji, lub
- nakazuje podmiotowi osobne uśmiercenie zwierząt. W takim przypadku urzędowy lekarz weterynarii uznaje te zwierzęta za nienadające się do spożycia przez ludzi, wprowadzając wszystkie niezbędne środki ostrożności w celu ochrony zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego.

6. Jeżeli podmiot nie wprowadza wszystkich niezbędnych środków w celu zastosowania nakazów urzędowego lekarza weterynarii lub właściwego organu zgodnie z art. 3 ust. 1, 2, 3, 4, 5 i 6 niniejszego rozporządzenia, urzędowy lekarz weterynarii lub właściwy organ wprowadza na koszt podmiotu środki mające taki sam skutek.

Artykuł 4

Dochodzenie

1. W przypadku gdy maksymalne limity pozostałości substancji farmakologicznie czynnych dopuszczonych w weterynaryjnych produktach leczniczych lub jako dodatki paszowe, określone na podstawie rozporządzenia (WE) nr 470/2009 i rozporządzenia (WE) nr 1831/2003, lub maksymalne zawartości pozostałości substancji farmakologicznie czynnych, pochodzących z nieuniknionego zanieczyszczenia krzyżowego tymi substancjami pasz, dla których nie są one przeznaczone, określone na podstawie rozporządzenia (EWG) nr 315/93, zostały przekroczone, co stanowi niezgodność z przepisami, właściwy organ podejmuje następujące czynności:

⁽¹⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 z dnia 21 października 2009 r. określające przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 (rozporządzenie o produktach ubocznych pochodzenia zwierzęcego) (Dz.U. L 300 z 14.11.2009, s. 1).

- a) wprowadza wszelkie niezbędne środki lub przeprowadza dochodzenie, które uzna za właściwe w odniesieniu do danego ustalenia. Środki takie mogą polegać na dochodzeniu przeprowadzonym w gospodarstwie pochodzenia lub wysyłki zwierząt, w tym na kontroli zwierząt lub partii zwierząt w gospodarstwach pochodzenia lub w miejscu wysyłki, aby ustalić zakres i pochodzenie niezgodności z przepisami i określić zakres odpowiedzialności podmiotu;
- b) wzywa posiadacza zwierząt lub odpowiedzialnego lekarza weterynarii do dostarczenia dokumentacji dotyczącej przepisanych leków i leczenia oraz wszelkiej dokumentacji uzasadniającej charakter leczenia.

2. Jeżeli wykryto pozostałości w stężeniach niższych niż maksymalne limity pozostałości substancji farmakologicznie czynnych dopuszczonych w weterynaryjnych produktach leczniczych lub jako dodatki paszowe, lecz obecność tych pozostałości jest niezgodna z informacjami dotyczącymi łańcucha żywnościowego, co stwarza podejrzenie niezgodności z przepisami lub nielegalnego leczenia, właściwy organ wprowadza środek dochodzenia, który uzna za właściwy do celów zbadania źródła tych pozostałości lub braków w informacjach dotyczących łańcucha żywnościowego.

3. Jeżeli podejrzewa się obecność pozostałości w stężeniach przekraczających określone na podstawie przepisów Unii maksymalne limity pozostałości lub maksymalne zawartości substancji farmakologicznie czynnych dopuszczonych w weterynaryjnych produktach leczniczych lub jako dodatki paszowe, właściwy organ wprowadza środek dochodzenia, który uzna za właściwy.

4. W przypadku podejrzenia lub stwierdzenia nielegalnego leczenia bądź wykrycia w posiadaniu nieupoważnionych osób lub podmiotów substancji objętych zakresem dyrektywy 96/22/WE lub zakazanych lub niedopuszczonych substancji lub produktów właściwy organ podejmuje następujące czynności:

- a) niezwłocznie dokonuje urzędowego zatrzymania odnośnych zwierząt gospodarskich i produktów;
- b) podczas urzędowego zatrzymania:
 - nakazuje, aby w czasie dochodzenia nie przemieszczano zwierząt objętych dochodzeniem bez uprzedniego zezwolenia właściwego organu,
 - nakazuje, aby tusze, mięso, podroby, produkty uboczne, mleko, jaja i miód pochodzące od tych zwierząt nie opuszczały gospodarstwa lub zakładu pochodzenia i nie były przekazywane żadnej innej osobie bez uprzedniego zezwolenia właściwego organu,
 - nakazuje, aby, w stosownych przypadkach, pasza, woda lub inne odnośne produkty były przechowywane osobno i nie były przemieszczane z gospodarstwa lub zakładu pochodzenia,
 - zapewnia, aby zwierzęta objęte dochodzeniem były opatrzone znakiem urzędowym lub w inny sposób zidentyfikowane, bądź, w przypadku drobiu, ryb i pszczoł, aby były trzymane w wyznaczonej przestrzeni lub ulu,
 - wprowadza odpowiednie środki ostrożności zgodnie z charakterem wykrytych substancji;
- c) wzywa posiadacza zwierząt i odpowiedzialnego lekarza weterynarii do dostarczenia wszelkiej dokumentacji uzasadniającej charakter leczenia;
- d) przeprowadza wszelkie inne kontrole urzędowe zwierząt lub partii zwierząt w gospodarstwie pochodzenia lub miejscu wysyłki zwierząt, jakie są niezbędne do stwierdzenia takiego stosowania substancji lub produktów;
- e) przeprowadza wszelkie inne kontrole urzędowe niezbędne do stwierdzenia nabycia i obecności niedopuszczonych lub zakazanych substancji;
- f) przeprowadza wszelkie inne kontrole urzędowe uznane za niezbędne w celu wyjaśnienia pochodzenia zakazanych lub niedopuszczonych substancji lub produktów bądź leczonych zwierząt.

5. Kontrole urzędowe, o których mowa w niniejszym artykule, mogą także obejmować kontrole producentów, dystrybutorów, przewoźników, miejsc produkcji substancji farmakologicznie czynnych i weterynaryjnych produktów leczniczych, aptek, wszystkich odpowiednich podmiotów w łańcuchu dostaw oraz jakichkolwiek innych miejsc, których dotyczy dochodzenie.

6. Kontrole urzędowe, o których mowa w niniejszym artykule, mogą także obejmować urzędowe pobieranie próbek, w tym wody, paszy, mięsa, podrobów, krwi, produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, sierści, moczu, odchodów i innych matryc zwierzęcych. Właściwy organ pobiera taką liczbę próbek, jaką uzna za niezbędną do zbadania podejrzonej lub stwierdzonej niezgodności lub nielegalnego leczenia. W przypadku zwierząt akwakultury wymagane mogą być próbki z wód, w których zwierzęta te są trzymane lub z których są odławiane, a w przypadku pszczoł miodnych wymagane mogą być próbki z uli.

Artykuł 5

Działania następce dotyczące pozostałości substancji farmakologicznie czynnych dopuszczonych w weterynaryjnych produktach leczniczych lub jako dodatki paszowe, przekraczających maksymalne limity pozostałości lub maksymalne zawartości

1. W przypadku gdy zostały przekroczone maksymalne limity pozostałości substancji farmakologicznie czynnych dopuszczonych w weterynaryjnych produktach leczniczych lub jako dodatki paszowe, określone na podstawie rozporządzenia (WE) nr 470/2009 i rozporządzenia (WE) nr 1831/2003, lub maksymalne zawartości pozostałości substancji farmakologicznie czynnych, pochodzących z nieuniknionego zanieczyszczenia krzyżowego tymi substancjami pasz, dla których nie są one przeznaczone, określone na podstawie rozporządzenia (EWG) nr 315/93, właściwy organ podejmuje następujące czynności:
 - uznaje tusze i produkty, których dotyczy niezgodność z przepisami, za nienadające się do spożycia przez ludzi i nakazuje podmiotowi usunięcie wszystkich produktów jako materiału kategorii 2 zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1069/2009,
 - wprowadza wszelkie inne środki niezbędne do ochrony zdrowia publicznego, które mogą obejmować zakaz opuszczania przez zwierzęta danego gospodarstwa lub zakaz wywożenia produktów z danego gospodarstwa lub zakładu przez ustalony okres,
 - nakazuje podmiotowi podjęcie stosownych działań w celu usunięcia przyczyn niezgodności z przepisami,
 - przeprowadza dodatkowe kontrole urzędowe w celu sprawdzenia, czy działanie podjęte przez podmiot w celu usunięcia przyczyn niezgodności z przepisami jest skuteczne. Środki te mogą polegać na pobraniu tylu próbek następczych, ile organ uzna niezbędne w odniesieniu do zwierząt lub produktów z tego samego gospodarstwa lub zakładu.
2. W razie powtarzających się niezgodności z przepisami stwierdzanych u tego samego podmiotu właściwy organ przeprowadza regularne dodatkowe kontrole urzędowe, w tym pobranie i analizę próbek w odniesieniu do zwierząt i produktów od danego podmiotu przez okres co najmniej sześciu miesięcy od dnia, w którym stwierdzono drugi przypadek niezgodności z przepisami. Właściwy organ nakazuje także podmiotowi zapewnienie, aby odnośne zwierzęta oraz tusze, mięso, podroby, produkty uboczne, mleko, jaja i miód pochodzące od tych zwierząt były trzymane osobno od innych zwierząt, nie opuszczały gospodarstwa lub zakładu pochodzenia i nie były przekazywane żadnej innej osobie bez uprzedniego zezwolenia właściwego organu.
3. Jeżeli podmiot nie wprowadza wszystkich niezbędnych środków w celu zastosowania nakazów właściwego organu zgodnie z niniejszym artykułem, właściwy organ wprowadza na koszt podmiotu środki mające taki sam skutek.

Artykuł 6

Działania następce w przypadku nielegalnego leczenia i posiadania zakazanych lub niedopuszczonych substancji lub produktów

1. W przypadku wykrycia w posiadaniu nieupoważnionych osób substancji objętych zakresem dyrektywy 96/22/WE lub zakazanych lub niedopuszczonych substancji lub produktów, co stwarza podejrzenie nielegalnego leczenia, dokonuje się urzędowego zatrzymania tych substancji i produktów do czasu wprowadzenia przez właściwy organ środków przewidzianych w ust. 2, 3 i 4 niniejszego artykułu, bez uszczerbku dla późniejszego zniszczenia produktów i możliwego nałożenia kar na sprawcę lub sprawców.
2. W przypadku stwierdzenia nielegalnego leczenia bądź wykrycia w posiadaniu nieupoważnionych osób lub podmiotów substancji objętych zakresem dyrektywy 96/22/WE lub zakazanych lub niedopuszczonych substancji lub produktów właściwy organ podejmuje następujące czynności:
 - umieszcza lub trzyma zwierzęta gospodarskie oraz tusze, mięso, podroby i produkty uboczne pochodzące od zwierząt poddanych nielegalnemu leczeniu razem z mlekiem, jajami i miodem pochodzącymi od tych zwierząt i objętymi urzędowym zatrzymaniem zgodnie z art. 4 ust. 4 lit. b),
 - pobiera próbki z wszystkich odpowiednich partii zwierząt należących do gospodarstwa,
 - nakazuje podmiotowi uśmiercenie zwierzęcia lub zwierząt, w odniesieniu do których stwierdzono nielegalne leczenie, oraz usunięcie ich zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1069/2009,
 - uznaje tusze i produkty, których dotyczy nielegalne leczenie, za nienadające się do spożycia przez ludzi i nakazuje podmiotowi ich usunięcie zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1069/2009.

3. Do celów ust. 2:

- wszystkie zwierzęta z partii, z której/których pochodzą zwierzęta, co do których potwierdzono, że zostały poddane nielegalnemu leczeniu zakazanymi lub niedopuszczonymi substancjami, również uznaje się za poddane nielegalnemu leczeniu, chyba że właściwy organ, na wniosek i na koszt podmiotu, wyrazi zgodę na przeprowadzenie dodatkowych kontroli urzędowych wszystkich zwierząt z danej/danych partii, aby stwierdzić, że w przypadku tych zwierząt nie doszło do nielegalnego leczenia,
- wszystkie zwierzęta z partii, z której/których pochodzą zwierzęta, co do których potwierdzono, że zostały poddane nielegalnemu leczeniu ze względu na zastosowanie u zwierząt, od których lub z których pozyskuje się żywność, substancji lub weterynaryjnych produktów leczniczych dopuszczonych na podstawie przepisów Unii do innych celów lub na innych warunkach niż określone w tych przepisach, uznaje się za poddane nielegalnemu leczeniu, chyba że właściwy organ, na wniosek i na koszt podmiotu, wyrazi zgodę na przeprowadzenie dodatkowych kontroli urzędowych wszystkich zwierząt z danej/danych partii, co do których podejrzewa się, że zostały poddane nielegalnemu leczeniu, aby stwierdzić, że w przypadku tych zwierząt nie doszło do nielegalnego leczenia.

4. W przypadku stwierdzenia nielegalnego leczenia w akwakulturze pobiera się próbki ze wszystkich odpowiednich stawów, przegród i sadzów. W przypadku stwierdzenia nielegalnego leczenia w akwakulturze, jeżeli próbka pobrana z danego stawu, przegrody lub sadzu jest niezgodna z przepisami, wszystkie zwierzęta w tym stawie, przegrodzie lub sadzu uznaje się za poddane nielegalnemu leczeniu.

5. Właściwy organ przeprowadza regularne dodatkowe kontrole urzędowe przez okres co najmniej 12 miesięcy od dnia, w którym stwierdzono niezgodność z przepisami, w gospodarstwie lub gospodarstwach, za które odpowiedzialność ponosi ten sam podmiot, oraz w odniesieniu do zwierząt i towarów należących do tego gospodarstwa lub gospodarstw.

6. Gospodarstwa lub zakłady zaopatrujące gospodarstwo, którego dotyczy niezgodność z przepisami, a także gospodarstwa w tym samym łańcuchu dostaw zwierząt i pasz co gospodarstwo pochodzenia lub wysyłki mogą zostać objęte kontrolami urzędowymi w celu ustalenia pochodzenia danej substancji:

- podczas transportu, dystrybucji i sprzedaży lub nabywania substancji farmakologicznie czynnych,
- na każdym etapie łańcucha produkcji i dystrybucji pasz,
- w całym łańcuchu produkcji zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego.

7. Jeżeli podmiot nie wprowadza wszystkich niezbędnych środków w celu zastosowania nakazów właściwego organu zgodnie z niniejszym artykułem, właściwy organ wprowadza na koszt podmiotu środki mające taki sam skutek.

Artykuł 7

Wymogi dotyczące metod analitycznych i pobierania próbek

Wszystkie próbki, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, pobiera się i poddaje analizie zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2017/625, decyzją Komisji 1998/179/WE⁽¹⁵⁾ i decyzją Komisji 2002/657/WE⁽¹⁶⁾.

Artykuł 8

Czynności dotyczące rejestracji, pozwoleń i urzędowego zatwierdzenia

Jeżeli posiadanie, stosowanie lub produkcja niedopuszczonych substancji lub produktów zostanie potwierdzone, rejestrację, pozwolenia i urzędowe zatwierdzenie danego zakładu lub podmiotu zawiesza się na czas określony przez właściwy organ.

W przypadku ponownego naruszenia właściwy organ cofa taką rejestrację, pozwolenia i urzędowe zatwierdzenie. W przypadku takiego cofnięcia podmiot jest zobowiązany do ponownego wystąpienia o stosowną rejestrację, pozwolenia i urzędowe zatwierdzenie oraz do wykazania swojej zgodności z odpowiednimi wymogami w tym zakresie.

⁽¹⁵⁾ Decyzja Komisji 1998/179/WE z dnia 23 lutego 1998 r. ustanawiająca szczegółowe zasady pobierania próbek do celów monitorowania niektórych substancji i ich pozostałości u zwierząt żywych i w produktach pochodzenia zwierzęcego (Dz.U. L 65 z 5.3.1998, s. 31).

⁽¹⁶⁾ Decyzja Komisji 2002/657/WE z dnia 14 sierpnia 2002 r. wykonująca dyrektywę Rady 96/23/WE dotyczącą wyników metod analitycznych i ich interpretacji (Dz.U. L 221 z 17.8.2002, s. 8).

*Artykuł 9***Pomoc administracyjna**

W przypadku stwierdzenia niezgodności, o której mowa w art. 5 i 6, w odniesieniu do zwierząt lub produktów pochodzenia zwierzęcego pochodzących z innego państwa członkowskiego, właściwy organ prowadzący dochodzenie przesyła powiadomienie o stwierdzonej niezgodności zgodnie z art. 105 i 106 rozporządzenia (UE) 2017/625 oraz, w razie potrzeby, wystosowuje wniosek o pomoc administracyjną do właściwego organu państwa członkowskiego pochodzenia zgodnie z art. 104 tego rozporządzenia. Właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia stosuje art. 5 i 6 niniejszego rozporządzenia do gospodarstwa lub zakładu pochodzenia lub wysyłki.

*Artykuł 10***Odesłania**

Odesłania do art. 13, art. 15 ust. 3, art. 16 ust. 2 i 3, art. 17, 18 i 22–25 dyrektywy 96/23/WE odczytuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia zgodnie z tabelą korelacji w załączniku.

*Artykuł 11***Wejście w życie i stosowanie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 14 grudnia 2019 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 19 czerwca 2019 r.

W imieniu Komisji
Przewodniczący
Jean Claude JUNCKER

ZAŁĄCZNIK

TABELA KORELACJI, O KTÓREJ MOWA W ART. 10

Dyrektywa 96/23/WE	Niniejsze rozporządzenie
Art. 13	Art. 4
Art. 15 ust. 3	Art. 4, 5, 6 i 9
Art. 16 ust. 2	Art. 4, 5 i 6
Art. 17	Art. 6
Art. 18	Art. 5
Art. 22	Art. 6 ust. 1
Art. 23 ust. 1	Art. 4 ust. 4
Art. 23 ust. 2, 3, 4 i 5	Art. 6
Art. 24	Art. 3
Art. 25	Art. 8

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2019/2091**z dnia 28 listopada 2019 r.****zmieniające rozporządzenie wykonawcze (UE) 2015/2197 w odniesieniu do walut silnie ze sobą skorelowanych zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 354 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Aby zapewnić, by pary walut, o których mowa w załączniku do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/2197 ⁽²⁾, w dalszym ciągu odzwierciedlały rzeczywistą korelację między odpowiednimi walutami, konieczne jest zaktualizowanie wykazu walut silnie ze sobą skorelowanych.
- (2) Na potrzeby wykazu stosuje się dzień 31 marca 2018 r. jako datę końcową do celów obliczania szeregów danych dla okresów trzy- i pięcioletniego zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 575/2013.
- (3) Podstawę niniejszego rozporządzenia stanowi projekt wykonawczych standardów technicznych przedstawiony Komisji przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB).
- (4) Biorąc pod uwagę, że konieczne zmiany rozporządzenia wykonawczego (UE) 2015/2197 nie wymagają istotnych zmian w treści, zgodnie z art. 15 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 ⁽³⁾ EUNB nie przeprowadził otwartych konsultacji społecznych, uznając, że byłoby to nieproporcjonalne w stosunku do zakresu i wpływu odnośnego projektu wykonawczych standardów technicznych.
- (5) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie wykonawcze (UE) 2015/2197,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załącznik do rozporządzenia wykonawczego (UE) 2015/2197 zastępuje się tekstem znajdującym się w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 28 listopada 2019 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/2197 z dnia 27 listopada 2015 r. ustanawiające wykonawcze standardy techniczne w odniesieniu do walut silnie ze sobą skorelowanych zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 (Dz.U. L 313 z 28.11.2015, s. 30).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

ZAŁĄCZNIK

Załącznik do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/2197 otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK

Wykaz walut silnie ze sobą skorelowanych*Część 1 – Wykaz walut silnie skorelowanych względem euro (EUR)*

Lek (Albania) (ALL), wymiennalna marka (Bośnia i Hercegowina) (BAM), lew (Bułgaria) (BGN), frank szwajcarski (CHF), korona czeska (CZK), kuna (Chorwacja) (HRK), forint węgierski (HUF), dirham marokański (MAD), denar (Macedonia) (MKD), złoty polski (PLN), lej rumuński (RON), dinar serbski (RSD), korona szwedzka (SEK).

Część 2 – Wykaz walut silnie skorelowanych względem dirhamu ZEA (Zjednoczone Emiraty Arabskie) (AED)

Yuan renminbi (Chiny) (CNY), dolar Hongkongu (HKD), nowy izraelski shekel (ILS), rupia indyjska (INR), funt libański (LBP), dirham marokański (MAD), pataca (Makau) (MOP), peso filipińskie (PHP), dolar singapurski (SGD), bat (Tajlandia) (THB), nowy dolar tajwański (TWD), dolar amerykański (USD).

Część 3 – Wykaz walut silnie skorelowanych względem leka (Albania) (ALL)

Wymiennalna marka (Bośnia i Hercegowina) (BAM), lew (Bułgaria) (BGN), frank szwajcarski (CHF), korona czeska (CZK), korona duńska (DKK), kuna (Chorwacja) (HRK), dirham marokański (MAD), lej rumuński (RON), dinar serbski (RSD), euro (EUR)

Część 4 – Wykaz walut silnie skorelowanych względem wymiennalnej marki (Bośnia i Hercegowina) (BAM)

Lek (Albania) (ALL), lew (Bułgaria) (BGN), frank szwajcarski (CHF), korona czeska (CZK), korona duńska (DKK), kuna (Chorwacja) (HRK), forint węgierski (HUF), dirham marokański (MAD), denar (Macedonia) (MKD), złoty polski (PLN), lej rumuński (RON), dinar serbski (RSD), korona szwedzka (SEK), euro (EUR).

Część 5 – Wykaz walut silnie skorelowanych względem lewa (Bułgaria) (BGN)

Lek (Albania) (ALL), wymiennalna marka (Bośnia i Hercegowina) (BAM), frank szwajcarski (CHF), korona czeska (CZK), korona duńska (DKK), kuna (Chorwacja) (HRK), forint węgierski (HUF), dirham marokański (MAD), denar (Macedonia) (MKD), złoty polski (PLN), lej rumuński (RON), dinar serbski (RSD), korona szwedzka (SEK), euro (EUR).

Część 6 – Wykaz walut silnie skorelowanych względem franka szwajcarskiego (CHF)

Lek (Albania) (ALL), wymiennalna marka (Bośnia i Hercegowina) (BAM), lew (Bułgaria) (BGN), korona czeska (CZK), korona duńska (DKK), kuna (Chorwacja) (HRK), dirham marokański (MAD), lej rumuński (RON), dinar serbski (RSD), euro (EUR).

Część 7 – Wykaz walut silnie skorelowanych względem yuana renminbi (Chiny) (CNY)

Dirham ZEA (Zjednoczone Emiraty Arabskie) (AED), dolar Hongkongu (HKD), nowy izraelski shekel (ILS), funt libański (LBP), pataca (Makau) (MOP), peso filipińskie (PHP), dolar singapurski (SGD), bat (Tajlandia) (THB), nowy dolar tajwański (TWD), dolar amerykański (USD).

Część 8 – Wykaz walut silnie skorelowanych względem korony czeskiej (CZK)

Lek (Albania) (ALL), wymiennalna marka (Bośnia i Hercegowina) (BAM), lew (Bułgaria) (BGN), frank szwajcarski (CHF), korona duńska (DKK), kuna (Chorwacja) (HRK), forint węgierski (HUF), dirham marokański (MAD), denar (Macedonia) (MKD), złoty polski (PLN), lej rumuński (RON), dinar serbski (RSD), euro (EUR).

Część 9 – Wykaz walut silnie skorelowanych względem korony duńskiej (DKK)

Lek (Albania) (ALL), wymiennalna marka (Bośnia i Hercegowina) (BAM), lew (Bułgaria) (BGN), frank szwajcarski (CHF), korona czeska (CZK), kuna (Chorwacja) (HRK), forint węgierski (HUF), dirham marokański (MAD), denar (Macedonia) (MKD), złoty polski (PLN), lej rumuński (RON), dinar serbski (RSD), korona szwedzka (SEK).

Część 10 – Wykaz walut silnie skorelowanych względem dolara Hongkongu (HKD)

Dirham ZEA (Zjednoczone Emiraty Arabskie) (AED), yuan renminbi (Chiny) (CNY), nowy izraelski szekel (ILS), rupia indyjska (INR), funt libański (LBP), dirham marokański (MAD), pataca (Makau) (MOP), peso filipińskie (PHP), dolar singapurski (SGD), bat (Tajlandia) (THB), nowy dolar tajwański (TWD), dolar amerykański (USD).

Część 11 – Wykaz walut silnie skorelowanych względem kuny (Chorwacja) (HRK)

Lek (Albania) (ALL), wymienialna marka (Bośnia i Hercegowina) (BAM), lew (Bułgaria) (BGN), frank szwajcarski (CHF), korona czeska (CZK), korona duńska (DKK), forint węgierski (HUF), dirham marokański (MAD), denar (Macedonia) (MKD), lej rumuński (RON), dinar serbski (RSD), euro (EUR).

Część 12 – Wykaz walut silnie skorelowanych względem forinta węgierskiego (HUF)

Wymienialna marka (Bośnia i Hercegowina) (BAM), lew (Bułgaria) (BGN), korona czeska (CZK), korona duńska (DKK), kuna (Chorwacja) (HRK), dirham marokański (MAD), złoty polski (PLN), lej rumuński (RON), dinar serbski (RSD), euro (EUR).

Część 13 – Wykaz walut silnie skorelowanych względem nowego izraelskiego szekla (ILS)

Dirham ZEA (Zjednoczone Emiraty Arabskie) (AED), yuan renminbi (Chiny) (CNY), dolar Hongkongu (HKD), funt libański (LBP), dirham marokański (MAD), pataca (Makau) (MOP), peso filipińskie (PHP), dolar singapurski (SGD), bat (Tajlandia) (THB), dolar amerykański (USD).

Część 14 – Wykaz walut silnie skorelowanych względem rupii indyjskiej (INR)

Dirham ZEA (Zjednoczone Emiraty Arabskie) (AED), dolar Hongkongu (HKD), pataca (Makau) (MOP), peso filipińskie (PHP), bat (Tajlandia) (THB), dolar amerykański (USD).

Część 15 – Wykaz walut silnie skorelowanych względem wona południowokoreańskiego (KRW)

Dolar singapurski (SGD).

Część 16 – Wykaz walut silnie skorelowanych względem funta libańskiego (LBP)

Dirham ZEA (Zjednoczone Emiraty Arabskie) (AED), yuan renminbi (Chiny) (CNY), dolar Hongkongu (HKD), nowy izraelski szekel (ILS), pataca (Makau) (MOP), peso filipińskie (PHP), dolar singapurski (SGD), bat (Tajlandia) (THB), nowy dolar tajwański (TWD), dolar amerykański (USD).

Część 17 – Wykaz walut silnie skorelowanych względem dirhama marokańskiego (MAD)

Dirham ZEA (Zjednoczone Emiraty Arabskie) (AED), lek (Albania) (ALL), wymienialna marka (Bośnia i Hercegowina) (BAM), lew (Bułgaria) (BGN), frank szwajcarski (CHF), korona czeska (CZK), korona duńska (DKK), dolar Hongkongu (HKD), kuna (Chorwacja) (HRK), forint węgierski (HUF), nowy izraelski szekel (ILS), denar (Macedonia) (MKD), pataca (Makau) (MOP), peso filipińskie (PHP), lej rumuński (RON), dinar serbski (RSD), dolar singapurski (SGD), bat (Tajlandia) (THB), dolar amerykański (USD), euro (EUR).

Część 18 – Wykaz walut silnie skorelowanych względem denara (Macedonia) (MKD)

Wymienialna marka (Bośnia i Hercegowina) (BAM), lew (Bułgaria) (BGN), korona czeska (CZK), korona duńska (DKK), kuna (Chorwacja) (HRK), dirham marokański (MAD), lej rumuński (RON), dinar serbski (RSD), euro (EUR).

Część 19 – Wykaz walut silnie skorelowanych względem patacy (Makau) (MOP)

Dirham ZEA (Zjednoczone Emiraty Arabskie) (AED), yuan renminbi (Chiny) (CNY), dolar Hongkongu (HKD), nowy izraelski szekel (ILS), rupia indyjska (INR), funt libański (LBP), dirham marokański (MAD), peso filipińskie (PHP), dolar singapurski (SGD), bat (Tajlandia) (THB), nowy dolar tajwański (TWD), dolar amerykański (USD).

Część 20 – Wykaz walut silnie skorelowanych względem peso filipińskiego (PHP)

Dirham ZEA (Zjednoczone Emiraty Arabskie) (AED), yuan renminbi (Chiny) (CNY), dolar Hongkongu (HKD), nowy izraelski szekel (ILS), rupia indyjska (INR), funt libański (LBP), dirham marokański (MAD), pataca (Makau) (MOP), dolar singapurski (SGD), bat (Tajlandia) (THB), nowy dolar tajwański (TWD), dolar amerykański (USD).

Część 21 – Wykaz walut silnie skorelowanych względem złotego polskiego (PLN)

Wymienialna marka (Bośnia i Hercegowina) (BAM), lew (Bułgaria) (BGN), korona czeska (CZK), korona duńska (DKK), forint węgierski (HUF), euro (EUR).

Część 22 – Wykaz walut silnie skorelowanych względem leja rumuńskiego (RON)

Lek (Albania) (ALL), wymienialna marka (Bośnia i Hercegowina) (BAM), lew (Bułgaria) (BGN), frank szwajcarski (CHF), korona czeska (CZK), korona duńska (DKK), kuna (Chorwacja) (HRK), forint węgierski (HUF), dirham marokański (MAD), denar (Macedonia) (MKD), dinar serbski (RSD), euro (EUR).

Część 23 – Wykaz walut silnie skorelowanych względem dinara serbskiego (RSD)

Lek (Albania) (ALL), wymienialna marka (Bośnia i Hercegowina) (BAM), lew (Bułgaria) (BGN), frank szwajcarski (CHF), korona czeska (CZK), korona duńska (DKK), kuna (Chorwacja) (HRK), forint węgierski (HUF), dirham marokański (MAD), denar (Macedonia) (MKD), lej rumuński (RON), euro (EUR).

Część 24 – Wykaz walut silnie skorelowanych względem korony szwedzkiej (SEK)

Wymienialna marka (Bośnia i Hercegowina) (BAM), lew (Bułgaria) (BGN), korona duńska (DKK), euro (EUR).

Część 25 – Wykaz walut silnie skorelowanych względem dolara singapurskiego (SGD)

Dirham ZEA (Zjednoczone Emiraty Arabskie) (AED), yuan renminbi (Chiny) (CNY), dolar Hongkongu (HKD), nowy izraelski szekel (ILS), won południowokoreański (KRW), funt libański (LBP), dirham marokański (MAD), pataca (Makau) (MOP), peso filipińskie (PHP), bat (Tajlandia) (THB), nowy dolar tajwański (TWD), dolar amerykański (USD).

Część 26 – Wykaz walut silnie skorelowanych względem bata (Tajlandia) (THB)

Dirham ZEA (Zjednoczone Emiraty Arabskie) (AED), yuan renminbi (Chiny) (CNY), dolar Hongkongu (HKD), nowy izraelski szekel (ILS), rupia indyjska (INR), funt libański (LBP), dirham marokański (MAD), pataca (Makau) (MOP), peso filipińskie (PHP), dolar singapurski (SGD), nowy dolar tajwański (TWD), dolar amerykański (USD).

Część 27 – Wykaz walut silnie skorelowanych względem nowego dolara tajwańskiego (TWD)

Dirham ZEA (Zjednoczone Emiraty Arabskie) (AED), yuan renminbi (Chiny) (CNY), dolar Hongkongu (HKD), funt libański (LBP), pataca (Makau) (MOP), peso filipińskie (PHP), dolar singapurski (SGD), bat (Tajlandia) (THB), dolar amerykański (USD).

Część 28 – Wykaz walut silnie skorelowanych względem dolara amerykańskiego (USD)

Dirham ZEA (Zjednoczone Emiraty Arabskie) (AED), yuan renminbi (Chiny) (CNY), dolar Hongkongu (HKD), nowy izraelski szekel (ILS), rupia indyjska (INR), funt libański (LBP), dirham marokański (MAD), pataca (Makau) (MOP), peso filipińskie (PHP), dolar singapurski (SGD), bat (Tajlandia) (THB), nowy dolar tajwański (TWD).".

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2019/2092**z dnia 28 listopada 2019 r.****nakładające ostateczne cło wyrównawcze na przywóz biodiesla pochodzącego z Indonezji**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1037 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej ⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 15,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA**1.1. Wszczęcie postępowania**

- (1) W dniu 6 grudnia 2018 r. zgodnie z art. 10 rozporządzenia podstawowego Komisja Europejska („Komisja”) wszczęła dochodzenie antysubsydyjne dotyczące przywozu do Unii Europejskiej („Unia”) biodiesla pochodzącego z Indonezji.
- (2) Komisja opublikowała zawiadomienie o wszczęciu postępowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽²⁾ („zawiadomienie o wszczęciu”).
- (3) Komisja wszczęła dochodzenie w następstwie skargi złożonej w dniu 22 października 2018 r. przez Europejską Radę Biodiesla („skarżący” lub „EBB”) w imieniu producentów reprezentujących 32 % całkowitej produkcji unijnej.

1.2. Środki tymczasowe

- (4) Dnia 14 sierpnia 2019 r. rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2019/1344 ⁽³⁾ („rozporządzenie w sprawie cөл tymczasowych”) Komisja nałożyła tymczasowe cła wyrównawcze na przywóz do Unii biodiesla pochodzącego z Indonezji.
- (5) Jak stwierdzono w motywie 13 rozporządzenia w sprawie cөл tymczasowych, dochodzenie dotyczące subsydiowania i powstałej szkody objęło okres od dnia 1 października 2017 r. do dnia 30 września 2018 r. („okres objęty dochodzeniem” lub „OD”), a badanie tendencji mających znaczenie dla oceny szkody obejmowało okres od dnia 1 stycznia 2015 r. do końca okresu objętego dochodzeniem („okres badany”).

1.3. Dalsze postępowanie

- (6) Po ujawnieniu istotnych faktów i ustaleń, na podstawie których nałożono tymczasowe cła wyrównawcze („ujawnienie tymczasowych ustaleń”), EBB, rząd Indonezji („rząd Indonezji”) i wszyscy czterej indonezyjscy producenci eksportujący przedłożyli oświadczenia pisemne przedstawiające ich opinie w sprawie tymczasowych ustaleń.
- (7) Stronom, które wystąpiły z odpowiednim wnioskiem, umożliwiono przedstawienie swoich argumentów. W spotkaniach wyjaśniających uczestniczyli EBB, rząd Indonezji i wszyscy czterej indonezyjscy producenci eksportujący.
- (8) Komisja rozpatrzyła uwagi przedstawione przez zainteresowane strony i odniosła się do nich, jak przedstawiono w niniejszym rozporządzeniu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 30.6.2016, s. 55.

⁽²⁾ Dz.U. C 439 z 6.12.2018, s. 16.

⁽³⁾ Dz.U. L 212 z 13.8.2019, s. 1.

- (9) Komisja poinformowała wszystkie zainteresowane strony o istotnych faktach i ustaleniach, na podstawie których zamierza nałożyć ostateczne cło wyrównawcze na przywóz do Unii biodiesla pochodzącego z Indonezji („ostateczne ujawnienie”).
- (10) Po ostatecznym ujawnieniu EBB, rząd Indonezji i trzech z czterech indonezyjskich producentów eksportujących przedłożyli oświadczenia pisemne, zawierając w nich swoje opinie w sprawie ostatecznych ustaleń. Komisja zauważyła, że oświadczenia rządu Indonezji i dwóch producentów eksportujących były pod wszystkimi względami takie same, a w niniejszym rozporządzeniu uwagi te dotyczące ostatecznego ujawnienia zostaną podsumowane jako uwagi rządu Indonezji.
- (11) Stronom, które wystąpiły z odpowiednim wnioskiem, umożliwiono przedstawienie swoich argumentów. W przesłuchaniach po ostatecznym ujawnieniu uczestniczyli EBB, rząd Indonezji i dwóch z czterech indonezyjskich producentów eksportujących.
- (12) W uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia rząd Indonezji oraz dwaj producenci eksportujący stwierdzili, że ich prawo do obrony nie było przestrzegane, w szczególności w odniesieniu do obliczeń podcięcia cenowego oraz ujawnienia zainteresowanym stronom numerów kontrolnych produktu przemysłu Unii wykorzystywanych w obliczeniach, surowców stosowanych przez przemysł Unii w mieszankach oraz temperatury zablokowania zimnego filtra (CFPP) ⁽⁴⁾ w produktach sprzedawanych przez przemysł Unii.
- (13) Rząd Indonezji i dwóch z czterech indonezyjskich producentów eksportujących wystąpiło z wnioskiem o przesłuchanie w obecności rzecznika praw stron i przesłuchanie takie miało miejsce w dniu 14 października 2019 r.
- (14) Wszystkie powyższe kwestie zostały już omówione w ramach ostatecznego ujawnienia i wyjaśnione rządowi Indonezji podczas przesłuchań, które miały miejsce po wysłaniu ostatecznego ujawnienia.
- (15) Komisja rozpatrzyła uwagi przedstawione przez zainteresowane strony po ostatecznym ujawnieniu i odniosła się do nich, jak wyszczególniono w niniejszym rozporządzeniu.

1.4. Okres objęty dochodzeniem i okres badany

- (16) Wobec braku uwag dotyczących okresu objętego dochodzeniem i okresu badanego potwierdzono informacje przedstawione w motywie 13 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

2. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM I PRODUKT PODOBNY

2.1. Argumenty dotyczące zakresu definicji produktu

- (17) Po opublikowaniu rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych Grupa Wilmar („Wilmar”), indonezyjski producent eksportujący, wystąpiła z wnioskiem, że jej wywóz frakcjonowanych estrów metylowych nie powinien być uważany za wywóz produktu objętego postępowaniem. Wilmar zauważył, że przedstawił ten wniosek w terminie, ponieważ znajduje się on w załączniku I do formularza kontroli wyrywkowej.
- (18) Wniosku tego nie zgłoszono jednak oddzielnie i dlatego nie został on odnotowany przez inne zainteresowane strony do czasu otrzymania uwag do rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.
- (19) Komisja zauważyła, że ten sam wniosek został przedłożony podczas poprzedniego dochodzenia antydumpingowego dotyczącego przywozu biodiesla z Indonezji przez tego samego producenta eksportującego na podstawie tych samych informacji i został odrzucony zarówno w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych ⁽⁵⁾, jak i w rozporządzeniu w sprawie ceł ostatecznych ⁽⁶⁾ („pierwotne dochodzenie”).
- (20) W ramach przedmiotowego dochodzenia Komisja ponownie odrzuciła wniosek o wyłączenie wspomnianego produktu z tych samych trzech powodów, które określono w poprzednim rozporządzeniu antydumpingowym.

⁽⁴⁾ CFPP jest najniższą temperaturą, w której dana objętość (bio)diesla może przejść przez filtr standardowy. Daje to szacunkową najniższą wartość graniczną temperatury dla stosowania (bio)diesla.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 141 z 28.5.2013, s. 6, motywy 35 i 36.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 315 z 26.11.2013, s. 2, motywy 17–21.

- (21) Po pierwsze, frakcjonowane estry metylowe są estrami metylowymi kwasu tłuszczowego i można je wykorzystać do produkcji biodiesla. W tym sensie biodiesel zgłoszony do zastosowania innego niż jako paliwo można wykorzystać jako paliwo, ponieważ posiada takie same właściwości fizyczne i techniczne.
- (22) Po drugie, trudno jest odróżnić jeden ester metylowy kwasu tłuszczowego od innego bez analizy chemicznej w porcie przywozu.
- (23) Po trzecie, chociaż frakcjonowane estry metylowe nie spełniają wymogów normy europejskiej (EN 14214), można je mieszać z innymi biodieslami w celu uzyskania mieszanki spełniającej wymogi tej normy.
- (24) Wilmar zwrócił się do Komisji, aby potwierdziła, że zasadniczo frakcjonowane estry metylowe mogą być objęte procedurą zwolnienia z cła ze względu na końcowe przeznaczenie, pod warunkiem że przedsiębiorstwo może wykazać w sposób zadowalający przed krajowymi organami celnymi, że końcowym zastosowaniem frakcjonowanych estrów metylowych nie jest paliwo.
- (25) Komisja zauważyła, że zgodnie z rozporządzeniem Rady (UE) 2018/2069 ⁽⁷⁾ przyznane zostało zawieszenie cel podlegające dozorowi celnemu ze względu na przeznaczenie towarów w odniesieniu do części przywozu frakcjonowanych estrów metylowych. Zwolnienie to jednak dotyczy tylko cel autonomicznych Wspólnej Taryfy Celnej, nie naruszając przepisów dotyczących stosowania cel wyrównawczych. Komisja odrzuciła zatem wniosek o zwolnienie ze względu na przeznaczenie końcowe, jeżeli chodzi o stosowanie cel wyrównawczych.
- (26) Po ostatecznym ujawnieniu Wilmar ponownie wystąpił z wnioskiem o zwolnienie ze względu na końcowe przeznaczenie w odniesieniu do cel wyrównawczych nakładanych na jego wywóz frakcjonowanych estrów metylowych. Nie dostarczono żadnych nowych informacji ani nie podano powodów, dla których zwolnienie ze względu na przeznaczenie końcowe powinno zostać rozszerzone w celu zapewnienia zwolnienia z cel wyrównawczych, w związku z czym wniosek został odrzucony. Komisja nie znalazła żadnego uzasadnionego powodu wyłączenia frakcjonowanych estrów metylowych z zakresu produktu. Sam fakt, że frakcjonowane estry metylowe mogą być wykorzystywane przez Wilmar do innych zastosowań niż paliwo, nie oznacza, że taki rodzaj produktu musi zostać wyłączony z zakresu niniejszego dochodzenia.
- (27) Wobec braku innych uwag dotyczących zakresu definicji produktu Komisja potwierdziła wnioski przedstawione w motywach 31–37 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

3. SUBSYDIOWANIE

3.1. Wsparcie władz publicznych dla branży biodiesla poprzez bezpośrednie przekazanie środków finansowych za pośrednictwem Funduszu na rzecz Plantacji Palm Olejowych

3.1.1. Wkład finansowy

- (28) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Indonezji stwierdził, że Komisja nie udowodniła istnienia wkładu finansowego na rzecz producentów eksportujących.
- (29) Rząd Indonezji oraz wszyscy producenci eksportujący podnieśli, że Fundusz na rzecz Plantacji Palm Olejowych („OPPF”) jest finansowany wyłącznie poprzez pobieranie opłaty wywozowej od surowego oleju palmowego („CPO”) i produktów pochodnych, a w dużej mierze przez samych producentów biodiesla. Ponadto rząd Indonezji stwierdził, że opłata wywozowa jest uiszczana bezpośrednio przez producentów eksportujących na rzecz OPF przed wywozem towarów. Według rządu Indonezji nie wycofuje się zatem żadnych środków pieniężnych z ogólnego budżetu państwa, a więc nie ma wkładu finansowego.
- (30) W tym względzie Komisja powtórzyła, że jak stwierdzono w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych w motywach 56–61, Agencja Zarządzająca Funduszem na rzecz Plantacji Palm Olejowych („Agencja Zarządzająca”) działa w charakterze organu publicznego w rozumieniu art. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego interpretowanego w związku z art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (i) rozporządzenia podstawowego oraz zgodnie z odpowiednim orzecznictwem WTO. W związku z tym środki wykorzystywane przez Agencję Zarządzającą stanowią środki publiczne.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 331 z 28.12.2018, s. 4.

- (31) Ponadto podczas wizyty weryfikacyjnej przeprowadzonej w obiektach rządu Indonezji Komisja starała się uzyskać i zweryfikować dowody na poparcie twierdzenia rządu Indonezji, że środki OPPF nie są częścią budżetu państwa. Rząd Indonezji nie mógł jednak przedstawić takich dowodów.
- (32) Zamiast tego rząd Indonezji przedstawił dowody wskazujące, że producenci eksportujący rzeczywiście zapłacili opłatę wywozową przed wywozem towarów. Nie mógł jednak dostarczyć żadnych wskazówek, że płatności te są dokonywane na specjalny rachunek OPPF, który byłby oddzielony od ogólnego budżetu państwa, co zapobiegałoby przekazywaniu płatności z tytułu opłaty wywozowej pobranej od CPO i jego produktów pochodnych do ogólnego budżetu państwa i wykorzystaniu ich do jakiegokolwiek innego celu uznanego za odpowiedni przez rząd Indonezji. Ponadto nic nie wskazuje na to, że OPPF posiada oddzielne rachunki do celów poboru opłat wywozowych od biodiesla i innych produktów (w tym CPO). Oznacza to, że fundusze, jakimi dysponuje Agencja Zarządzająca, nie są uzależnione od producentów eksportujących biodiesla, którzy w pierwszej kolejności uiścili opłatę, ponieważ rząd Indonezji mógł już gromadzić dochody publiczne poprzez nałożenie opłat wywozowych na inne produkty. Wobec braku dalszych dowodów prowadzących do przeciwnych wniosków Komisja potwierdziła ustalenia zawarte w motywie 64 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.
- (33) Komisja zauważyła ponadto, że ani rząd Indonezji, ani żaden z producentów eksportujących nie zakwestionował zakwalifikowania OPPF jako podmiotu publicznego. W związku z powyższym oraz biorąc pod uwagę fakt, że rząd Indonezji nie przedstawił przekonujących dowodów prowadzących do przeciwnych wniosków, środki finansowe dostępne OPPF uznaje się za środki publiczne, a zatem środki pobrane z zasobów rządowych (takie jak obowiązkowa opłata wywozowa).
- (34) Rząd Indonezji i wszyscy producenci eksportujący stwierdzili ponadto, że Komisja popełniła błąd, analizując płatności OPPF oddzielnie, a nie w ramach płatności dokonywanych przez rząd przy zakupie biodiesla. Rząd Indonezji i wszyscy producenci eksportujący stwierdzili również, że Komisja błędnie określiła program jako dotację, podczas gdy powinien on być co najwyżej zakwalifikowany jako zakup towarów przez rząd za kwotę wyższą niż odpowiednie wynagrodzenie.
- (35) Z powodów przedstawionych poniżej Komisja odrzuciła twierdzenie, że oddzielnie rozpatrywała płatności dokonane przez OPPF oraz że program należy traktować jako zakup towarów (biodiesla) przez rząd Indonezji.
- (36) Komisja zauważyła, że rząd Indonezji nie kupuje biodiesla, który jest natomiast kupowany przez wybrane przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniami (Pertamina i AKR). Rząd Indonezji, za pośrednictwem OPPF, nie nawiązał żadnych stosunków umownych dotyczących zakupu z producentami biodiesla oraz nie otrzymuje nic w zamian za środki pieniężne, które wypłaca producentom biodiesla. Faktu, że rząd Indonezji posiada jakiegokolwiek stosunki umowne z producentami biodiesla, nie zgłosiła też żadna z zainteresowanych stron podczas dochodzenia.
- (37) Obowiązujące prawodawstwo nakłada na dostawców biodiesla, którzy chcą uczestniczyć w tym programie, wymóg dostarczania estru metylowego oleju palmowego („PME”) podmiotom paliwowym (zob. motywy 45 i 46 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych), przedsiębiorstwom Pertamina lub AKR, które następnie mieszają go z mineralnym olejem napędowym w celu uzyskania oleju napędowego B20. Obowiązujące prawodawstwo daje producentom biodiesla uczestniczącym w tym programie prawo do otrzymania: a) płatności za biodiesel od przedsiębiorstw zajmujących się mieszaniami; i b) dodatkowych środków pieniężnych od OPPF. Producenci biodiesla nie mają żadnych innych zobowiązań umownych wobec rządu Indonezji ani OPPF poza obowiązkiem przestrzegania wymogu nałożonego zgodnie z odpowiednimi przepisami, za dopełnienie którego otrzymują rekompensatę. W przypadku braku jakichkolwiek wzajemnych zobowiązań umownych środki pieniężne wypłacone przez OPPF nie wchodzą zatem w zakres umowy o charakterze odpłatnym (takiej jak zakup biodiesla przez rząd w zamian za pewną cenę). Krótko mówiąc, rząd Indonezji nakłada na każdego producenta biodiesla uczestniczącego w programie wymóg sprzedaży określonych ilości biodiesla przedsiębiorstwom Pertamina lub AKR po konkretnej cenie (cenie referencyjnej mineralnego oleju napędowego) oraz zapewnia bezpośrednio producentom biodiesla dodatkowe fundusze. Chociaż celem i kontekstem programu jest zachęcanie do wykorzystywania biodiesla na rynku krajowym, rząd Indonezji nie kupuje bezpośrednio biodiesla, aby następnie wykorzystać go do celów rządowych lub odsprzedać na rynku. Rząd Indonezji wspiera raczej sprzedaż biodiesla poprzez zapewnienie dodatkowych funduszy producentom biodiesla, również w transakcjach z udziałem podmiotów prywatnych (takich jak AKR). Ani rząd Indonezji, ani producenci eksportujący nie przedstawili dowodów wskazujących, że przedsiębiorstwa Pertamina i AKR są organami publicznymi w tym względzie. Są to podmioty gospodarcze, które dobrowolnie uczestniczą w tym programie.

- (38) W związku z powyższym Komisja zbadała program w tym kontekście i stwierdziła, że wypłaty z OPPF dokonywane na rzecz producentów biodiesla nie mogą kwalifikować się jako należna płatność wynikająca z umowy kupna zawartej między rządem Indonezji a producentami biodiesla, lecz stanowią bezpośredni transfer środków finansowych, jak stwierdzono w motywie 69 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.
- (39) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Indonezji, Wilmar, PT Pelita Agung Agrindustri i PT Permata Hijau Palm Oleo (razem „Grupa Permata”) oraz PT Ciliandra Perkasa twierdzili, że płatności z OPPF nie można uznać za wkład finansowy. Według rządu Indonezji wynika to z faktu, że OPPF jest finansowany w wyniku pobierania opłaty wywozowej od oleju palmowego i jego produktów pochodnych, a zatem powinien być traktowany jako finansowany ze środków prywatnych.
- (40) Komisja zauważyła, że wniosek ten został już przedstawiony przez rząd Indonezji po przyjęciu środków tymczasowych i został rozpatrzony przez Komisję (motywy 30–33 powyżej). Strony nie przedstawiły nowych dowodów na poparcie swoich powtórzonych argumentów. Komisja potwierdziła zatem ustalenia sformułowane w tych motywach i w związku z tym odrzuciła ten wniosek.
- (41) Rząd Indonezji, PT Ciliandra Perkasa i Grupa Permata dodatkowo stwierdziły, że Komisja popełniła błąd, potwierdzając ustalenia, że środki pieniężne z OPPF są środkami publicznymi, a nie prywatnymi z powodów określonych w motywie 32. Według rządu Indonezji wynika to z obowiązujących przepisów rozporządzenia Ministra Finansów nr 133/2015 i rozporządzenia Prezydenta nr 66 w sprawie wymogu na 2018 r., a mianowicie, że 1) OPPF jest finansowany wyłącznie w drodze pobierania opłaty wywozowej oraz 2) że te środki finansowe są wykorzystywane wyłącznie do celów konkretnych wypłat, w tym wypłat dotacji dla producentów biodiesla.
- (42) Jak wyjaśniono w motywie 31 powyżej, podczas wizyty weryfikacyjnej Komisja zwróciła się do rządu Indonezji o przedstawienie dowodów dotyczących sposobu uwzględniania w budżecie płatności z tytułu opłaty wywozowej. Rząd Indonezji nie przedstawił żadnych dowodów na poparcie swojego twierdzenia, że środki finansowe OPPF nie stanowią części budżetu państwa.
- (43) W każdym razie powyższe nie ma znaczenia dla wniosku, że środki finansowe OPPF stanowią środki publiczne, jak wyjaśniono w motywie 63 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. Środki są gromadzone w oparciu o obowiązkową opłatę wywozową. W związku z tym, w przeciwieństwie do sytuacji, w której podmioty prywatne swobodnie podejmują decyzję o gromadzeniu funduszy prywatnych w celu ich konkretnego wykorzystania, w przedmiotowym przypadku rząd Indonezji nakłada na niektórych producentów (w tym między innymi producentów biodiesla) obowiązek uiszczenia opłaty wywozowej.
- (44) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Indonezji, PT Ciliandra Perkasa, Grupa Permata oraz Wilmar twierdzili, że Komisja popełniła błąd, klasyfikując płatności OPPF jako dotację, podczas gdy należy zakwalifikować je jako zakup biodiesla. Według respondentów Komisja popełniła również błąd, twierdząc, że nie istnieje stosunek umowny między producentami biodiesla a OPPF. Na poparcie tego twierdzenia Wilmar przedłożył również kopie swoich umów zawartych z OPPF. Według rządu Indonezji płatności OPPF należy traktować jako zapłatę za zakup towarów (mianowicie biodiesla), ponieważ Pertamina jest przedsiębiorstwem państwowym, a zatem należy ją traktować jako jeden podmiot gospodarczy z rządem Indonezji, który jest ostatecznym nabywcą biodiesla.
- (45) Komisja uznała, że umowy powinny być zostać przedstawione uprzednio w celu przeprowadzenia właściwej weryfikacji. Nawet przyznając, że między OPPF a producentami biodiesla obowiązują umowy, Komisja zauważyła, że zgodnie z informacjami przekazanymi przez rząd Indonezji umowy te nie tworzą zobowiązania umownego producentów biodiesla względem OPPF. Jak wyjaśnił rząd Indonezji, umowy te jedynie ponownie nakładają na OPPF zobowiązanie prawne do zapłacenia różnicy między ceną uiszczaną przez przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniami a ceną referencyjną biodiesla po dostarczeniu biodiesla Pertamina przez odpowiedniego producenta. Co ważne, nigdzie w tych umowach nie stwierdzono, że rząd Indonezji dokonuje zakupów biodiesla oraz że płatności dokonywane są z tego powodu. Wręcz przeciwnie, obowiązująca umowa zawarta między OPPF a producentami biodiesla nie odnosi się do żadnego zakupu biodiesla dokonanego przez rząd Indonezji, lecz zawiera warunki, na podstawie których rząd Indonezji wypłaca producentom biodiesla tzw. środki finansowe na rzecz biodiesla. Dokładniej rzecz ujmując, umowy przewidują, że OPPF zapewnia producentom biodiesla finansowanie po dostarczeniu przez nich biodiesla jednemu z przedsiębiorstw zajmujących się mieszaniami oraz po zweryfikowaniu takiej dostawy.
- (46) Komisja zauważyła, że istnienie umów zawartych między OPPF a producentami biodiesla nie prowadzi do zmiany wniosku Komisji, że płatności OPPF stanowią dotację. Wynika to stąd, że jedyne umowy zawierającymi wzajemne zobowiązania (tj. dostawa towarów i płatność ceny) są umowy obowiązujące między Pertamina a dostawcami biodiesla. W związku z tym Komisja odrzuciła to twierdzenie.

- (47) Z powodów przedstawionych poniżej Komisja uznała również, że stwierdzenie, zgodnie z którym Pertamina i rząd Indonezji powinny być traktowane jako jeden podmiot gospodarczy, nie może zostać przyjęte.
- (48) Jak wspomniano w motywach 53–54, poza faktem, że Pertamina jest przedsiębiorstwem będącym własnością państwa nie ma innych dowodów na to, że przedsiębiorstwo to jest organem publicznym i w związku z tym jest częścią rządu. Ponadto w swoim wniosku rząd Indonezji nie wspomniał, że Pertamina nie jest jedynym przedsiębiorstwem zajmującym się mieszaniem objętym wymogiem dotyczącym mieszania – w okresie objętym dochodzeniem (OD) temu samemu wymogowi podlegało również AKR. Jednocześnie AKR jest przedsiębiorstwem prywatnym, jak wyjaśniono w motywie 37 powyżej. Zarówno AKR, jak i Pertamina realizują wymóg dotyczący mieszania zgodnie z tymi samymi instrumentami prawnymi i w ramach tego samego systemu. W kontekście wymogu dotyczącego mieszania rząd Indonezji nie kupuje zatem biodiesla, chyba że uzna, iż AKR również należy uznać za część tego samego podmiotu gospodarczego.
- (49) W świetle powyższego Komisja podtrzymała swój wniosek, że Pertamina, mimo iż jest przedsiębiorstwem państwowym, działa jako podmiot gospodarczy kupujący biodiesel od jego producentów, aby mieszać go z mineralnym olejem napędowym i następnie sprzedawać.
- (50) Komisja podtrzymała zatem również swój wniosek, zgodnie z którym płatności dokonywane przez Agencję Zarządzającą OPPF stanowią dotację. Jak wyjaśnił rząd Indonezji, ani w mających zastosowanie przepisach, ani w umowach między OPPF a przedsiębiorstwami zajmującymi się mieszaniem nie istnieją wzajemne zobowiązania. W całym okresie obowiązywania wymogu dotyczącego mieszania jedyne wzajemne zobowiązania występują raczej między producentami biodiesla (zobowiązanymi do dostarczania biodiesla) a przedsiębiorstwami zajmującymi się mieszaniem (zobowiązanymi do płacenia ceny). Zdaniem Komisji Agencja Zarządzająca OPPF wypłaca zatem pieniądze, nie oczekując niczego w zamian. W związku z tym wypłaty ze strony OPPF kwalifikują się jako dotacje.
- (51) Wilmar, Grupa Permata i PT Ciliandra Perkasa stwierdzili również, że Pertamina, będąca w całości własnością państwa, powinna być uważana za podmiot publiczny. Żaden z respondentów nie przedstawił dowodu na potwierdzenie swoich argumentów.
- (52) Komisja stwierdziła, że jeżeli Pertamina miałaby zostać uznana za organ publiczny do celów niniejszego dochodzenia (zakup biodiesla wspólnie z Agencją Zarządzającą OPPF), rząd Indonezji powinien był zgłosić ten wniosek na wczesnym etapie procesu dochodzenia i poinstruować Pertamina, aby współpracowała i uczestniczyła w dochodzeniu.
- (53) Komisja uznała, że własność państwa sama w sobie nie jest równoznaczna z pojęciem „organu publicznego”. Jak już wyjaśniono w motywie 55 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, Organ Apelacyjny WTO w sprawozdaniu pt. „US-Anti-Dumping and Countervailing Duties (China)” („USA – cła antydumpingowe i wyrównawcze (Chiny)”) ustalił, że termin „organ publiczny” oznacza podmiot, który „posiada, wykonuje lub któremu powierzono uprawnienia władzy publicznej”⁽⁸⁾. Zwykle formalne znamiona kontroli (takie jak własność państwa) są niewystarczające do ustalenia istnienia organu publicznego⁽⁹⁾.
- (54) Żadna ze stron nie uzasadniła swoich twierdzeń, omawiając szczegółowo sposób, w jaki Pertamina powierzono uprawnienia władzy publicznej. Komisja zauważyła, że Pertamina, podobnie jak AKR, musi wypełniać zobowiązania wynikające z wymogu dotyczącego mieszania. Spełnienie wymogu prawnego nie oznacza jednak, że podmiotowi powierzono uprawnienia władzy publicznej. Ponadto Pertamina (podobnie jak AKR) po prostu kupuje biodiesel i nie odgrywa żadnej roli w wypłacie dotacji na rzecz producentów biodiesla.
- (55) Ponadto Komisja zauważyła, że AKR, przedsiębiorstwo prywatne, jest również objęte tym samym wymogiem i ma takie same zobowiązania jak Pertamina. Gdyby kierowano się zapewnieniami respondentów, Komisja nie miałaby innego wyjścia, jak tylko stwierdzić, że AKR również jest organem publicznym, któremu powierzono uprawnienia władzy publicznej. Wbrew własnemu rozumowaniu, żaden z respondentów nie przedstawił jednak takiego argumentu. W rzeczywistości strony nie wspominają, na jakiej podstawie twierdzenie dotyczące wspólnego zakupu biodiesla przez Pertamina i OPPF można pogodzić z systemem mającym zastosowanie do AKR będącego własnością prywatną. W związku z powyższym Komisja odrzuciła ten argument.

⁽⁸⁾ Sprawozdanie Organu Apelacyjnego, „USA – Ostateczne cła antydumpingowe i wyrównawcze nałożone na niektóre produkty pochodzące z Chin”, WT/DS379/AB, 11 marca 2011 r., pkt 317. Zob. również sprawozdanie Organu Apelacyjnego, „USA – Środki w zakresie celów wyrównawczych nałożonych na niektóre produkty pochodzące z Chin”, WT/DS437/AB/RW, przyjęte w dniu 16 lipca 2019 r., pkt 5.96.

⁽⁹⁾ Sprawozdanie Organu Apelacyjnego, „USA – Ostateczne cła antydumpingowe i wyrównawcze nałożone na niektóre produkty pochodzące z Chin”, WT/DS379/AB, 11 marca 2011 r., pkt 318.

- (56) Ponadto Wilmar twierdził, że nawet gdyby Pertamina nie została uznana za organ publiczny, rząd Indonezji powierzył przedsiębiorstwom zajmującym się mieszaniem zakup biodiesla w imieniu rządu i wyznaczył je do tego celu lub powierzył dostawcom biodiesla sprzedaż biodiesla przedsiębiorstwom zajmującym się mieszaniem lub wyznaczył ich do tego celu. Wilmar nie dostarczył żadnego dowodu na potwierdzenie swych twierdzeń. Dostępne dowody wskazują natomiast, że w okresie objętym dochodzeniem istnieje program, w którym dobrowolnie uczestniczą przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniem i producenci biodiesla w sytuacji, gdy rząd Indonezji nakłada określone wymogi dotyczące mieszania i podejmuje interwencje finansowe w celu zmniejszenia obciążenia wynikającego z wymogu dotyczącego mieszania.
- (57) Komisja zauważyła, że samo istnienie obowiązku mieszania nakłada zobowiązanie prawne do zakupu biodiesla, ale nie oznacza, że rząd Indonezji dokonuje zakupu biodiesla na rynku. Rząd Indonezji jedynie określa wartość procentową PME, jaka ma być zawarta w mieszankach z mineralnym olejem napędowym. Rząd Indonezji nie kupuje PME ani nie zamierza go kupować.
- (58) W związku z tym Komisja odrzuciła również ten argument.

3.1.2. Korzyść

- (59) Wszyscy producenci eksportujący utrzymywali, że nawet jeżeli Komisja słusznie zakwalifikowała płatności otrzymane przez OPPF jako dotację, popełniła błąd, uznając że istnieje korzyść.
- (60) Podsumowując, producenci eksportujący stwierdzili, że ponieważ OPPF jest finansowany wyłącznie z opłaty wywozowej uiszczanej m.in. przez producentów biodiesla, ci ostatni nie odnoszą korzyści, ponieważ wpłacają do funduszu więcej niż z niego otrzymują. Według producentów eksportujących OPPF jest finansowany ze środków prywatnych i dlatego Komisja powinna była odliczyć kwotę wpłaconą na rzecz OPPF na poziomie grupy. Ponadto producenci eksportujący stwierdzili, że Komisja powinna odliczyć kwotę opłaty uiszczanej za wywóz każdego produktu, który jej podlega, a nie tylko kwotę opłaty uiszczanej za wywóz biodiesla.
- (61) Z powodów przedstawionych poniżej Komisja nie zgodziła się z tym stwierdzeniem.
- (62) Po pierwsze Komisja zauważyła, że wszystkie przedsiębiorstwa uczestniczące w łańcuchu wartości CPO, w tym producenci biodiesla, są zmuszone do uiszczenia opłaty z racji rozporządzenia. Podobnie jak w przypadku ogólnego opodatkowania przedsiębiorstwa działające w łańcuchu wartości CPO nie mają żadnej swobody decydowania, czy wnieść wkład na rzecz OPPF, czy nie, a zatem niewłaściwe jest twierdzenie, że OPPF jest finansowany ze środków prywatnych. OPPF jest raczej finansowany w wyniku zwykłej działalności rządu Indonezji polegającej na poborze dochodów podatkowych i publicznych. W rzeczywistości rząd Indonezji nie przedstawił dowodów wskazujących, że przychody uzyskane z opłaty wywozowej są bezpośrednio rozliczane na specjalnym rachunku OPPF, a nie w ogólnym budżecie państwa. Zatem odliczenie opłat wywozowych płaconych przez producentów biodiesla w celu ustalenia istnienia korzyści byłoby równie niewłaściwe jak odliczenie wszystkich podatków płaconych przez beneficjentów.
- (63) Po drugie Komisja zauważyła, że w każdym razie twierdzenie, iż producenci biodiesla wpłacili do OPPF więcej niż otrzymali, jest niezgodne z faktami. W rzeczywistości stwierdzenie to opiera się na całkowitej opłacie wywozowej uiszczanej na poziomie grupy i w odniesieniu do wszystkich produktów objętych opłatą wywozową. Biorąc jednak pod uwagę samą tylko opłatę wnoszoną przez producentów eksportujących (indywidualnie, a nie w ramach grupy) z tytułu biodiesla, kwoty wpłacone na rzecz OPPF są niższe niż kwoty otrzymane w ramach wypłaconych przez OPPF dotacji.
- (64) Rząd Indonezji i producenci eksportujący Wilmar, Grupa Permata i PT Ciliandra Perkasa stwierdzili ponadto, że Komisja błędnie uznała, iż program ten przynosi korzyść producentom biodiesla. Wynika to z faktu, że w przypadku braku płatności OPPF przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniem byłyby zmuszone do zakupu biodiesla po cenie referencyjnej biodiesla. Producenci biodiesla otrzymaliby więc taką samą kwotę środków pieniężnych, jaką otrzymują obecnie i w związku z tym nie znajdują się „w lepszej sytuacji”, niż mogłoby to mieć miejsce w innym przypadku.

- (65) Komisja nie zgodziła się z tym argumentem. Komisja stwierdziła, że prawidłowy scenariusz alternatywny nie zakłada, iż w przypadku braku OPPF przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniem płaciłyby cenę referencyjną biodiesla. Jednym z celów polityki OPPF i głównym celem wymogu dotyczącego mieszania jest wspieranie stosowania biodiesla w Indonezji (zamiast stosowania mineralnego oleju napędowego). W związku z tym, że cena mineralnego oleju napędowego jest zazwyczaj niższa od ceny biodiesla, rząd Indonezji interweniuje w celu ułatwienia sprzedaży biodiesla przez producentów biodiesla. Jednocześnie płatności te przyczyniają się do spełnienia obowiązkowych wymogów dotyczących mieszania. Samo istnienie programu OPPF pokazuje, że w normalnych warunkach rynkowych cena referencyjna biodiesla, którą wykorzystuje się jako uzupełnienie transakcji zawieranych między Pertamina/AKR i producentami biodiesla, nie miałaby racji bytu. Bez wymogu dotyczącego mieszania przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniem nie miałyby zatem żadnej motywacji do zakupu biodiesla. W przypadku braku OPPF i jego płatności sprzedaż biodiesla na rynku krajowym nie miałaby miejsca. Producenci biodiesla musieliby konkurować z producentami mineralnego oleju napędowego. Bez OPPF i programu ustanowionego przez rząd Indonezji producenci biodiesla nie otrzymywaliby dodatkowych funduszy wyrównujących do poziomu ceny referencyjnej biodiesla ustalonej przez rząd Indonezji.
- (66) Zdaniem Komisji, według właściwego scenariusza alternatywnego, producenci biodiesla znajdowaliby się w gorszej sytuacji niż w okresie objętym dochodzeniem i po nim. W przypadku producentów biodiesla wymóg dotyczący mieszania oznacza w praktyce przewidywalne i wiarygodne źródło dochodów poprzez sprzedaż gwarantowaną. Ponadto łączne przychody ze sprzedaży krajowej, tj. kwota zapłacona przez przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniem oraz dotacja wypłacona przez OPPF, są określane *ex ante* przez rząd Indonezji, co skutecznie chroni dostawców biodiesla przed normalnymi wahaniami cen, z którymi musieliby się mierzyć na wolnym rynku, przy założeniu, że takie wahania miałyby miejsce.
- (67) W tym względzie Komisja również uznała, że obliczenia ceny referencyjnej za biodiesel płaconej niezależnym dostawcom nie odzwierciedlają popytu i podaży w normalnych warunkach rynkowych bez interwencji rządowej. Przedsiębiorstwo Pertamina, niezależnie od tego, czy odniosło korzyść, nie było skłonne płacić za biodiesel ceny referencyjnej, lecz jedynie niższą cenę. Ustalenie to zostało potwierdzone przez rząd Indonezji podczas wizyty weryfikacyjnej, w trakcie której wyjaśnił on, że gdyby Pertamina miała kupować biodiesel po cenie referencyjnej biodiesla, generowałaby straty. Oświadczenie to dowodzi, że w niezakłóconych warunkach rynkowych cena rynkowa biodiesla byłaby znacznie niższa niż obecnie ustalona przez rząd Indonezji cena referencyjna biodiesla.
- (68) Komisja wywnioskowała ze stwierdzenia rządu Indonezji, że żaden nabywca nie miałby możliwości – tak jak Pertamina – prowadzenia zyskowej działalności gospodarczej, gdyby cena biodiesla była ceną referencyjną ustaloną przez rząd Indonezji. W związku z tym albo w Indonezji nie sprzedawano by w ogóle biodiesla, a zatem producenci biodiesla nie mieliby przychodów, albo ceny biodiesla kształtowałyby się poniżej poziomu ustalonego przez rząd Indonezji. Ponieważ w Indonezji obowiązek mieszania jest ustanawiany i wdrażany przez rząd (zob. motyw 49 i 50 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych), ten pierwszy scenariusz jest bardzo mało prawdopodobny. Komisja uznała zatem, że w sytuacji braku analizowanego systemu najbardziej prawdopodobną alternatywą są niższe ceny biodiesla.
- (69) W szczególności Komisja zauważyła, że ceny referencyjne stosowane przez rząd Indonezji w celu ustalenia kwoty dotacji wypłaconej przez OPPF nie odpowiadają cenie rynkowej, ponieważ wzór do ich obliczenia nie jest oparty na niezakłóconej rzeczywistości rynkowej. Wynika to z faktu, że z jednej strony na całym rynku – wyższego i niższego szczebla – występują zakłócenia i w związku z tym nie może być on reprezentatywny dla zwyczajnych, konkurencyjnych warunków rynkowych. Z drugiej strony Komisja uznała, że kwota kosztów przetworzenia obliczona przez rząd Indonezji jako część wzoru zastosowanego do obliczenia ceny referencyjnej biodiesla (średnia cena krajowa CPO i dodana do niej opłata z tytułu przetworzenia w wysokości 100 USD za tonę) jest zbyt wysoka. Komisja zwerfikowała rzeczywiste koszty przetworzenia niektórych producentów eksportujących i zauważyła, że w obliczeniach rządu Indonezji koszty te są zawyżone. Rzeczywiste koszty przetworzenia wynosiły średnio od 60 do 80 USD za tonę w okresie objętym dochodzeniem ⁽¹⁰⁾.
- (70) W związku z tym, nawet gdyby Komisja przyjęła twierdzenie, że łączne płatności przedsiębiorstw zajmujących się mieszaniem i OPPF stanowią zapłatę ceny biodiesla, chociaż tak nie jest, Komisja musiałaby niemniej jednak uznać, że „cena” płacona dostawcom biodiesla jest zbyt wysoka.

⁽¹⁰⁾ Komisja zauważyła, że jeden producent eksportujący podał wyższe koszty przetworzenia w przypadku jednego ze swoich zakładów. Producent ten wyjaśnił, że wynika to stąd, iż zakład jest nowy, a amortyzacja ma znaczący wpływ na koszty. Wyjaśnił jednak ponadto, że koszty jego innych zakładów są bardziej reprezentatywne. Koszty te mieszczą się w przedziale podanym powyżej. W świetle powyższego Komisja nie uwzględniła tego kosztu, który jest jednak niższy niż koszty przetworzenia obliczone przez rząd Indonezji.

- (71) Komisja uznała w związku z tym, że istnienie programu stawia producentów biodiesla w lepszej sytuacji niż sytuacja, w której byłoby w innym przypadku, a zatem przynosi im korzyść.
- (72) Rząd Indonezji oraz wszyscy producenci eksportujący stwierdzili również, że nawet gdyby korzyść istniała, przechodziłaby ona w całości na przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniami (Pertamina i AKR). Wynika to stąd, że producenci biodiesla przypuszczalnie uzyskują cenę rynkową biodiesla, natomiast przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniami odnoszą korzyści z tytułu jego zakupu po niższej cenie (mianowicie po cenie referencyjnej mineralnego oleju napędowego).
- (73) Komisja nie zgodziła się z tym stwierdzeniem. Jak już omówiono w motywach 195–201 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych, a także jak wspomniano w motywie 67, Komisja uznała, że w Indonezji nie istnieje rzeczywista cena rynkowa biodiesla, ponieważ rząd Indonezji reguluje i tym samym zakłóca cały łańcuch wartości CPO–biodiesel. W każdym razie Komisja zauważyła, że jedyna cena istniejąca na rynku jest ceną, którą płaciły przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniami (mianowicie ceną referencyjną mineralnego oleju napędowego).
- (74) Jeżeli chodzi o stwierdzenie, że korzyść z programu odnoszą przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniami, które ostatecznie płacą niższą cenę za nabywany przez nie biodiesel, Komisja zauważyła, że kwestia, czy przedsiębiorstwa Pertamina lub AKR (również) odnoszą korzyść z tego programu, nie jest przedmiotem niniejszego dochodzenia, gdyż przedsiębiorstwa te nie są producentami eksportującymi produktu objętego postępowaniem.
- (75) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń rząd Indonezji, PT Ciliandra Perkasa, Grupa Permata i Wilmar twierdzili, że Komisja popełniła błąd, uznając że OPPF przyznaje korzyść producentom biodiesla, ponieważ:
- a) scenariusz alternatywny wskazany przez Komisję jest nieprawidłowy w zakresie, w jakim stwierdza się w nim, że w przypadku braku OPPF producenci biodiesla otrzymaliby niższą cenę za swojego biodiesla. Według rządu Indonezji w przypadku braku OPPF i jakichkolwiek zobowiązań prawnych producentów do sprzedaży biodiesla na rynku krajowym, producenci biodiesla po prostu zmaksymalizowaliby swój zysk i sprzedawaliby na rynku eksportowym; oraz
 - b) koszt przetworzenia, który rząd Indonezji zastosował we wzorze do obliczenia ceny referencyjnej biodiesla, nie jest nadmierny, ponieważ uwzględnia koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz zysk.
- (76) Komisja rozpatrzyła scenariusz alternatywny przedstawiony w ostatecznym ujawnieniu i opisany w motywie 65 powyżej. Komisja uznała jednak, że argument przedstawiony przez rząd Indonezji potwierdza również, że OPPF przyznaje korzyść producentom biodiesla. Argument rządu Indonezji opiera się na dwóch głównych elementach: 1) producenci biodiesla nie są prawnie zobowiązani do sprzedaży biodiesla na rynku krajowym; oraz 2) producenci biodiesla to racjonalnie działające podmioty gospodarcze dążące do maksymalizacji swoich zysków.
- (77) Komisja nie zakwestionowała tych dwóch elementów przedstawionych przez rząd Indonezji. Zdaniem Komisji fakt, że pomimo braku zobowiązania prawnego racjonalnie działające podmioty gospodarcze, takie jak producenci biodiesla, decydują się na udział w programie OPPF, jest empirycznym i bezspornym dowodem na to, że jest to dla nich najlepszy wariant prowadzenia działalności gospodarczej.
- (78) Jeżeli, jak utrzymywał rząd Indonezji, a Komisja nie miała powodu tego kwestionować, „prywatni producenci biodiesla (z których wielu przynależy do grup międzynarodowych) dążą do maksymalizacji rentowności” ⁽¹¹⁾, oznacza to, że przynależność do programu OPPF jest najbardziej opłacalnym sposobem prowadzenia działalności gospodarczej, jaki jest dla nich dostępny. W ramach każdego scenariusza alternatywnego sytuacja producentów biodiesla byłaby więc gorsza. Gdyby tak nie było, racjonalnie działający podmiot gospodarczy, wolny od jakichkolwiek ograniczeń prawnych, wybrałby tę bardziej opłacalną opcję i nie zdecydowałby się na uczestnictwo w programie.
- (79) W związku z tym Komisja stwierdziła, że producenci biodiesla znajdują się w lepszej sytuacji w ramach tego programu, niezależnie od scenariusza alternatywnego. Komisja potwierdziła zatem swój wniosek, że OPPF przyznaje korzyść producentom biodiesla.
- (80) W odniesieniu do twierdzenia rządu Indonezji, że koszty przetworzenia wykorzystane we wzorze do obliczenia ceny referencyjnej biodiesla nie są nadmierne, Komisja stwierdziła, iż jej zdaniem płatności ze strony OPPF na rzecz producentów biodiesla stanowią dotację i nie są częścią wynagrodzenia za zakup biodiesla. W opinii Komisji do celów ustalenia istnienia korzyści nieistotne było zatem, czy koszty przetworzenia były nadmiernie wysokie, czy nie.

⁽¹¹⁾ Uwagi dotyczące ostatecznego ogólnego dokumentu ujawniającego w imieniu rządu Republiki Indonezji, 14 października 2019 r., pkt 16.

- (81) W każdym razie, nawet gdyby Komisja miała przyjąć argumentację rządu Indonezji dotyczącą braku korzyści w niniejszej sprawie, ze względu na fakt, że płatności ze strony OPPF stanowią wynagrodzenie za zakup biodiesla, Komisja zauważyła, że kwota kosztów przetworzenia nie jest regularnie zmieniana i że została ustalona na poziomie 100 USD/t w dniu 21 marca 2016 r. Komisja przyznała, że rząd Indonezji twierdził podczas wizyty weryfikacyjnej, iż koszty przetworzenia są poddawane przeglądowi co roku. Komisja uznała jednak, że wynik takiego przeglądu nie odzwierciedla rzeczywistości rynkowej, ponieważ kwota kosztów przetworzenia jest wyższa od rzeczywistych kosztów poniesionych przez producentów biodiesla, jak wyjaśniono w motywie 69.
- (82) Rząd Indonezji stwierdził również, że uważa zakres kosztów przetworzenia zebranych przez Komisję za niereprezentatywny. W tym względzie Komisja zauważyła, że, po pierwsze, rząd Indonezji nie przekazał żadnych udokumentowanych informacji na poparcie swojego twierdzenia. Po drugie, Komisja zaobserwowała, że rząd zweryfikował te koszty podczas wizyt weryfikacyjnych przeprowadzonych w niektórych z obiektów producentów biodiesla. Dla zachowania przejrzystości, aby uzyskać te koszty, Komisja odliczyła wartość gliceryny wytworzonej w procesie rafinacji od CPO do biodiesla ⁽¹²⁾.
- (83) W świetle powyższego, nawet gdyby Komisja miała zaakceptować twierdzenie rządu Indonezji, że płatności ze strony OPPF stanowią zapłatę za zakup biodiesla, co nie jest prawdą, to wciąż istniałaby korzyść na rzecz producentów biodiesla. Nawet gdyby nie istniał wymóg dotyczący mieszania, producenci biodiesla nie otrzymaliby pełnej rekompensaty zapewnionej przez OPPF.
- (84) Wilmar twierdził ponadto, że ustalona cena referencyjna krajowego indonezyjskiego biodiesla odzwierciedla niezakłóconą dynamikę rynku i pozostaje z nią w ścisłym związku. Komisja zaobserwowała, że krajowy rynek biodiesla w Indonezji jest w całości regulowany: począwszy od ceny CPO po cenę biodiesla i popyt na ten produkt. Dostawcy biodiesla muszą sprzedawać konkretne ilości po konkretnej cenie wyliczonej zgodnie z ustalonym wcześniej wzorem i na podstawie elementów, które nie przystają do rzeczywistości rynkowej. Komisja podtrzymała zatem swoje twierdzenie, że cena referencyjna ustalona przez rząd Indonezji nie odzwierciedla ceny, jaka miałaby zastosowanie przy niezakłóconych warunkach rynkowych. W szczególności wynika to stąd, że zdaniem Komisji jedynym wiarygodnym odpowiednikiem niezakłóconej krajowej ceny rynkowej jest cena płacona przez przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniem. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (85) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń rząd Indonezji oraz Wilmar twierdzili, że Komisja popełniła błąd, uznając za nieistotne, że OPPF przyznaje korzyść również przedsiębiorstwom zajmującym się mieszaniem. Według rządu Indonezji wynika to stąd, że sam fakt, iż przeznaczeniem OPPF jest przynoszenie korzyści (również) przedsiębiorstwom zajmującym się mieszaniem, oznacza, że nie można go uznać za dotację.
- (86) Jak wyjaśniono w motywach 64–74, Komisja uznała, że kwestia, czy przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniem uzyskały korzyść w ramach przedmiotowego programu, nie ma znaczenia dla celów niniejszego dochodzenia. Bezsporne jest, że OPPF przyznaje dotację na rzecz producentów biodiesla, co w przypadku nieistnienia programu nie miałoby miejsca. W związku z tym argument ten został odrzucony.

3.1.3. Metoda zastosowana do obliczenia łącznej kwoty korzyści

- (87) Wszyscy producenci eksportujący twierdzili, że Komisja błędnie obliczyła kwotę korzyści odniesionych przez producentów eksportujących, gdyż uwzględniła kwotę środków pieniężnych wypłaconych przez OPPF jako zwrot kosztów transportu. Według producentów eksportujących te środki pieniężne stanowią jedynie zwrot kosztów, które producenci ci już ponieśli, a zatem nie stanowią one korzyści. Co więcej, producent eksportujący twierdził, że koszty te należy zaliczać jako poniesiony koszt, który kwalifikuje się do programu subsydiowania, a zatem należy go wyłączyć zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego.

⁽¹²⁾ Produktem ubocznym reakcji chemicznej stosowanej w procesie rafinacji jest gliceryna. Gliceryna jest następnie sprzedawana na rynku, w związku z czym nie stanowi kosztu.

- (88) Z wymienionych poniżej powodów Komisja nie zgodziła się z tym argumentem, ponieważ nie uważa kosztów transportu poniesionych przez producentów biodiesla za „opłaty pobierane przy składaniu wniosków lub inne koszty obowiązkowo poniesione w celu zakwalifikowania się do uzyskania subsydium lub koszty jego uzyskania”.
- (89) Po pierwsze, Komisja zauważyła, że w „Wytycznych dotyczących obliczania kwoty subsydium w dochodzeniach w sprawie ceł wyrównawczych” („wytyczne”) wyjaśniono, że „jedynymi opłatami lub kosztami, które w zwykłym przypadku mogą podlegać odliczeniu, są opłaty lub koszty płacone bezpośrednio na rzecz rządu w okresie objętym dochodzeniem. Aby uzyskać subsydium, należy wykazać, że taka opłata jest obowiązkowa. Tym samym płatności na rzecz podmiotów prywatnych, np. prawników czy księgowych, poniesione przy ubieganiu się o subsydia nie podlegają odliczeniu” ⁽¹³⁾.
- (90) W przeciwieństwie do tego, co określono w wytycznych, przedmiotowe koszty transportu nie są ponoszone bezpośrednio na rzecz rządu Indonezji, ale na rzecz prywatnych przedsiębiorstw. Producent eksportujący nie wyjaśnił też, na jakiej zasadzie te koszty transportu są „obowiązkowe”, by otrzymać subsydium.
- (91) Po drugie, Komisja jest zdania, że koszty transportu są raczej kosztami, które producenci biodiesla zwykle ponoszą w swoich transakcjach handlowych zawieranych z przedsiębiorstwami zajmującymi się mieszaniami. Koszty transportu byłyby zwykle uwzględnione w cenie/umowie zakupu i w związku z tym Komisja nie widzi obiektywnego uzasadnienia ich zwrotu. W konsekwencji kwota środków pieniężnych zapłacona przez OPPF jako zwrot kosztów transportu stanowi korzyść.
- (92) W świetle powyższego argument ten odrzucono, a Komisja stwierdziła, że przy obliczaniu korzyści nie można odliczyć zwrotu kosztów transportu poniesionych przez producentów biodiesla. Fundusze przekazywane producentom biodiesla przez Agencję Zarządzającą nie tylko pokrywają różnicę między ceną referencyjną mineralnego oleju napędowego a ceną referencyjną biodiesla, ale również koszty transportu w ramach tej samej dotacji.
- (93) Producenci eksportujący stwierdzili również, że ponoszą koszty kredytu związane z płatnościami OPPF. Według producentów biodiesla wynika to stąd, że OPPF dokonuje wypłaty dotacji po upływie kilku miesięcy od wystawienia przez producentów faktur danemu przedsiębiorstwu zajmującemu się mieszaniami.
- (94) Komisja nie zgodziła się z tym stwierdzeniem ponieważ podtrzymywała swój wniosek, zgodnie z którym płatności OPPF stanowią dotację, a nie zapłatę za zakup towarów. W związku z tym Komisja uznała, że producenci eksportujący w ogóle nie powinni byli otrzymywać tych dotacji, a także że z dotacjami nie można powiązać żadnego kosztu kredytu.
- (95) W świetle powyższego Komisja odrzuciła ten argument i stwierdziła, że domniemanych kosztów kredytu poniesionych przez producentów biodiesla nie można odliczać przy obliczeniu korzyści.
- (96) W związku z tym Komisja podtrzymała swoje ustalenia, że wsparcie rządu Indonezji dla branży biodiesla przez bezpośrednie przekazanie środków finansowych za pośrednictwem „Funduszu Subsydiowania Biodiesla” było równoznaczne z subsydium stanowiącym podstawę środków wyrównawczych, jak stwierdzono w motywach 80–83 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.
- (97) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Indonezji, PT Ciliandra Perkasa, Grupa Permata oraz Wilmar twierdzili, że Komisja popełniła błąd, odrzucając twierdzenie producentów eksportujących, że obliczając korzyść, Komisja powinna była odliczyć koszty transportu i koszty kredytu. Według rządu Indonezji wynika to stąd, że koszty te muszą być poniesione w celu uzyskania wypłat dotacji.
- (98) Komisja omówiła już ten argument w motywie 89 powyżej. W uzupełnieniu wyjaśnień zawartych w motywie 91 powyżej Komisja zauważyła, że zgodnie z wytycznymi „jedynymi opłatami lub kosztami, które zwykle mogłyby zostać odliczone są opłaty lub koszty uiszczone lub poniesione bezpośrednio na rzecz rządu w okresie objętym dochodzeniem”. W tym przypadku za koszty transportu nie płaci się rządowi, a raczej podmiotom prywatnym; następnie koszty są zwracane przez rząd Indonezji. Komisja podtrzymuje zatem swój wniosek, że koszty transportu nie kwalifikują się jako koszty, które można odliczyć zgodnie z wytycznymi. W związku z tym argument ten zostaje odrzucony.

⁽¹³⁾ Dz.U. C 394 z 17.12.1998, s. 13.

- (99) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Indonezji stwierdził, że Komisja popełniła błąd, nie odliczając wkładów do OPPF w swoich obliczeniach korzyści uzyskanej w ramach tego programu. Wkłady ten były jednak powiązane z wnoszeniem opłat wywozowych ustalonych przez rząd Indonezji dla różnych produktów opartych na CPO, eksportowanych z Indonezji. Opłaty te były zatem pobierane w odniesieniu do wielu produktów innych niż produkt objęty dochodzeniem. Jak wyjaśniono w motywie 64 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych oraz bardziej szczegółowo w motywie 62 powyżej, opłaty te stanowią środki publiczne. To stwierdzenie jest słuszne niezależnie od tego, jaki organ rządowy był odpowiedzialny za pobieranie tych opłat. Ustalono zatem, że odliczenie wpłat do OPPF od otrzymanych korzyści nie było właściwe. W związku z tym twierdzenie to zostało odrzucone.
- (100) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Indonezji stwierdził również, że Komisja popełniła błąd, wykorzystując obrót biodieslem do celów określenia kwoty subsydium. Twierdził on, że należało wykorzystać całkowity obrót producentów biodiesla (czyli obejmujący produkty inne niż biodiesel). Subsidia przyznane z OPPF wynikały jednak wyłącznie ze sprzedaży biodiesla przez producentów. Komisja uznała zatem, że w swoim obliczeniu wykorzystwała prawidłowy obrót, w związku z czym argument ten odrzucono.
- (101) Komisja zauważyła, że rząd Indonezji nie przedstawił żadnych kolejnych argumentów na poparcie swoich twierdzeń, w związku z czym potwierdza ona swoje ustalenia w motywie 95.

3.2. Wsparcie branży biodiesla ze strony władz publicznych przez dostarczanie CPO za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia

- (102) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Indonezji oraz większość producentów eksportujących stwierdzili, że Komisja popełniła błąd, kwalifikując ograniczenia wywozowe nałożone przez rząd Indonezji na CPO i jego pochodne jako subsydium stanowiące podstawę środków wyrównawczych. Według rządu Indonezji i producentów eksportujących wynika to stąd, że w orzecznictwie WTO konsekwentnie uznaje się, że ograniczenia wywozowe nie są subsydiami stanowiącymi podstawę środków wyrównawczych.
- (103) W odniesieniu do tego stwierdzenia Komisja zwróciła uwagę, że w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych nie uznaje się ograniczeń wywozowych jako takich za subsydia stanowiące podstawę środków wyrównawczych. Komisja uważa natomiast, że nałożenie ograniczeń wywozowych (takich jak podatki i opłaty wywozowe) jest jednym ze środków lub narzędzi, które rząd Indonezji wykorzystuje, by zapewnić dostawy CPO za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia. Komisja stwierdziła (zob. motyw 172 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych), że w świetle dowodów dostępnych w niniejszym dochodzeniu oraz zgodnie z orzecznictwem UE oraz WTO dostawy CPO za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia były równoznaczne z subsydium stanowiącym podstawę środków wyrównawczych.
- (104) Komisja odnieść się poniżej do kwestii poruszonych przez zainteresowane strony, jeżeli chodzi o tymczasowe ustalenia Komisji, że wsparcie rządu Indonezji dla branży biodiesla za pośrednictwem dostaw CPO za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia stanowi wkład finansowy na podstawie art. 3 ust. 1 lit. a) ppkt (iv) rozporządzenia podstawowego lub wsparcie w zakresie cen na podstawie art. 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia podstawowego. Komisja odnieść się również do twierdzeń dotyczących błędów w ustalaniu korzyści.
- (105) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Indonezji oraz Grupa Permata twierdzili, że ograniczenia wywozowe nałożone przez rząd nigdy nie mogą stanowić wkładu finansowego. W tym względzie Komisja zauważyła, że stwierdzenie to jest nieistotne do celów niniejszej sprawy. Wynika to stąd, że Komisja doszła do wniosku, że wkład finansowy przyznany przez rząd Indonezji na rzecz producentów eksportujących pochodzi z dostaw CPO za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia. W związku z tym argument ten został odrzucony.

3.2.1. Brak dowodu na istnienie wkładu finansowego

- (106) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Indonezji, Grupa Permata i Wilmar twierdzili, że Komisja nie udowodniła, że istnieje wkład finansowy. W opinii respondentów wynika to z faktu, że:
- a) Ograniczenia wywozowe nie zostały pobrane w okresie objętym dochodzeniem, ponieważ podatek wywozowy został zawieszony w okresie objętym dochodzeniem, a opłata wywozowa została zawieszona po okresie objętym dochodzeniem. Ponadto wspomniane zawieszenie wskazuje, że rząd Indonezji nie zamierza już nakładać ograniczeń wywozowych; oraz

- b) Komisja nie zdołała udowodnić, że dostawcom CPO powierzono dostarczanie CPO lub że wyznaczono ich do tego celu.
- (107) W odniesieniu do twierdzenia przedstawionego w lit. a) powyżej Komisja zauważyła, że w okresie objętym dochodzeniem opłata wywozowa obowiązywała i była pobierana. Stwierdzenie rządu Indonezji, że podczas okresu objętego dochodzeniem nie pobierano opłat z tytułu ograniczeń wywozowych, jest zatem niezgodne ze stanem faktycznym, ponieważ w okresie objętym dochodzeniem opłata wywozowa obowiązywała i wywierała wpływ.
- (108) Komisja nie zgodziła się z drugą częścią argumentu. Jeżeli rząd Indonezji miałby zamiar nie nakładać dłużej ograniczeń wywozowych w odniesieniu do CPO i jego pochodnych, zniósłby te przepisy. Tymczasowe ustalenie zerowej stawki opłaty wywozowej i zerowego podatku wywozowego świadczy o tym, że rząd Indonezji wciąż zamierza mieć możliwość wykorzystania tych ograniczeń w przyszłości. Ustalenie to znajduje również potwierdzenie w publicznych oświadczeniach członków rządu Indonezji. Na przykład w jednym z artykułów prasowych z dnia 25 września 2019 r. napisano: „Rząd podjął decyzję o zawieszeniu do przyszłego roku podatku wywozowego nałożonego na surowy olej palmowy (CPO) i jego produkty pochodne w celu zmniejszenia obciążenia finansowego producentów oleju palmowego w obliczu spadku cen CPO na światowym rynku. Minister Koordynujący Gospodarkę Darmin Nasution powiedział we wtorek w Dżakarcie, że podatek wywozowy został zawieszony do stycznia przyszłego roku, ponieważ rząd oficjalnie rozpoczyna wdrażanie swojego obowiązkowego programu dotyczącego biodiesla B-30. Darmin Nasution wyraził nadzieję, iż wdrożenie polityki dotyczącej biodiesla B-30, która to polityka miała wpłynąć na znaczny wzrost popytu na olej palmowy, spowoduje wzrost cen oleju palmowego na rynku krajowym. Stwierdził, że zawieszenie podatku wywozowego zostało zaaprobowane przez Prezydenta Joko »Jokowi« Widodo. Na podstawie rozporządzenia Ministerstwa Finansów z 2019 r. rząd nałożyłby podatek wywozowy w wysokości do 25 USD/t, gdyby ceny wahały się w granicach 570–619 USD/t, oraz w wysokości do 50 USD, gdyby ceny przekroczyły 619 USD/t. Na dzień 20 września cena CPO wynosiła 574,9 USD/t i oczekuje się, że obniży się nieco do poziomu do 570 USD/t do końca bieżącego roku. Minister wezwał zatem do dokonania przeglądu rozporządzenia, aby umożliwić zawieszenie podatku wywozowego, ponieważ – na podstawie powyższej formuły cenowej – wciąż miał on zastosowanie”⁽¹⁴⁾.
- (109) Stwierdzenie to ustanawia również bezpośredni związek między nałożeniem ograniczeń wywozowych (wraz z innymi elementami mającymi na celu spowodowanie konkretnego zachowania dostawców CPO) a faktycznym poziomem cen na rynku krajowym. Wykazano w nim również, że rząd Indonezji wykorzystuje te instrumenty, aby wpłynąć na poziom tych cen.
- (110) Pomimo zarzutu rządu Indonezji i Wilmaru w odpowiedzi na ujawnienie ostatecznych ustaleń Komisja stwierdziła, że rząd Indonezji w przyszłości zamierza kontynuować stosowanie opłaty wywozowej i, potencjalnie, podatku wywozowego. Uwzględniając fakt, że rząd Indonezji tymczasowo nie pobierał podatków ani opłat, a także mając na uwadze, że są to tylko niektóre z narzędzi rządu Indonezji w zakresie zapewniania CPO za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia, nie można podważać istnienia wkładu finansowego.

3.2.2. Brak dowodu na powierzenie lub wyznaczenie w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (iv) rozporządzenia podstawowego

- (111) Według wszystkich producentów eksportujących zarzut Komisji dotyczący powierzenia lub wyznaczenia oparto na nieprawidłowym ustaleniu, że podatek oraz opłata wywozowa nałożone na CPO i jego pochodne przez rząd Indonezji miały stanowić wsparcie dla branży biodiesla. Ponadto Wilmar i Permata stwierdziły, że Komisja niesłusznie uznała, że krajowe ceny CPO faktycznie ustala przedsiębiorstwo PT Perkebunan Nusantara, producent CPO będący w całości własnością rządu Indonezji („PTPN”).
- (112) Jeżeli chodzi o pierwsze stwierdzenie, producenci eksportujący wyjaśnili też, że w okresie objętym dochodzeniem podatek wywozowy ustalono na poziomie zerowym, a zatem jest on nieistotny dla oceny. Natomiast opłata wywozowa nie była zerowa i w żadnym przypadku jej celem nie było wspieranie branży biodiesla tylko finansowanie OPPF.

⁽¹⁴⁾ <https://www.thejakartapost.com/news/2019/09/25/palm-oil-export-levies-suspended-to-help-producers-cope-with-low-prices.html>, ostatni dostęp dnia 21 października 2019 r.

- (113) Komisja przyznała w motywie 88 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, że w okresie objętym dochodzeniem podatek wywozowy był zerowy. Mimo to, nawet gdyby podatek wywozowy nie był wdrożony w okresie objętym dochodzeniem w świetle szczególnej sytuacji na rynku, stanowi on dowód stosowania przez rząd Indonezji narzędzi w celu nakłonienia dostawców CPO do dostarczania CPO za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia. Ponadto Komisja zauważyła, że podatek wywozowy, choć w okresie objętym dochodzeniem był zerowy, nie został przez rząd Indonezji zniesiony. Komisja zauważyła również, że – jak omówiono w motywach 117–121 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych – nie zakwestionowano stwierdzenia, że celem stosowania podatku wywozowego przez rząd Indonezji było utrzymywanie krajowych cen CPO na sztucznie niskim poziomie.
- (114) Jeżeli chodzi o opłatę wywozową, Komisja zauważyła, że chociaż w prawodawstwie nakładającym opłatę wywozową nie jest jednoznacznie powiedziane, że ma ona wspierać branżę biodiesla dzięki dostawom CPO po niższych cenach, opłaty wywozowe, które stają się częścią OPPF, faktycznie stanowią wsparcie wyłącznie dla branży biodiesla za pośrednictwem dotacji z OPPF. W trakcie dochodzenia Komisja mogła rzeczywiście stwierdzić, że – pomimo szerszego zakresu formalnego – OPPF udzielał wsparcia niemal wyłącznie przemysłowi biodiesla w okresie objętym dochodzeniem.
- (115) Ponadto wprowadzenie przez rząd Indonezji opłaty wywozowej w 2015 r. zbiegło się z okresem, w którym indonezyjskie ceny CPO były niemal takie same jak ceny światowe. W tym kontekście, a także jak już wykazano w motywach 64–68 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, opłaty wywozowej nie należy rozpatrywać odrębnie, ale należy ją rozpatrywać jako część szerszego zestawu środków mających służyć wspieraniu branży biodiesla i regulowaniu krajowych cen CPO.
- (116) Ponadto Komisja zwróciła uwagę, że w praktyce dzięki opłacie wywozowej osiągnięto zamierzony cel, jakim było zaniżenie krajowych cen CPO. W swojej analizie Komisja mogła przede wszystkim zauważyć różnicę między krajowymi cenami a cenami eksportowymi indonezyjskiego CPO. Komisja uznała, że tę różnicę cenową można wyjaśnić faktem, iż samo nałożenie opłaty wywozowej spowodowało obniżenie krajowych cen w wyniku sztucznego utrzymywania w kraju niskiego poziomu cen CPO ustalonego przez rząd Indonezji i *de facto* stosowanego przez dostawców CPO.
- (117) Brak zniesienia przez rząd Indonezji podatku wywozowego, a jedynie ustalenie jego stawki na poziomie zerowym, wyraźnie świadczy o tym, iż rząd Indonezji wciąż zamierza utrzymywać niskie ceny CPO. Po wprowadzeniu dwóch instrumentów o takim samym skutku dla krajowych cen CPO oraz osiągnięciu zamierzonego efektu, rząd Indonezji w rozsądny sposób zdecydował się zatem na utrzymanie tego instrumentu, który pozwala osiągnąć szerszy zakres pożądaných skutków (tj. utrzymanie niskich cen CPO i finansowanie OPPF), tj. opłaty wywozowej.
- (118) Komisja potwierdziła w związku z tym, że cały system ograniczeń wywozowych wprowadzony przez rząd Indonezji ma na celu przynoszenie korzyści branży biodiesla przez utrzymywanie krajowych cen CPO na sztucznie niskim poziomie (w przeciwieństwie do zwykłego skutku ubocznego środków rządowych mających na celu pobór dochodów publicznych).
- (119) Jeżeli chodzi o stwierdzenie, że krajowe ceny CPO nie są faktycznie ustalane przez rząd Indonezji, Wilmar twierdził również, że wniosek Komisji był niesłuszny, ponieważ:
- a) oferty złożone przez zainteresowanych nabywców ogólnie opierają się na międzynarodowych cenach rynkowych;
 - b) procedura przetargowa ma bardzo konkurencyjny charakter, a PTPN może złożyć kontrofertę, jeżeli cena zostanie uznana za zaniżoną;
 - c) nie ma dowodów na poparcie stwierdzenia Komisji, że PTPN nie działało jak racjonalny podmiot rynku;
 - d) na podstawie wyników przetargów krajowi dostawcy CPO wybierają, czy sprzedawać swój CPO i po jakiej cenie;
 - e) fakt, iż PTPN sprzedaje CPO w drodze przetargów publicznych, czyni go raczej podmiotem przyjmującym ceny, a nie podmiotem je dyktującym.
- (120) Jeżeli chodzi o stwierdzenie przedstawione w lit. a) powyżej, Komisja przypominała, zgodnie z tym, co odnotowano w motywach 91–99 i 126 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, że Komisja musiała polegać na faktach dostępnych w świetle braku współpracy dostawców CPO i PTPN. W uwagach dotyczących rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych żaden producent eksportujący nie przedstawił żadnych dowodów dotyczących sposobu formułowania ofert odnoszących się do CPO, a jedynie mgliste stwierdzenia, że ogólnie opierają się one na „międzynarodowych cenach rynkowych”.

- (121) W sytuacji braku jakichkolwiek możliwych do sprawdzenia dowodów na poparcie tego stwierdzenia Komisja je odrzuciła. Zamiast niezależnie ustalać swoje ceny w odniesieniu do międzynarodowych cen dostawcy CPO stosują się do cen CPO ustalanych faktycznie przez PTPN.
- (122) Jeżeli chodzi o stwierdzenie przedstawione w lit. b) powyżej, Komisja wyjaśniła w motywie 133 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, że PTPN nie ma w istocie obowiązku składania kontroferty uwzględniającej wyższą cenę, jeżeli złożone oferty są poniżej „przewidywanej ceny” na dany dzień. Podczas wizyty weryfikacyjnej Komisja potwierdziła, że w rzeczywistości PTPN regularnie przyjmuje oferty poniżej tej ceny.
- (123) Ponadto Komisja zwróciła uwagę, że – jak wyjaśniono w sekcji 3.3.2 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych – zastosowała ona przepisy art. 28 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, ponieważ PTPN nie odpowiedziało na dodatek B załączony do kwestionariusza dotyczącego środków antysubsydyjnych (kwestionariusz dla dostawców oleju palmowego) skierowanego do wszystkich producentów i dystrybutorów oleju palmowego. Ponadto podczas wizyty weryfikacyjnej w siedzibie rządu Indonezji PTPN nie wyjaśniło, w jaki sposób określa codziennie „przewidywaną cenę” CPO. Zamiast tego PTPN wyjaśniło mgliście, że cena ta określana jest na podstawie międzynarodowej wartości odniesienia, i nie przedstawiło żadnych szczegółowych informacji.
- (124) Komisja nie mogła w związku z tym uzyskać żadnych dowodów na to, że „przewidywana cena” odzwierciedla cenę rynkową wynikającą z konkurencyjnej procedury przetargowej. Komisja stwierdziła natomiast, że krajowa cena CPO jest niższa od wszelkich rzekomych międzynarodowych wartości odniesienia (w tym od indonezyjskiej ceny eksportowej), które rzekomo miały stanowić podstawę cen PTPN.
- (125) W odniesieniu do twierdzenia przedstawionego w lit. c), Komisja zauważyła, że jeżeli chodzi o PTPN, nie przedstawiło ono odpowiedzi na kwestionariusz Komisji, o którym mowa powyżej. W związku z tym Komisja oparła swoje ustalenia na dostępnych faktach. Podczas wizyty weryfikacyjnej uwzględniającej rząd Indonezji PTPN przedstawiło kopię swoich zbadanych sprawozdań finansowych za lata 2016 i 2017. Wynikało z nich, że PTPN ponosiło straty. Na późniejszym etapie, a nawet po upływie terminu przedstawiania uwag w odniesieniu do pisma informującego, że Komisja oprze swoje ustalenia na dostępnych faktach, PTPN przedstawiło dodatkowe informacje. Rząd Indonezji twierdził, że takie dodatkowe informacje powinny przyczynić się do zmiany oceny Komisji. Komisja zwróciła uwagę, że informacje przedstawiono bardzo późno i długo po upływie wszystkich terminów. PTPN nie przedstawiło zbadanych sprawozdań finansowych za rok 2018. Jeżeli chodzi o ostatni okres, Komisja otrzymała jedynie zbadane sprawozdanie finansowe za jeden kwartał okresu objętego dochodzeniem (ostatni kwartał 2017 r.). Z otrzymanego przez Komisję zbadanego sprawozdania finansowego wynika, że PTPN ponosiło straty. W informacjach dotyczących okresu od 2016 r. do okresu objętego dochodzeniem (w szczególności tabela programu Excel), które rząd Indonezji przedstawił z opóźnieniem, próbowano wykazać, że działalność PTPN odnosząca się do CPO (stanowiąca większość działalności przedsiębiorstwa) była rentowna oraz że przedsiębiorstwo osiągnęło taki sam zysk ze sprzedaży krajowej i eksportowej. Informacje te nie miały jednak potwierdzenia w zbadanym sprawozdaniu finansowym. Wręcz przeciwnie: informacje uzyskane na podstawie zbadanego sprawozdania finansowego potwierdzały, że PTPN nie osiągało zysków ze sprzedaży swojego CPO, a tym samym nie działało w taki sposób, w jaki działałby racjonalny podmiot gospodarczy. W każdym razie Komisja zwróciła uwagę, że nie może akceptować informacji przekazanych na tak późnym etapie (nawet po uwagach dotyczących rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych), ponieważ nie ma możliwości ich zweryfikowania. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.
- (126) Jeżeli chodzi o stwierdzenie przedstawione w lit. d), rząd Indonezji i producenci eksportujący twierdzili również, że Komisja nie udowodniła, że zachowanie dostawców CPO było nieracjonalne, gdyż byli oni rentowni. Stwierdzenie to odnosi się do dostawców CPO, którzy udzielili odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu Komisji, oraz do PTPN ⁽¹⁵⁾.
- (127) Komisja uznała, że pojęcie nieracjonalnego zachowania nie ogranicza się do prowadzenia działalności, która przynosi straty, ale obejmuje również działania, które powodują, że działalność gospodarcza staje się mniej korzystna (mniej rentowna). Komisja ustaliła wyraźną różnicę cenową między krajowymi a eksportowymi cenami CPO w Indonezji, tak aby, z pominięciem opłaty wywozowej, sprzedaż eksportowa była dla dostawców CPO bardziej opłacalna.

⁽¹⁵⁾ Jak omówiono poniżej w motywie 142, z odpowiedzi dostawcy CPO Komisja nie mogła wyciągnąć żadnych wniosków dotyczących jego rentowności.

- (128) Ponadto ustalenie dotyczące tego, że wprowadzony przez rząd Indonezji system ograniczeń wywozowych skutecznie zapobiega działaniu producentów CPO w sposób racjonalny potwierdza fakt, iż oczekuje się wzrostu eksportu w wyniku zniesienia opłaty wywozowej. W tym kontekście w niedawnym artykule prasowym odnotowano: „Stowarzyszenie indonezyjskich producentów oleju palmowego, lub GAPKI, przewidywało, że po obniżeniu do zera opłaty wywozowej z dotychczasowej kwoty 50 USD za tonę krajowy wywóz CPO może wzrosnąć od 10 do 15 %» powiedział sekretarz generalny Togar Sitanggang. Pan Sitanggang szacował, że indonezyjski miesięczny wywóz CPO już wzrósł z wcześniejszego średniego poziomu 700 000 ton do poziomu 800 000–900 000 ton. »Nie byłoby zaskoczeniem, gdyby w przypadku zachowania zerowej opłaty wywozowej miesięczny wywóz CPO osiągnął milion ton«, dodał. Zgodnie z szacunkami GAPKI w tym roku Indonezja wyeksportowała już 6 mln ton CPO, co stanowi około jednej piątej jej całkowitego wywozu CPO i innych pochodnych oleju palmowego od początku roku”⁽¹⁶⁾.
- (129) W innym artykule prasowym również potwierdzono ustalenie, że pobieranie opłaty wywozowej skłania dostawców CPO do sprzedaży krajowej zamiast sprzedaży z większym zyskiem na rynku eksportowym. W artykule tym niezależny analityk stwierdził, że: »wiadomość ta (tj. ustalenie zerowej opłaty wywozowej) jest dobra dla plantatorów wyższego szczebla narażonych na konkurencję ze strony Indonezji, ponieważ zmiana stawek opłaty wywozowej mogłaby pomóc w utrzymaniu cen CPO na ich obecnym poziomie. Ivy Ng nie przewiduje jednak zysków netto plantatorów w latach budżetowych 2019/2020 i ostrzega, że ta wiadomość jest zła dla indonezyjskich przetwórców niższego szczebla, gdyż zmieniona opłata przy niższych cenach CPO spowoduje spadek ich przewagi pod względem marży, która obecnie wynika z różnicy cen między CPO a przetworzonymi produktami z oleju palmowego. »Podtrzymujemy nasze stanowisko, że likwidacja opłaty wywozowej spowoduje wzrost konkurencyjności indonezyjskich eksporterów produktów z oleju palmowego, ponieważ przy cenie CPO niższej niż 570 USD za tonę, oszczędziliby oni 20–50 USD podatku wywozowego na tonie. Większość oszczędności prawdopodobnie spłynie z powrotem do indonezyjskich rolników dzięki wyższym krajowym cenom CPO.«⁽¹⁷⁾.
- (130) Ten ostatni artykuł prasowy również potwierdza ustalenie, że osiągnięto zamierzony skutek opłaty wywozowej, tj. słumienie krajowych cen CPO. Fakt, że istnieje pewien wywóz CPO z Indonezji nie oznacza, że środki wprowadzone przez rząd Indonezji na rzecz zatrzymania CPO w Indonezji nie skłoniły dostawców CPO do zachowania nieracjonalnego pod względem gospodarczym. W związku z tym w świetle powyższego Komisja odrzuciła te argumenty.
- (131) Ponadto w odniesieniu do stwierdzenia przedstawionego w lit. e) Komisja stwierdziła, że w celu poparcia swojego argumentu, że PTPN działa jako podmiot przyjmujący ceny, Wilmar cytuje motyw 146 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych jedynie częściowo. Tym samym Wilmar twierdził, że Komisja doszła do wniosku, który w rzeczywistości zaprzeczał wnioskowi, o którym mowa w tym motywie. W szczególności po stwierdzeniu, że „[w] dochodzeniu wskazano również, że w zakresie pozycji negocjacyjnej rynek jest w znacznym stopniu niezrównoważony na korzyść nabywców CPO”, co prawidłowo zacytował Wilmar, Komisja wyjaśniła dalej, że „[...] W tym kontekście każdy nabywca będzie dysponował znacznym stopniem mocy nabywczej pozwalającym mu opierać się wszelkim próbom zażądania przez jego dostawcę ceny wyższej niż cena ustalona przez rząd Indonezji. W związku z tym Komisja stwierdziła, że komunikując w przejrzysty sposób dzienne ceny CPO, rząd Indonezji – za pośrednictwem PTPN – skutecznie ustanawia dzienne maksymalne ceny CPO w Indonezji”. W motywie 146 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych przedstawiono zatem inne wnioski niż te, które przedstawił Wilmar. PTPN w rzeczywistości dyktuje ceny CPO na rynku, gdyż dostawcy CPO faktycznie stosują się do takiej ceny pomimo struktury rynku (zasadniczo wskazującej na znaczącą pozycję negocjacyjną dostawców CPO, której nie wykorzystują w odniesieniu do nabywców).
- (132) Oprócz powyższego błędu rzeczowego Komisja zwróciła również uwagę na fakt, że Wilmar nie poparł swojego komentarza żadnymi udokumentowanymi informacjami. Wobec braku jakichkolwiek nowych udokumentowanych informacji Komisja odrzuciła ten argument.
- (133) Wilmar ponadto twierdził, że Komisji nie udało się udowodnić, że rząd Indonezji nakłania dostawców CPO do dostarczania CPO za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia

⁽¹⁶⁾ <https://lloydslist.maritimeintelligence.informa.com/LL1125599/Indonesia-CPO-exports-get-boost-from-levy-relief>, dostęp dnia 23 września 2019 r.

⁽¹⁷⁾ <https://www.theedgessingapore.com/new-indonesian-export-levies-great-news-upstream-planters-threat-processors-cgs-cimb>, dostęp dnia 23 września 2019 r.

- (134) Komisja zauważyła, że Wilmar nie przedstawił żadnych dowodów potwierdzających argument, że taka sytuacja nie ma miejsca. Pod tym względem Komisja przypomina twierdzenie EBB, że dostawcy CPO udzielili jedynie ograniczonej liczby odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu. Ze względu na brak współpracy ze strony dostawców CPO oraz na podstawie elementów uwzględnionych w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych Komisja uznała, że istnieją istotne dowody wskazujące na to, iż rząd Indonezji powierzył dostawcom CPO dostarczanie CPO za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia lub wyznaczył ich do tego, dążąc do osiągnięcia celów polityki rządu Indonezji w zakresie wspierania rozwoju branży biodiesla.
- (135) Ponadto Komisja stwierdziła, że argument Wilmaru zaprzecza bezspornemu ustaleniu faktycznemu, że niemal wszystkie zakupy CPO na rynku krajowym w Indonezji są dokonywane po dziennych cenach PTPN dostosowanych do kosztów transportu, co omówiono w motywie 168 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. Gdyby argument Wilmaru miał być prawdziwy i dostawcy CPO działaliby całkowicie niezależnie od wskazówek rządu, takiego idealnego dopasowania cen CPO nie dałoby się wytłumaczyć na rynku, który jest rozdrobniony.
- (136) W związku z powyższym Komisja odrzuciła ten argument.
- (137) Wilmar twierdził również, że Komisji nie udało się udowodnić, że dostawcom CPO powierzono dostarczanie CPO za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia ani że wyznaczono ich do tego celu. Argument Wilmaru zasadniczo opiera się na tym, że 1) PTPN nie dyktuje cen na rynku, a zatem CPO nie jest dostarczane za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia, a 2) dostawcom CPO nie uniemożliwia się sprzedaży na rynku eksportowym.
- (138) Komisja odniosła się już do tych kwestii w motywach 127–135 i je odrzuciła. Komisja uznała zatem, że argument Wilmaru opiera się na nieprawidłowych faktach i nie można go przyjąć. Dowody dostępne w tym dochodzeniu wykazały, że PTPN dyktuje ceny CPO na rynku oraz że zdolność dostawców CPO do wywozu CPO jest ograniczana za pomocą środków przyjętych przez rząd Indonezji.
- (139) Podobne argumenty wysuwały rząd Indonezji, PT Intibenua Perkasatama, PT Musim Mas („Grupa Musim Mas”) i Permata. W swoich uwagach rząd Indonezji twierdził, że ceny CPO są wyznaczane przez mechanizmy rynkowe, a nabywcy zazwyczaj przewidują ceny w oparciu o ceny na rynku międzynarodowym.
- (140) Komisja omówiła już podobne argumenty w motywach 62–96 i doszła do wniosku, że nie można ich przyjąć. Taki sam wniosek podtrzymano w odniesieniu do argumentów rządu Indonezji. Komisja ponownie zaznaczyła, że rząd Indonezji nie przedstawił żadnych nowych dowodów na poparcie tego twierdzenia.
- (141) Rząd Indonezji twierdził, że Komisja nie udowodniła, że istnieje dający się wykazać związek między zachowaniem producentów CPO a środkami rządu Indonezji. W tym względzie Komisja ponownie odniosła się do ustalenia, o którym mowa w motywie 168 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, przywołanego w motywie 137. Zdaniem Komisji fakt, że wszyscy niezależni dostawcy CPO właściwie zawsze stosują ceny PTPN, stanowi jednoznaczny dowód istnienia tego związku (a tym bardziej na rynku, który jest rozdrobniony pod względem liczby dostawców CPO, jak również pod względem geograficznym/kilka wysp). Tym bardziej dotyczy to sytuacji, w której krajowe ceny CPO nie odzwierciedlają nieznieskształconych cen rynkowych, które mogłyby się ukształtować, gdyby nie miały miejsca celowe działania rządu Indonezji.
- (142) W swoich uwagach rząd Indonezji twierdził również, że Komisja poinstruowała rząd Indonezji i niezależnych dostawców CPO, aby przekazali szczegółowe informacje, jednak ich nie zweryfikowała. Ponadto rząd Indonezji twierdził, że Komisja zupełnie zignorowała te informacje w trakcie dochodzenia do swoich ustaleń. W tym względzie rząd Indonezji zauważył na koniec, że Komisja zastosowała art. 28 rozporządzenia podstawowego wobec rządu Indonezji, aby nie mógł on dalej udzielać takich odpowiedzi oraz aby nie otrzymywać więcej informacji od PTPN.

- (143) W tym względzie Komisja uznała to stwierdzenie za niesłuszne pod względem faktycznym. Komisja przeanalizowała wszystkie otrzymane odpowiedzi dostawców CPO. Komisja stwierdziła jednak, że pomimo wszystkich wysłanych przypomnień, żaden z niezależnych dostawców CPO, poza jednym, nie przekazał jawnej wersji swoich odpowiedzi. W świetle art. 29 ust. 3 rozporządzenia podstawowego Komisja może nie uwzględnić informacji, które strona składająca przekazała, jednak w odniesieniu do których nie załączyła odpowiedniego podsumowania. Ponadto ogromna większość odpowiedzi była niepełna, a wiele z nich nie obejmowało informacji dotyczących rentowności. Komisja nie mogła zatem wyciągnąć żadnych wniosków z tych odpowiedzi. W rzeczywistości brak współpracy ze strony rządu Indonezji oraz dostawców CPO stanowił kolejny sygnał, że dostawcy CPO działają pod dyktando rządu Indonezji w celu wspierania producentów biodiesla.
- (144) Podobnie nieuzasadnione jest twierdzenie rządu Indonezji, że Komisja nie uwzględniła odpowiedzi PTPN. Jak już wyjaśniono wcześniej, Komisja bez powodzenia wielokrotnie wzywała PTPN do współpracy. Zgodnie z motywami 29 i 30 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych Komisja stwierdziła, że PTPN, które w całości należy do rządu Indonezji, nie udzieliło odpowiedzi na dodatek B do kwestionariusza rządu Indonezji w wyznaczonym terminie. W związku z tym Komisja wystosowała do rządu Indonezji pismo dotyczące art. 28, ograniczające się do konkretnych informacji, których nie przekazano. Jak zaznaczono w motywie 98 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, dnia 30 czerwca 2019 r. rząd Indonezji przesłał odpowiedź na dodatek B w odniesieniu do PTPN. Nastąpiło to długo po upływie terminu przesłania tej informacji (14 marca 2019 r.) oraz po przeprowadzeniu wizyty weryfikacyjnej w siedzibie rządu Indonezji. Pismo zostało zatem przesłane długo po upływie terminu i nie mogło zostać zweryfikowane, a rząd Indonezji nie działał w miarę swoich najlepszych możliwości zgodnie z art. 28 rozporządzenia podstawowego. W każdym razie Komisja wykorzystała wszystkie dowody przekazane przez PTPN, które można było zweryfikować. W związku z tym Komisja dokonała odpowiedniej oceny informacji przekazanych przez PTPN oraz pozostałych znanych faktów dotyczących rynku CPO w Indonezji.
- (145) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Indonezji, Grupa Permata i Wilmar twierdziły, że Komisja popełniła błąd, ustalając, że dostawcom CPO powierzono dostarczanie CPO lub wyznaczono ich do tego celu, ponieważ:
- a) ograniczenia wywozowe nie są po to, by wspierać branżę biodiesla, i wszelki wpływ na ceny jest jedynie skutkiem ubocznym środków;
 - b) PTPN kształtuje swoje ceny za pośrednictwem przetargów konkurencyjnych i jest rentowne.
 - c) dostosowywanie cen dostawców CPO do PTPN nie świadczy o powierzeniu ani wyznaczeniu;
 - d) dostawcy CPO są racjonalnie działającymi w warunkach gospodarki rynkowej podmiotami gospodarczymi, a Komisja nie przeprowadziła weryfikacji ich reakcji; oraz
 - e) Komisja nie udowodniła istnienia dającego się wykazać związku między działaniem rządu Indonezji za pośrednictwem PTPN a działaniem dostawców CPO. Według rządu Indonezji ograniczony udział PTPN w rynku nie pozwoliłby PTPN na wyznaczanie cen rynkowych.
- (146) Komisja zauważyła po pierwsze, że utworzenie opłaty wywozowej wyraźnie miało na celu wspieranie OPPF oraz że celem utworzenia OPPF było wspieranie całej branży oleju palmowego, ale, jak wyjaśniono w motywach 76 i 77 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, faktycznie wspiera on tylko branżę biodiesla. Ponadto Komisja stwierdziła, że wsparcie rządu Indonezji na rzecz branży biodiesla realizuje się również przez zapewnianie dostaw CPO za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia. Cel ten osiąga się dzięki łącznemu wpływowi różnych środków, w tym opłaty wywozowej.
- (147) Komisja stwierdziła zatem, że wprowadzenie opłaty wywozowej ma od początku dwa odrębne cele: finansowanie OPPF i wejście w skład zestawu środków w celu obniżenia cen krajowych. Według Komisji rząd Indonezji umyślnie (i z powodzeniem) próbował wywrzeć taki wpływ na rynek i nie jest to wyłącznie efekt uboczny polityki rządu.

- (148) Jeżeli chodzi o stwierdzenie, że PTPN kształtuje swoje ceny za pośrednictwem przetargów konkurencyjnych oraz że w związku z tym ich wynik powinien być uważany za cenę rynkową, Komisja przypomina, że musiała polegać na faktach dostępnych w świetle braku współpracy dostawców CPO i PTPN, o czym wspomniano w motywach 91–99 i 126 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. W uwagach dotyczących rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych żaden producent eksportujący nie przedstawił żadnych dowodów dotyczących sposobu formułowania ofert odnoszących się do CPO, a jedynie mgliste stwierdzenia, że ogólnie opierają się one na „międzynarodowych cenach rynkowych”. Nie było jednak dostępnych bezpośrednich dowodów na to, w jaki sposób dostawcy CPO ustalali swoje ceny; fakty wskazują raczej na dostosowanie cen do ceny ustalonej przez PTPN.
- (149) W tym względzie w swoich uwagach dotyczących ujawnienia ostatecznych ustaleń Wilmar podkreślił, że podczas wizyty weryfikacyjnej w jego obiektach służby Komisji zadały pytanie, w jaki sposób podejmowana jest decyzja dotycząca ceny, która zostanie przedstawiona w ofercie podczas każdego z przetargów PTPN. Wilmar wyjaśnił ponadto, że w sprawozdaniu z kolejnej wizyty nie wskazano żadnych brakujących informacji. W tym względzie Komisja zauważyła, że Wilmar nie kwestionuje faktu, iż informacje, które przekazał w tym przypadku, były mało precyzyjne. Co więcej, Komisja zauważyła, że Wilmar nie uważał za stosowne, by przedstawić bardziej szczegółowe wyjaśnienie tego mechanizmu na żadnym dalszym etapie dochodzenia, mimo że Komisja wielokrotnie o tym wspominała.
- (150) W sytuacji braku jakichkolwiek możliwych do sprawdzenia dowodów na poparcie tego stwierdzenia Komisja je odrzuciła. Zamiast niezależnie ustalać swoje ceny w odniesieniu do międzynarodowych cen dostawcy CPO stosując się do cen ustalanych faktycznie przez PTPN.
- (151) Jeżeli chodzi o twierdzenie, że PTPN jest rentowne, Komisja zauważyła, że poza tym, co już wyjaśniono w motywach 125 i 144, po ostatecznym ujawnieniu rząd Indonezji z opóźnieniem przedstawił zbadane sprawozdania finansowe PTPN za 2018 r. Tłumaczenie otrzymano jednak tylko w odniesieniu do części tych sprawozdań finansowych. Na podstawie sprawozdań finansowych z 2018 r. wygląda na to, że w 2018 r. PTPN było rentowne. Komisja nie mogła jednak tego ocenić, ponieważ najistotniejszych części sprawozdań finansowych nie przetłumaczono oraz dlatego, że sprawozdania te obejmowały wszystkie produkty, a nie tylko przychód ze sprzedaży CPO. Ponadto, jak wyjaśniono powyżej, dane odnoszące się zarówno do sprzedaży CPO, jak i przedsiębiorstwa jako całości przekazano po terminie, a zatem ich weryfikacja nie była możliwa. Stanowiło to dodatkową okoliczność w sytuacji braku współpracy ze strony PTPN w ramach dochodzenia. Komisja stwierdziła zatem, że prawdziwości twierdzenia nie można ocenić i należało je odrzucić. Jeżeli chodzi o stwierdzenie przedstawione w lit. b) powyżej, Komisja wyjaśniła w motywie 133 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, że PTPN nie ma w istocie obowiązku przedstawienia kontroferty uwzględniającej wyższą cenę, jeżeli złożone oferty są poniżej „przewidywanej ceny” na dany dzień. Podczas wizyty weryfikacyjnej Komisja potwierdziła, że w rzeczywistości PTPN regularnie przyjmuje oferty poniżej tej ceny. Ponadto Komisja zauważyła, że rząd Indonezji może wpływać i wpływa na decyzje PTPN, jeżeli chodzi o politykę cenową PTPN ⁽¹⁸⁾.
- (152) W odniesieniu do twierdzenia, że dostosowanie cen dostawców CPO do cen dziennych PTPN wskazuje raczej na fakt, że rynek nie jest zniekształcony, nie wskazuje zaś na powierzenie lub wyznaczenie, Komisja zauważyła, że wszyscy niezależni dostawcy CPO zaoferowali ceny, które są takie same lub niższe w porównaniu z ceną PTPN w danym dniu. W opinii Komisji nie może to świadczyć o niezakłóconej dynamice rynkowej: jest to sprzeczne z typowym zachowaniem, aby wszyscy dostawcy CPO na rynku konkurencyjnym nie sprzedawali za cenę wyższą niż cena ustalona przez konkurenta (chyba że konkurent ten skutecznie ustala maksymalną cenę tego towaru na rynku, a rząd zobowiązuje lub nakłania wszystkie pozostałe podmioty do przestrzegania tego pułapu).
- (153) Jeżeli chodzi o twierdzenie rządu Indonezji, że producenci CPO są racjonalnie działającymi w warunkach gospodarki rynkowej podmiotami gospodarczymi, ponieważ 70 % CPO jest wywożone, Komisja zauważyła, że zgodnie ze źródłami publicznymi konsumpcja krajowa CPO wynosi 30 % produkcji ⁽¹⁹⁾. Oznacza to, że producenci CPO całkowicie zaspokajają popyt krajowy, a po jego zaspokojeniu uciekają się do wywozu. Wywóz 70 % produkcji CPO nie jest zatem zaprzeczeniem ustalenia, że dostawcy CPO są pozbawieni możliwości racjonalnego wyboru, a wręcz przeciwnie. Jeżeli indonezyjscy dostawcy CPO zachowywaliby się w sposób racjonalny, nie zaspokajaliby popytu

⁽¹⁸⁾ Jak wyjaśniono w motywie 133 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, „w przypadku gdy cena oferowana przez potencjalnego nabywcę jest niższa niż »przewidywana cena«, sprawa jest kierowana do zarządu, który może zadecydować o przyjęciu oferty. Podczas wizyty weryfikacyjnej Komisja potwierdziła, że takie oferty są regularnie przyjmowane. W każdym razie fakt, że decyzje dotyczące cen są podejmowane przez zarząd PTPN składający się wyłącznie z przedstawicieli rządu Indonezji, wskazuje, że rząd ten sprawuje znaczną kontrolę nad PTPN oraz jego działaniami w zakresie wyceny”.

⁽¹⁹⁾ Roczne sprawozdanie GAIN za 2019 r. w sprawie indonezyjskich nasion oleistych i produktów z tych nasion.

krajowego, a dokonywaliby wywozu całej swojej produkcji lub znacznie większej jej części tam, gdzie mogliby uzyskać większy zysk. Te potencjalne dodatkowe zyski z wywozu są ograniczone przez ograniczenia wywozowe stosowane przez rząd Indonezji w celu zachęcenia dostawców CPO do sprzedaży krajowej i zaspokojenia lokalnych potrzeb. Zaspokojenie całego popytu krajowego świadczy raczej o tym, że rząd Indonezji osiągnął swój cel, jakim było zaopatrzenie rynku krajowego po cenach korzystnych dla producentów biodiesla.

- (154) W swoich uwagach dotyczących ujawnienia ostatecznych ustaleń Wilmar stwierdził ponadto, że brak zwiększenia się wywozu CPO po ustanowieniu zerowej opłaty wywozowej świadczy o tym, iż Komisja popełniła błąd, twierdząc, że celem opłaty wywozowej było utrzymanie CPO w kraju i zniżenie jego ceny.
- (155) W tym zakresie Komisja zauważyła, że dane przedstawione przez Wilmar świadczyły o wzroście konsumpcji krajowej oraz o tym, że w związku z tym spożycie krajowe pochłaniało większą część całkowitej produkcji CPO. Może to stanowić poparcie twierdzenia Wilmaru, gdyby rząd Indonezji wyraził swój zamiar zakończenia stosowania systemu ograniczeń wywozowych. Jak wyjaśniono w motywie 108, zamiarem rządu Indonezji nie jest jednak zakończenie stosowania mechanizmu ograniczeń wywozowych. Jest raczej oczywiste, że stawka w systemie ograniczeń wywozowych jest po prostu zerowa w wyniku reakcji na czynniki zewnętrzne, tj. globalny spadek cen oleju palmowego. Wszyscy indonezyjscy producenci zdają sobie sprawę, że poziom ten ma charakter jedynie tymczasowy i w związku z tym nadal przyznają pierwszeństwo zaspokajaniu popytu krajowego.
- (156) Wilmar również przekazał w swojej odpowiedzi informacje na temat cen, twierdząc, że od czasu wyzerowania opłaty wywozowej krajowe ceny CPO istotnie się nie zwiększyły. Komisja przeanalizowała te informacje i stwierdziła, że nie jest w stanie określić źródła danych, z których korzystał Wilmar; Komisja nie mogła zatem zweryfikować ani ocenić ich dokładności. Komisja zwróciła jednak uwagę, że gdyby miała polegać na tych danych – niezależnie od tymczasowości zerowej stawki opłaty wywozowej – to wskazują one na dostosowywanie cen krajowych do cen eksportowych. Podczas gdy w okresie objętym dochodzeniem średnia różnica między tymi dwoma cenami wynosiła około 50 USD/t, dane przedstawione przez Wilmar wskazywały w szczególności, że poziom cen krajowych wzrósł i zbliżył się do poziomu cen eksportowych, a różnica jest obecnie niższa niż 20 USD/t. To, że cena krajowa nie wzrosła znacząco w wartościach bezwzględnych wynika po prostu z faktu, iż spadły ceny światowe.
- (157) W opinii Komisji potwierdza to ustalenie, że system ograniczeń wywozowych oraz pozostałe środki mają na celu obniżanie krajowych cen CPO.
- (158) Jeżeli chodzi o twierdzenie rządu Indonezji, że Komisja nie zweryfikowała odpowiedzi niezależnych dostawców CPO, Komisja zauważa, że jest to zarzut niesłuszny pod względem faktycznym. Jak już wskazano w motywie 143, Komisja należycie przeanalizowała wszystkie otrzymane odpowiedzi, jednak stwierdziła, że większość odpowiedzi nie była kompletna, wiele z nich nie zawierało informacji na temat rentowności i w wielu przypadkach nie przekazano jawnych wersji odpowiedzi.
- (159) Oprócz tego twierdzenia rząd Indonezji zgłosił, że przytoczone w motywie 143 twierdzenia Komisji zawarte w ostatecznym ujawnieniu są niesłuszne, ponieważ nie był w stanie znaleźć śladu przypomnień w jawnej dokumentacji. W odniesieniu do tego twierdzenia Komisja zauważyła, że przypomnienia te stanowią część dokumentacji, do której dostęp jest ograniczony, i można je znaleźć w wykazie dokumentów o ograniczonym dostępie dostępnym dla zainteresowanych stron. Komisja przekazała jednak rządowi Indonezji wykaz odpowiednich numerów referencyjnych podczas przesłuchania, które odbyło się w dniu 16 października 2019 r. Komisja zaobserwowała także, że kwestionariusze kierowane do niezależnych dostawców CPO wchodziły w skład kwestionariusza skierowanego do rządu Indonezji, a zatem odpowiedzialność za koordynację, zebranie i zapewnienie terminowego wysłania pełnych odpowiedzi spoczywała całkowicie na rządzie Indonezji.
- (160) Jeżeli chodzi o twierdzenie, o którym mowa w lit. e) powyżej, Komisja wyjaśniła w motywach 124–143 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych sposobów, w jaki rząd Indonezji ustala za pośrednictwem PTPN ceny na indonezyjskim rynku krajowym oraz w jaki wszyscy niezależni dostawcy CPO przestrzegają tych wskaźników cen. W swojej uwadze dotyczącej ujawnienia ostatecznych ustaleń rząd Indonezji stwierdził, że w świetle ograniczonego udziału PTPN w rynku wynik taki nie jest prawdopodobny. Komisja zauważyła jednak, że rząd Indonezji nie przekazał żadnych udokumentowanych dowodów na poparcie swojego twierdzenia ani nie zaprzeczył ustaleniu Komisji.

- (161) W świetle powyższego Komisja odrzuciła argumenty rządu Indonezji i producentów eksportujących, a także potwierdziła swoje ustalenie dotyczące powierzenia i wyznaczenia.

3.2.3. Brak udowodnienia wsparcia w zakresie dochodów lub cen w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia podstawowego

- (162) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Indonezji oraz producenci eksportujący stwierdzili, że Komisji nie udało się udowodnić istnienia wsparcia w zakresie dochodów lub cen na korzyść producentów biodiesla zgodnie z wymaganą normą określoną w orzecznictwie WTO.
- (163) W tym względzie Komisja zauważyła, że ani rząd Indonezji ani producenci eksportujący nie przekazali nowych informacji ani dowodów potwierdzających argument o braku wsparcia w zakresie dochodów lub cen. Argumenty przytoczone w tym względzie nie zgadzają się jedynie z interpretacją orzecznictwa zastosowanego przez Komisję. Komisja uznała, że analiza przeprowadzona w sekcji 3.3.3.7 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych spełnia wymagany standard dowodu określony w rozporządzeniu podstawowym, Porozumieniu w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych (porozumieniu SCM) i orzecznictwie WTO.
- (164) Wobec braku jakiegokolwiek nowego elementu faktycznego, który mógłby doprowadzić do ponownego dokonania oceny jej ustaleń, Komisja potwierdziła wniosek, do którego doszła w sekcji 3.3.3.7 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych.
- (165) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń rząd Indonezji stwierdził, że Komisja popełniła błąd w ustalaniu wsparcia w zakresie dochodów lub cen, ponieważ wymaga to istnienia środka gwarantującego określony wynik, a nie środka mającego przypadkowy wpływ na ceny.
- (166) Pod tym względem Komisja wyjaśniła już w motywach 153 i 160, że zestaw środków ma na celu regulowanie i obniżanie krajowych cen i że nie jest to po prostu efekt uboczny polityki rządu Indonezji. Co więcej, Komisja zauważyła, że ani rząd Indonezji, ani producenci eksportujący nie przekazali nowych informacji, ani dowodów na poparcie twierdzenia o braku wsparcia w zakresie dochodów lub cen.
- (167) Wilmar twierdził, że Komisja nie uwzględniła jego argumentów przekazanych w odpowiedzi na ujawnienie tymczasowych ustaleń i nalegał, aby Komisja to zrobiła.
- (168) Wbrew twierdzeniom Wilmaru Komisja przeanalizowała te zarzuty, ale – jak wskazano w motywie 163 – nie doszukała się żadnego nowego elementu stanu faktycznego. Wilmar tłumaczył raczej, dlaczego nie zgadza się z interpretacją Komisji dotyczącą orzecznictwa WTO oraz faktów powiązanych ze sprawą. W uwagach tych Wilmar omawia także swój pogląd na właściwy scenariusz alternatywny.
- (169) Dla zachowania przejrzystości Komisja ponownie podkreśliła, że nie zgadza się z interpretacją Wilmaru dotyczącą orzecznictwa WTO i faktów w sprawie opisaną w sekcji III.B.3 uwag do rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych i w całości potwierdza wniosek, do którego doszła w sekcji 3.3.3.7 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych.

3.2.4. Brak udowodnienia istnienia korzyści: błąd w określeniu właściwej wartości odniesienia

- (170) W rozporządzeniu w sprawie celów tymczasowych Komisja ustaliła, że ceny eksportowe FOB CPO z Indonezji do pozostałych części świata zgodnie z indonezyjskimi statystykami dotyczącymi wywozu stanowią odpowiednią wartość odniesienia, ponieważ są ustalane na podstawie zasad wolnego rynku, konkurują z cenami innych produktów na rynkach zagranicznych, odzwierciedlają aktualne warunki rynkowe panujące w Indonezji i nie są zakłócone z powodu interwencji rządowej. Komisja uznała ponadto, że zastosowana wartość odniesienia jest najbliższym wskaźnikiem tego, jaka byłaby niezniekształcona cena krajowa w Indonezji, gdyby rząd Indonezji nie podjął interwencji. Komisja ustaliła także, że ceny FOB wykorzystywane jako wartość odniesienia są zgodne z cenami międzynarodowymi (m.in. CIF Rotterdam).
- (171) W związku z tym Komisja obliczyła kwotę subsydium stanowiącego podstawę środków wyrównawczych w odniesieniu do każdego producenta eksportującego pod względem korzyści przyznanej beneficjentowi i stwierdzonej w okresie objętym dochodzeniem. Komisja oceniła korzyść jako sumę różnic między cenami płaconymi za CPO zakupione na rynku krajowym a ceną odniesienia CPO obliczoną dla poszczególnych miesięcy okresu objętego dochodzeniem.

- (172) Rząd Indonezji, Wilmar i Grupa Permata stwierdzili, że Komisja popełniła błąd, 1) uznając tę wartość odniesienia za odpowiednią i 2) obliczając korzyść całkowitą. Rząd Indonezji, Wilmar i Grupa Permata twierdzą, że wynika to stąd, że cena eksportowa FOB obejmuje opłatę wywozową, a zatem jest zniekształcona. EBB także przedstawiła bardzo podobny argument.
- (173) Komisja uważa, że argument dotyczący zniekształconej ceny eksportowej zasadniczo służy próbie odwrócenia argumentacji w tej sprawie pod względem koncepcyjnym. Chociaż Komisja uznała, że krajowe ceny CPO są sztucznie zaniżone, eksporterzy twierdzą, że to ceny eksportowe (które są mniej więcej zgodne z cenami międzynarodowymi) są zawyżone. Innymi słowy, eksporterzy sądzą, że opłata wywozowa powoduje zawyżenie cen eksportowych. To jednak krajowa cena jest zniekształcona, m.in. z powodu opłaty wywozowej. Ponadto sam rząd Indonezji twierdził, że cena eksportowa, którą Komisja stosuje w swoich obliczeniach, nie uwzględnia opłaty wywozowej ⁽²⁰⁾. Komisja odnotowała ten argument rządu Indonezji. Uznaje się jednak, że skutki opłaty wywozowej są uwzględnione w cenie FOB. W rzeczywistości Komisja uznała, że sprzedawca uwzględnia obowiązek wnoszenia opłaty przy ustalaniu ceny eksportowej, o czym następnie informuje organy rządu Indonezji do celów statystycznych.
- (174) Ponadto, jak określono w motywie 198 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, Komisja uznała miesięczną cenę eksportową FOB zgłaszaną w indonezyjskich statystykach za najbardziej odpowiednią wartość odniesienia. Komisja uznała tę wartość za odpowiednią dla pojedynczych transakcji zakupu. Komisja ustaliła, że Incoterm FOB dotycząca ceny odniesienia oraz Incoterms dotyczące krajowych transakcji zakupu dokonanych przez producentów eksportujących były porównywalne. Komisja nie otrzymała od zainteresowanych stron żadnych uwag w tym względzie.
- (175) Oprócz powyższego Wilmar twierdziło, że Komisja popełniła błąd przy obliczaniu odnoszonej przez nie korzyści, gdyż powinna wtedy odliczyć kwotę, o którą cena zakupu CPO przewyższa wartość odniesienia. Pod tym względem Komisja zaznaczyła, że uwzględniła jedynie transakcje, w przypadku których zaistniała korzyść (innymi słowy takie, w których cena płacona przez producentów eksportujących była poniżej wartości odniesienia). Są to transakcje, w odniesieniu do których przedmiotowy program prowadzi do przyznania korzyści producentom eksportującym. Nie miałyby zatem sensu odliczanie transakcji, w których nie przyznano żadnej korzyści, jako że były one zgodne z rynkiem. Pod tym względem Komisja zauważyła, że w dokumencie USA – Ostateczne cła antydumpingowe i wyrównawcze nałożone na niektóre produkty pochodzące z Chin ⁽²¹⁾ zespół orzekający WTO odnotował, podczas badania sposobu wyznaczenia przez Departament Handlu USA kwoty korzyści w postaci przedmiotowego subsydium zwanej dostawą „gumy” za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia ⁽²²⁾, że domniemane subsydia „należy analizować w odniesieniu do konkretnego okresu, aby docelowo otrzymać całkowitą kwotę wsparcia produktu objętego dochodzeniem” ⁽²³⁾ i że „art. 14 lit. d) Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych nie zawiera odniesienia do pojęcia potrącenia lub »ujemnych korzyści« lub wyciągania średniej z danego okresu objętego dochodzeniem w odniesieniu do konkretnego towaru” ⁽²⁴⁾. Porównanie oznacza porównanie poszczególnych transakcji zakupu o wartości odniesienia charakterystycznej dla danej transakcji zakupu. Komisja dokonała porównania między transakcjami, aby ustalić, czy zaistniała korzyść oraz określić jej kwotę. Suma korzyści na transakcję stanowi kwotę subsydium. Argument ten zostaje zatem odrzucony.
-
- ⁽²⁰⁾ t19.005028.
- ⁽²¹⁾ Zob. sprawozdanie zespołu orzekającego, „USA – Ostateczne cła antydumpingowe i wyrównawcze nałożone na niektóre produkty pochodzące z Chin” (WT/DS379/R), pkt 11.38–11.69.
- ⁽²²⁾ Departament Handlu USA obliczył miesięczne rynkowe ceny odniesienia każdego rodzaju gumy na podstawie faktycznych zakupów gumy z prywatnych źródeł przez producentów opon i wykorzystał te miesięczne wartości odniesienia do określenia, w ujęciu miesięcznym, czy przyznano korzyść. W odniesieniu do każdego producenta opon Departament Handlu USA zsumował dodatnie kwoty korzyści obliczone dla każdego rodzaju gumy, aby wyliczyć całkowitą korzyść dla okresu objętego dochodzeniem dla danego producenta opon z danego rodzaju gumy. Następnie dodano do siebie te sumy korzyści dla konkretnych kombinacji nakładów i produktów w celu ustalenia całkowitej korzyści odniesionej przez producenta opon z rządowych zasobów nakładów gumy wszelkiego rodzaju w okresie objętym dochodzeniem. Chiny twierdziły, że jeżeli niektórych zakupów w okresie objętym dochodzeniem dokonano za cenę wyższą od wartości odniesienia lub powyżej ceny rynkowej, całkowita kwota tych „ujemnych” korzyści, mierzonych względem ceny odniesienia, musi zgodnie z prawem zostać potrącona od „dodatnich” kwot korzyści w całym okresie objętym dochodzeniem.
- ⁽²³⁾ Zob. sprawozdanie zespołu orzekającego, „USA – Ostateczne cła antydumpingowe i wyrównawcze nałożone na niektóre produkty pochodzące z Chin” (WT/DS379/R), pkt 11.45. Zob. również podobny wyrok Sądu z dnia 10 kwietnia 2019 r., T-300/16, Jindal Saw, ECLI:EU:T:2019:235, pkt 180–182.
- ⁽²⁴⁾ Zob. sprawozdanie zespołu orzekającego, „USA – Ostateczne cła antydumpingowe i wyrównawcze nałożone na niektóre produkty pochodzące z Chin” (WT/DS379/R), pkt 11.47.

- (176) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Indonezji twierdził również, że Komisji nie udało się udowodnić istnienia korzyści, ponieważ 1) znalezienie korzyści w formie ograniczeń wywozowych na konkurencyjnym rynku finansowym nie jest logiczne oraz 2) krajowe ceny CPO odzwierciedlają dynamikę rynku konkurencyjnego.
- (177) W tym względzie Komisja pragnie jeszcze raz podkreślić, że w tym przypadku korzyść przyjmuje formę dostaw CPO za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia. W związku z tym pierwszy argument rządu Indonezji zostaje odrzucony.
- (178) Jeżeli chodzi o twierdzenie rządu Indonezji, że krajowe ceny CPO odzwierciedlają dynamikę konkurencyjnego i niezakłóconego rynku, Komisja odsyła do przeprowadzonej analizy, w szczególności w motywie 151.
- (179) Komisja podtrzymała zatem swoje ustalenie, że system ten działa na korzyść producentów eksportujących.
- (180) Rząd Indonezji twierdził również, że Komisja zidentyfikowała nieprawidłową wartość odniesienia głównie dlatego, że wartość, której użyto, uwzględniła opłatę wywozową, a że opłatę wywozową należy odliczyć od wartości odniesienia.
- (181) W tym względzie Komisja odnotowała sprzeczność między tym stwierdzeniem a odpowiedzią rządu Indonezji na pismo w sprawie uzupełnienia braków z dnia 14 marca 2019 r. We wspomnianej odpowiedzi rząd Indonezji stwierdził, że: „[r]ząd Indonezji potwierdza, że dane statystyczne dotyczące wywozu do UE obejmują jedynie biodiesel produkowany w Indonezji. Zgłoszoną wartość wywozu podano w formule FOB bez uwzględniania podatku wywozowego/opłaty wywozowej”. Komisja zaznaczyła ponadto, że rząd Indonezji nie przedstawił żadnych dodatkowych elementów stanu faktycznego na poparcie tego stwierdzenia. Jak wyjaśniono w motywie 173, Komisja uznała, że zgłoszone ceny eksportowe FOB *de facto* obejmują skutki opłaty wywozowej.
- (182) Wilmar twierdził, że wartość odniesienia zastosowana do obliczenia korzyści była zbyt wysoka, ponieważ użyto wartości odniesienia „spoza granic kraju”. Przy określaniu najbardziej dokładnej i odpowiedniej wartości odniesienia, która ma być wykorzystywana, należy jednak przypomnieć, że Komisja nie zastosowała wartości odniesienia „spoza granic kraju”, takich jak wartości dostępne w Malezji czy Europie, np. CIF Rotterdam. Wykorzystano indonezyjskie ceny eksportowe, ponieważ dotyczą Indonezji (i w takim rozumieniu są cenami krajowymi) i stanowią wiarygodną podstawę do porównań. W związku z tym twierdzenie to zostało odrzucone.
- (183) Komisja potwierdziła zatem wniosek sformułowany w motywie 172.

3.2.5. Szczegółowość

- (184) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Indonezji stwierdził, że Komisja nie udowodniła szczególności programu. Według rządu Indonezji subsydlum, które jest szczególne, odnosi się tylko do pojedynczego sektora.
- (185) Komisja nie zgodziła się z tym argumentem. Komisja zauważyła, że zespół orzekający w sporze z udziałem Stanów Zjednoczonych dotyczącym bawełny kosmatej wyjaśnił, że: „[z]godnie z tekstem art. 2 porozumienia SCM subsydlum jest »szczególne« jeżeli jest szczególne dla przedsiębiorstwa lub sektora lub grupy przedsiębiorstw lub sektorów (zwanych w porozumieniu SCM »pewnymi przedsiębiorstwami«) w ramach jurysdykcji danego organu przyznającego [...]”. Zespół orzekający wyjaśnił ponadto, że „[...] »[s]zczegółowość« obejmuje swoim zakresem grupę sektorów, ponieważ pojęcie »pewne przedsiębiorstwo« jest obszernie zdefiniowane w warunkach początkowych w art. 2 ust. 1, jako przedsiębiorstwo lub sektor lub grupa przedsiębiorstw lub sektorów.”⁽²⁵⁾
- (186) Organ Apelacyjny przeanalizował w sporze USA – Cła antidumpingowe i wyrównawcze (Chiny) znaczenie pojęcia „pewne przedsiębiorstwa” w art. 2: „[p]onadto zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. a) porozumienia SCM subsydlum jest szczególne, gdy istnieje wyraźne ograniczenie dostępu do subsydlum na rzecz »pewnych przedsiębiorstw«. W formule wprowadzającej do art. 2. ust. 1 ustalono, że termin »pewne przedsiębiorstwa« odnosi się do »przedsiębiorstwa lub sektora lub grupy przedsiębiorstw lub sektorów«. Po pierwsze słowo »pewien« definiuje się jako »[z]nany i konkretny, ale nie wyszczególniony: (z rzeczownikami w l. poj.) pewien, (z rzeczownikami w l. mn.) pewni, określeni«. Z kolei

⁽²⁵⁾ Sprawozdanie zespołu orzekającego, „Stany Zjednoczone – Subsydia dla bawełny kosmatej”, WT/DS267/R, Add.1–Add.3 i Corr.1, przyjęte dnia 21 marca 2005 r., zmienione sprawozdaniem Organu Apelacyjnego WT/DS267/AB/R, DSR 2005: II, s. 299, pkt 7.1140.

słowo »grupa« jest powszechnie definiowane jako »grupa osób lub rzeczy uznawanych za stanowiące jedność lub całość na podstawie jakiegokolwiek wspólnej relacji lub wspólnego celu, lub sklasyfikowanych razem ze względu na stopień podobieństwa«. Badając rzeczowniki określone jako » pewne« lub stanowiące »grupę«, można dostrzec, że »przedsiębiorstwo« można zdefiniować jako »spółkę prowadzącą działalność gospodarczą«, zaś »sektor« oznacza »szczególną formę lub gałąź działalności produkcyjnej; handel, wytwórstwo«. Można zauważyć, że zespół orzekający w sporze Stany Zjednoczone – Subsytia dla bawełny kosmatej uznał, że »sektor' lub 'grupę sektorów' można ogólnie określić według rodzajów produktów, które produkują; że »pojęcie 'sektora' odnosi się do producentów pewnych produktów«; zaś »zakres pojęcia 'sektora' może w danym przypadku zależeć od szeregu czynników«. Z powyższych rozważań wynika, że termin » pewne przedsiębiorstwa« odnosi się do pojedynczego przedsiębiorstwa lub sektora lub klasy przedsiębiorstw lub sektorów, które są znane i wyszczególnione. Zgadamy się jednak z Chinami, że pojęcie to charakteryzuje się »pewnym stopniem niedokładności na granicy znaczenia« oraz z zespołem orzekającym w sporze Stany Zjednoczone – Subsytia dla bawełny kosmatej, że zasadność każdego stwierdzenia dotyczącego tego, czy kilka przedsiębiorstw lub sektorów stanowi » pewne przedsiębiorstwa«, można oceniać jedynie indywidualnie»⁽²⁶⁾.

- (187) Komisja zwróciła zatem uwagę, że zgodnie z orzecznictwem WTO subsydium nie musi dotyczyć pojedynczego sektora, żeby było szczególne; może raczej odnosić się także do »klasy przedsiębiorstw lub sektorów, które są znane i wyszczególnione«. W tym przypadku w motywie 202 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych Komisja doszła do wniosku, że zestaw środków jest szczególny, ponieważ daje korzyść przedsiębiorstwom działającym w łańcuchu wartości oleju palmowego. Dlatego też Komisja – zgodnie z orzecznictwem WTO – doszła do wniosku, że zestaw środków jest szczególny, ponieważ odnosi się do »klasy przedsiębiorstw lub sektorów, które są znane i wyszczególnione«. W związku z tym argument rządu Indonezji zostaje odrzucony.

3.3. Wsparcie rządu dla branży biodiesla w wyniku zwolnienia maszyn przywożonych do stref wolnocelowych z należności celnych przywózowych

- (188) Jak wspomniano w motywie 237 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, Komisja obliczyła korzyść przyznaną producentom eksportującym wynikającą ze zwolnienia przywożonych maszyn z należności celnych przywózowych jako łączną kwotę niezapłaconego cła przypisaną do okresu objętego dochodzeniem na podstawie cyklu życia podstawowych aktywów. Producenci eksportujący twierdzili, że przy obliczaniu korzyści odniesionych z tytułu zwolnienia przywożonych maszyn z należności celnych przywózowych Komisja powinna była przydzielić kwoty otrzymane ponad poziomem łącznego obrotu poszczególnych przedsiębiorstw, a nie jedynie obrotu produktem objętym postępowaniem. Producenci eksportujący wyjaśnili, że wynika to stąd, że wykaz maszyn przywożonych bezcłowo obejmuje nie tylko maszyny wykorzystywane do produkcji biodiesla, ale również innych produktów.
- (189) W tym względzie Komisja już w kwestionariuszu dla producentów eksportujących wezwała przedsiębiorstwa do przekazania wykazu maszyn oraz ich planowanego zastosowania. Komisja zauważyła, że żaden z producentów eksportujących nie wskazał możliwego podwójnego zastosowania poszczególnych maszyn przed przeprowadzeniem wizyty weryfikacyjnej, gdy była jeszcze możliwa weryfikacja tej informacji. Ponieważ weryfikacja tego zarzutu nie była możliwa, argument ten został odrzucony.
- (190) Jeżeli chodzi o przywóz maszyn do stref wolnocelowych, po opublikowaniu rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych Komisja otrzymała od EBB uwagi dotyczące częściowej współpracy Wilmaru w tym zakresie. EBB przypominała fakt, że Wilmar nie ujawnił kwot subsydiów otrzymanych w ramach programu subsydiowania stref wolnocelowych. Ponadto EBB zauważyła, że cło tymczasowe nałożone na Wilmar nie jest najwyższym z możliwych cel tymczasowych nakładanych w ramach tego programu.
- (191) Pod tym względem Komisja UE potwierdziła, że z powodu częściowego braku współpracy w zakresie danych dotyczących stref wolnocelowych zastosowała w sprawie Wilmaru dostępne fakty zgodnie z art. 28 rozporządzenia podstawowego.

⁽²⁶⁾ WT/DS379/AB/R („USA – Cła antydumpingowe i wyrównawcze dotyczące pewnych towarów pochodzących z Chin”), sprawozdanie Organu Apelacyjnego z dnia 11 marca 2011 r., rozstrzygnięcie sporu 379, pkt 373.

- (192) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń PT Ciliandra Perkasa stwierdziła, że Komisja popełniła błąd, odrzucając jej argument, że Komisja powinna była przydzielić kwoty otrzymane ponad poziomem łącznego obrotu poszczególnych przedsiębiorstw, a nie jedynie obrotu produktem objętym postępowaniem. Według PT Ciliandra Perkasa wynika to stąd, że Komisja mogła domyślić się na podstawie przekazanego wykazu, czy każda pojedyncza maszyna jest wykorzystywana wyłącznie do produkcji biodiesla, czy też ma podwójne zastosowanie.
- (193) Komisja zauważyła w motywie 189, że żaden z producentów eksportujących, w tym PT Ciliandra Perkasa, nie wskazał ewentualnego podwójnego zastosowania poszczególnych maszyn przed przeprowadzeniem wizyty weryfikacyjnej, gdy istniała jeszcze możliwość zweryfikowania tej informacji. Ponieważ weryfikacja tego zarzutu nie była możliwa, argument ten został odrzucony.

3.4. Uwagi ogólne dotyczące metody stosowanej do obliczania subsydiów

- (194) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń Wilmar stwierdził, że Komisja popełniła błąd przy obliczaniu kwot subsydiów, ponieważ przeprowadziła te kalkulacje przy użyciu alokacji obrotu. Wilmar utrzymuje, że zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego Komisja powinna była obliczyć kwotę subsydium przypadającą na jednostkę subsydiowanego produktu, a nie w odniesieniu do każdego programu.
- (195) Komisja zwróciła uwagę, że nie przyznano żadnego subsydium w odniesieniu do wyprodukowanych, wywożonych czy transportowanych ilości. W związku z powyższym całkowita kwota subsydium została przydzielona do odpowiedniego obrotu uzyskanego ze sprzedaży przez przedsiębiorstwa Grupy Wilmar zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, który stanowi: „[j]eżeli subsydium nie jest udzielone w odniesieniu do wyprodukowanych, wywożonych czy transportowanych ilości, kwota subsydium stanowiącego podstawę środków wyrównawczych jest ustalona poprzez przydzielenie wartości całkowitego subsydium, jeśli to właściwe, ponad poziom produkcji, sprzedaży czy wywozu przedmiotowych produktów w okresie prowadzenia dochodzenia w związku z subsydiowaniem”.
- (196) Ponieważ nie przyznano żadnego subsydium w odniesieniu do wyprodukowanych, wywożonych czy transportowanych ilości, odpowiedni obrót przedsiębiorstwa uzyskany ze sprzedaży stanowi najbardziej stosowny mianownik. W tym kontekście należy zauważyć, że odpowiedni obrót określono na podstawie, która gwarantuje, że będzie on możliwie jak najdokładniej odzwierciedlał wartość sprzedaży produktów sprzedawanych przez przedsiębiorstwo będące odbiorcą. Każda inna proponowana metodyka obliczania kwoty subsydium stanowiącego podstawę środków wyrównawczych byłaby sprzeczna z odpowiednimi przepisami rozporządzenia podstawowego (art. 7 i 15) i praktyką administracyjną stosowaną przez Komisję w ramach postępowań antysubsydyjnych podczas wyboru odpowiedniego licznika/mianownika w celu przydzielenia kwoty subsydium stanowiącego podstawę środków wyrównawczych. W związku z tym argument Wilmaru zostaje odrzucony.

3.5. Wniosek dotyczący subsydiowania

- (197) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Indonezji przekazał uwagi na temat statusu wsparcia na rzecz branży biodiesla udzielanego w formie bezpośredniego przekazywania środków za pośrednictwem OPPF oraz dostaw CPO za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia. W szczególności rząd Indonezji zauważył, że we wrześniu 2018 r. OPPF przestał wypłacać środki na rzecz eksporterów biodiesla oraz że opłata wywozowa nakładana na CPO utrzymywała się na poziomie zerowym od dnia 4 grudnia 2018 r.
- (198) W odpowiedzi Komisja zauważyła, że oba programy nadal obowiązują i nie zostały formalnie uchylone. Z uwagi na sposób, w jaki działają, wynikające z tego korzyści odniesione przez producentów eksportujących będą nadal odczuwalne w przyszłości. Wypłacania środków z OPPF zaprzestano ze względu na różnicę między ceną referencyjną mineralnego oleju napędowego a ceną referencyjną biodiesla, a nie ze względu na likwidację programu. Ponadto w grudniu 2018 r. ponownie uruchomiono płatności z OPPF na rzecz producentów biodiesla. W związku z tym Komisja stwierdziła, że spełniono warunki art. 15 ust. 1 i odrzuciła ten argument.
- (199) Ostateczne stopy subsydiowania dotyczące zestawu środków opisanych powyżej, wyrażone jako odsetek ceny CIF na granicy Unii przed ocleniem, są następujące:

Tabela 1

Ostateczne stopy subsydiowania

Przedsiębiorstwo	Ostateczna stopa subsydiowania
PT Ciliandra Perkasa	8,0 %
PT Intibenua Perkasatama i PT Musim Mas (Grupa Musim Mas)	16,3 %
PT Pelita Agung Agrindustri i PT Permata Hijau Palm Oleo (Grupa Permata)	18,0 %
PT Wilmar Nabati Indonesia i PT Wilmar Bioenergi Indonesia (Grupa Wilmar)	15,7 %
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	18,0 %

4. SZKODA**4.1. Definicja przemysłu Unii i produkcji unijnej**

- (200) Po opublikowaniu rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych indonezyjski producent eksportujący Wilmar zwrócił się o udzielenie informacji, czy Masol, hiszpański producent biodiesla wchodzący w skład próby, jest członkiem przemysłu Unii, zważywszy na jego przynależność do Grupy Musim Mas, indonezyjskiego producenta eksportującego, oraz na fakt, że przedsiębiorstwo kupuje, jak również produkuje biodiesel w Unii.
- (201) Komisja stwierdziła, że Masol wpisuje się w zakres definicji przemysłu Unii, ponieważ wytwarza on biodiesel w swoich zakładach na terenie Unii. Ponadto zgodnie z art. 9 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego Komisja może (lecz nie ma obowiązku) ująć producentów unijnych w definicji przemysłu, nawet gdy producenci ci prowadzą również przywóz produktu objętego postępowaniem. W tym względzie Komisja zauważyła, że przedsiębiorstwo Masol koncentruje swoją działalność gospodarczą na Unii, ponieważ jego produkcja w Unii znacznie przekracza wielkość zakupów biodiesla z Indonezji lub innego państwa.
- (202) Po ostatecznym ujawnieniu Wilmar ponownie zwrócił się o informacje, czy Masol należy wyłączyć z definicji przemysłu Unii, biorąc pod uwagę fakt, że stanowi spółkę zależną, w której całościowy udział posiada indonezyjski producent eksportujący, Grupa Musim Mas.
- (203) Komisja uwzględniła ten punkt, lecz uznała, że Masol, jako unijny producent biodiesla, stanowi część przemysłu Unii. Własność tego przedsiębiorstwa to tylko jeden z elementów uwzględnionych w tym kontekście i nie stanowi czynnika decydującego o jego statusie producenta unijnego w przedmiotowej sprawie, biorąc pod uwagę znaczny udział jego produkcji w Unii.
- (204) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń Wilmar przedstawił także uwagi na temat poziomu produkcji unijnej podanej w tabeli 3 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, zauważając że gdyby od 2015 r. do okresu objętego dochodzeniem produkcja wzrosła w tym samym stopniu co konsumpcja (o 33 %), wówczas produkcja w okresie objętym dochodzeniem przekroczyłaby konsumpcję w okresie objętym dochodzeniem.
- (205) Komisja zauważyła, że porównanie to zostało zaokrąglone, ponieważ wartość dokładna wynosiła 32,58 % konsumpcji w okresie badanym. W 2015 r. produkcja była niższa niż konsumpcja w Unii. Wobec tego, jeżeli obie liczby wzrosną o tę samą wartość procentową, z matematycznego punktu widzenia niemożliwe będzie, aby wstępnie niższa liczba (produkcja) przekroczyła wstępnie wyższą liczbę (konsumpcja), jeżeli obie liczby są matematycznie prawidłowo zwiększane o tę samą wartość.
- (206) Ponadto Komisja zauważyła, że stwierdzenie zawarte w motywie 269 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, głoszące że produkcja przemysłu Unii nie sprostala popytowi, jest poprawne pod względem faktycznym. W każdym razie Komisja zauważyła, że w całym okresie badanym przemysł Unii posiadał wolne moce produkcyjne niezbędne do celów zwiększenia produkcji i sprostania wzrostowi poziomu konsumpcji, czego nie osiągnął ze względu na przywóz biodiesla po cenach subsydiowanych.
- (207) Po ostatecznym ujawnieniu Wilmar ponownie zgłosił tę samą uwagę, że produkcja w Unii pokrywała niemal 100 % konsumpcji w Unii w 2015 r., a zatem jeżeli Komisja spodziewała się, że produkcja będzie rosła wraz z konsumpcją, to oznacza, że przemysł Unii zasadniczo monopolizowałby całą unijną konsumpcję.

- (208) W motywie 269 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych stwierdzono jednak po prostu, że produkcja w Unii nie nadążała za unijnym popytem, zatem różnicę pokrywał przywóz biodiesla do Unii. Stwierdzenie to pozostaje prawdziwe pod względem faktycznym. Nie jest zaś słuszne z faktycznego punktu widzenia, aby mówić o monopolu przemysłu Unii. Jak wspomniano w motywie 264 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, przemysł Unii tworzy ponad 200 producentów, którzy konkurują ze sobą na rynku Unii. Nie jest zatem właściwe w tym przypadku mówienie o potencjalnym monopolu przemysłu Unii.
- (209) Wobec braku jakichkolwiek innych uwag dotyczących definicji przemysłu Unii i unijnej produkcji, Komisja potwierdza swoje wnioski zawarte w motywach 264–269 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

4.2. Konsumpcja w Unii

- (210) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń indonezyjski producent eksportujący Wilmar zauważył, że w trakcie analizy konsumpcji w Unii Komisja nie odniosła się do drugiej dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii ⁽²⁷⁾ („druga dyrektywa w sprawie odnawialnych źródeł energii”) ani do rozporządzenia delegowanego Komisji ⁽²⁸⁾ dotyczącego surowców o wysokim ryzyku spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów.
- (211) Komisja zauważyła, że te dwa dokumenty dotyczą przyszłej, a nie przeszłej konsumpcji oraz kontynuują unijną politykę w zakresie zachęcania do stosowania biodiesla w silnikach Diesla, natomiast uwaga Wilmaru mówiąca o tym, że te przepisy mogą skutecznie ograniczyć konsumpcję PME nie ma nic wspólnego z całkowitą konsumpcją biodiesla w Unii.
- (212) Ponadto w swoich uwagach do ujawnienia tymczasowych ustaleń Wilmar potwierdził, że do końca 2023 r. konsumpcja PME może utrzymać się na poziomie z 2019 r. ⁽²⁹⁾ Dopiero po dniu 31 grudnia 2023 r. konsumpcja surowców o wysokim ryzyku spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów zacznie spadać.
- (213) Ponadto przemysł Unii obecnie wytwarza znaczną część PME. W perspektywie średnioterminowej przywóz z Indonezji może nadal rosnąć, zastępując PME produkowany obecnie przez przemysł Unii.
- (214) Wobec braku uwag w odniesieniu do konsumpcji w Unii Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 270–278 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

4.3. Przywóz z Indonezji i podcięcie cenowe

- (215) Jeżeli chodzi o wielkość i udział w rynku przywozu z Indonezji, po opublikowaniu rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych indonezyjscy eksporterzy, Gunvora (niepowiązane przedsiębiorstwo handlowe zajmujące się obrotem biodieslem) i rząd Indonezji przedstawili Komisji swoje uwagi na temat wielkości przywozu z Indonezji w okresie badanym.
- (216) Stwierdzili, że analiza przywozu z Indonezji była błędna, ponieważ nie obejmowała okresu 2010–2012, tj. okresu poprzedzającego nałożenie cel antydumpingowych w 2013 r.
- (217) Komisja uwzględniła te uwagi, jednak w motywach 279–282 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych prawidłowo opisano wielkości przywozu z Indonezji, a Komisja w motywach 281 i 282 wyjaśniła wpływ obowiązujących wówczas cel antydumpingowych.

⁽²⁷⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (Dz.U. L 328 z 21.12.2018, s. 82).

⁽²⁸⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2019/807 z dnia 13 marca 2019 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 w odniesieniu do określania surowców o wysokim ryzyku spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów, w przypadku których zaobserwowano znaczącą ekspansję obszaru produkcji na terenach zasobnych w pierwiastek węgla oraz certyfikowania biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy o niskim ryzyku spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów (Dz.U. L 133 z 21.5.2019, s. 1).

⁽²⁹⁾ Art. 26 ust. 2 dyrektywy (UE) 2018/2001.

- (218) Komisja zauważyła również, że okres badany rozpoczyna się w 2015 r., w związku z czym analiza wielkości przywozu z Indonezji nie może datować wstecznie na lata 2010–2012 bez naruszenia spójności z okresem badanym w toku niniejszego dochodzenia. Czas trwania okresu badanego w tym przypadku odpowiada normalnemu okresowi stosowanemu w takich dochodzeniach. W każdym razie, patrząc na wielkości przywozu z Indonezji określone w toku dochodzenia antydumpingowego, które zakończyło się w 2013 r., można zauważyć, że wielkości przywozu z Indonezji w latach 2010–2011 były podobne do wielkości odnotowanych w bieżącym okresie objętym dochodzeniem, a także do wielkości spodziewanych w niedalekiej przyszłości, jeżeli nie zostaną wprowadzone odpowiednie środki ⁽³⁰⁾.
- (219) Przedsiębiorstwo Gunvor stwierdziło, że przy rozpatrywaniu samego przywozu z Indonezji w okresie objętym dochodzeniem nie uwzględniono poziomu przywozu z Argentyny. Analizę tę przeprowadzono jednak w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych w sekcji 6 – „Związek przyczynowy” w motywach 368–370 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.
- (220) Jeżeli chodzi o podcięcie cenowe, po ujawnieniu tymczasowych ustaleń Komisja otrzymała uwagi od indonezyjskich producentów eksportujących oraz od rządu Indonezji dotyczące faktu, że obliczenia podcięcia cenowego wymagały dostosowań lub dalszych wyjaśnień.
- (221) W rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych określono trzy metody obliczania podcięcia cenowego między przywozem biodiesla z Indonezji a sprzedażą biodiesla na rynku Unii. Komisja doprecyzuje trzy metody zastosowane w tym przypadku w celu ustalenia istnienia znacznego podcięcia cenowego na podstawie danych odnoszących się do objętych próbą producentów eksportujących.
- (222) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Indonezji zgłosił uwagi dotyczące trzech metod obliczania podcięcia cenowego stosowanych przez Komisję i stwierdził, że Komisja nie wzięła pod uwagę różnych wyroków i orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości i Światowej Organizacji Handlu.
- (223) Komisja nie zgadza się z tym. Za pomocą tych trzech przedstawionych poniżej metod przeanalizowano szczegółowo podcinanie cen Unii przez indonezyjski przywóz biodiesla i każda z nich wskazała na istnienie podcięcia.
- (224) W swoich uwagach do ostatecznego ujawnienia rząd Indonezji również poczynił pewne ogólne obserwacje na temat podcięcia cenowego, do których odniesiono się poniżej.
- (225) Po pierwsze, rząd Indonezji dokonał porównania PME i estru metylowego oleju rzepakowego („RME”) i zauważył, że posiadają one inne właściwości fizyczne (jeden ma CFPP +13C, a drugi -14C) oraz różne ceny.
- (226) Komisja przyznaje rządowi Indonezji rację i to właśnie z powodu tych różnic Komisja nie porównywała bezpośrednio sprzedaży PME ze sprzedażą RME.
- (227) Po drugie, rząd Indonezji cytuje motyw 290 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, w którym stwierdzono, że „zwykle nie wykorzystuje się czystej postaci PME, ale miesza się go z innymi biodieslami, aby wyprodukować mieszankę o niższej CFPP”.
- (228) Należy wyjaśnić, iż fakt, że PME jest zazwyczaj mieszany z innymi biodieslami nie oznacza, że PME nie jest bezpośrednio mieszany z mineralnym olejem napędowym. Analiza sprzedaży objętych próbą producentów unijnych wykazała znaczącą sprzedaż czystego PME bezpośrednio do rafinerii mineralnego oleju napędowego, co będzie stanowić bezpośrednią konkurencję dla przywozu czystego PME z Indonezji.

4.3.1. Uwagi ogólne dotyczące unijnego rynku biodiesla

- (229) Biodiesel jest produktem jednorodnym mającym jedno główne zastosowanie, mianowicie jako paliwo w silnikach Diesla. Jest on wytwarzany z różnych niekopalnych surowców. W zależności od surowca istnieją pewne różnice we właściwościach fizycznych, a mianowicie w CFPP. Na rynku biodiesel w określonej CFPP jest często opisywany jako FAMEX ⁽³¹⁾, np. FAME0 w przypadku biodiesla o temperaturze CFPP wynoszącej 0 °C lub FAME5 w przypadku biodiesla o temperaturze CFPP wynoszącej 5 °C.

⁽³⁰⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 490/2013 z dnia 27 maja 2013 r. nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny i Indonezji, tabela 2 (Dz.U. L 141 z 28.5.2013, s. 6).

⁽³¹⁾ W ujęciu chemicznym biodiesel jest zwykle estrem metylowym kwasu tłuszczowego lub FAME.

- (230) Większość rodzajów biodiesla, w tym PME, sprzedaje się w postaci czystej lub w postaci mieszaniny z innymi rodzajami biodiesla. W tym kontekście termin „mieszanina” odnosi się do mieszanki składającej się z różnych rodzajów biodiesla, ale nie mineralnego oleju napędowego. Nie należy tego mylić z „mieszaną”, która jest zazwyczaj sprzedawana w dystrybutorze i na przykład w Unii zwykle składa się z nie więcej niż 10 % biodiesla i nie mniej niż 90 % mineralnego oleju napędowego.
- (231) Popyt na biodiesel kształtuje się w oparciu o dwa główne czynniki: zużycie oleju napędowego i zawartość biodiesla w tym oleju. Cena biodiesla nie ma zauważalnego wpływu na którykolwiek z tych czynników, w szczególności ze względu na ograniczony wpływ ceny biodiesla na cenę oleju napędowego w dystrybutorze.
- (232) W związku z tym popyt na biodiesel jest, w odróżnieniu od wielu innych produktów, nieelastyczny w odniesieniu do cen. Tani biodiesel zazwyczaj nie powoduje wzrostu konsumpcji na rynku biodiesla. Konkurencja cenowa na rynku biodiesla jest zatem grą o sumie zerowej, w której ilości uzyskane przez jeden podmiot na rynku tracą na tym samym poziomie inne podmioty na rynku.
- (233) W związku z tym przy stałym popycie zwiększenie przywozu subsydiowanego biodiesla po niskich cenach będzie miało wpływ na równowagę podaży i popytu, prowadząc do nadmiernej podaży na całym rynku biodiesla. W sytuacji nadmiernej podaży na całym rynku biodiesla dostępność tańszej opcji, takiej jak przywóz towarów po cenach subsydiowanych, będzie wywierać presję na spadek cen również na całym rynku biodiesla, co negatywnie wpływa na wszystkich producentów biodiesla, niezależnie od wykorzystywanych surowców.

4.3.2. Metoda 1 – Porównywanie przywozu PME z PME wyprodukowanym w UE

- (234) W ramach pierwszej metody przedstawionej w motywach 292–295 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych porównano przywóz PME z Indonezji ze sprzedażą PME wyprodukowanego w Unii Europejskiej. Marginesy podcięcia wahały się od 6,0 % do 11,6 %.
- (235) W celu objaśnienia obliczeń na wniosek zgłaszających uwagi Komisja informuje, że dokonano dokładnego porównania między PME o temperaturze zablokowania zimnego filtra („CFPP”) + 13 pochodzącego z Indonezji i PME o CFPP +10 wyprodukowanego przez przemysł Unii ⁽³²⁾. Sprzedawanego PME o CFPP +10 nie mieszano w celu uzyskania takiej CFPP; do biodiesla dodawano dodatek, który kosztuje mniej niż 1 EUR za tonę metryczną, co stanowi około 0,1 % kosztu produkcji. Komisja nie uważa, że dostosowanie w odniesieniu do tego dodatku jest konieczne, ponieważ nie miałyby to żadnego wpływu na obliczenia.
- (236) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń przedsiębiorstwo Wilmar stwierdziło, że w motywie 287 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych Komisja powinna wyjaśnić bardziej szczegółowo sposób, w jaki uwzględniła konkretny niemiecki system „podwójnego liczenia”.
- (237) Wyjaśnienie tej metodologii: Niemcy wdrożyły obowiązkowe cele w zakresie emisji gazów cieplarnianych, które koncerny naftowe będą musiały osiągnąć. W rezultacie cena w przypadku transakcji o niskim poziomie emisji CO₂ jest wyższa niż normalna cena. Transakcje sprzedaży na rynek niemiecki zostały zidentyfikowane w wyniku zastosowania w PCN, w stosownych przypadkach, wskaźnika „2” (emisje poniżej 9 g/MJ), tak aby Komisja mogła dokonać porównania tych transakcji z równoważnym przywozem z Indonezji do innych państw członkowskich, w których obowiązuje system podwójnego liczenia.
- (238) Komisja zauważyła, jak określono w motywie 288 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, że przywóz z Indonezji nieopatrzonego certyfikatem na podstawie dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii porównano ze sprzedażą przemysłu Unii opatrzoną takim certyfikatem. Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń producent eksportujący Wilmar i rząd Indonezji stwierdzili, że biodiesel nieopatrzonego certyfikatem na podstawie dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii jest tańszy niż biodiesel opatrzonego takim certyfikatem i złożyli wniosek o dostosowanie.
- (239) Komisja zauważyła, że ww. strony nie zakwestionowały faktu, że produkt ten jest identyczny ze sprzedawanym PME opatrzonym certyfikatem na podstawie dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii oraz nie przedłożyły żadnych dowodów potwierdzających, że produkt ten nie stanowi bezpośredniej konkurencji dla PME wytwarzanego przez przemysł Unii. W związku z tym Komisja stwierdziła, że dostosowanie różnicy cenowej nie jest konieczne, w szczególności dlatego, że w okresie objętym dochodzeniem nie przedłożono żadnych ostatecznych dowodów dotyczących takiej różnicy w cenie.

⁽³²⁾ PCN P101P i P102P.

- (240) Komisja w związku z tym nadal twierdziła, że ta metoda w sposób dokładny przedstawia podcięcie cenowe wywołane przez dany rodzaj biodiesla przywożonego z Indonezji. W każdym razie margines podcięcia cenowego określony dla produktów nieopatrzonych certyfikatem na podstawie dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii znacznie przekracza różnicę cenową, którą przywołuje Wilmar. W związku z tym, nawet jeżeli dostosowanie, o którym wspomina Wilmar, zostałyby przyznane, wpływ takiego dostosowania byłby umiarkowany, a w przypadku przywozu z Indonezji nadal występowałoby znaczne podcięcie cenowe.
- (241) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Indonezji i Wilmar złożyły wniosek o dostosowanie, by uwzględnić różnicę cenową między biodieslem CFPP10 a CFPP13.
- (242) Komisja nie stwierdziła takiej różnicy cenowej, a rząd Indonezji ani Wilmar nie przedstawiły dowodów na istnienie takiej różnicy. Komisja stwierdziła, że biodiesel przedstawiano na rynkach jako czysty RME, FAME0 oraz czysty PME. Odnotowania dotyczące czystego PME nie odnosiły się do rzeczywistej CFPP produktu, a jedynie do PME, co stanowi poparcie dla argumentu Komisji, że całość PME sprzedawana jest po podobnych cenach, niezależnie od dokładnej CFPP. W związku z tym twierdzenie to zostało odrzucone.
- (243) Po ostatecznym ujawnieniu Komisja otrzymała ponowny wniosek od przedsiębiorstwa Wilmar i rządu Indonezji o dostosowanie ceny w celu porównania przywozu PME nieopatrzonego certyfikatem na podstawie dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii z unijną produkcją PME opatrzoną takim certyfikatem.
- (244) Komisja powtórzyła swoje stanowisko, zgodnie z którym takie dostosowanie nie jest konieczne i odrzuciła wniosek. W okresie objętym dochodzeniem przywieziono do Unii z Indonezji duże ilości PME bez certyfikatu na podstawie dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii, a ten PME może być wykorzystywany do mieszania z mineralnym olejem napędowym wyłącznie, gdy jest opatrzone certyfikatem na podstawie dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii. Wilmar nie przedstawił żadnych dowodów świadczących o tym, że PME przywieziony bez certyfikatu na podstawie dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii nie konkuruje z produkcją w Unii PME opatrzonego certyfikatem na podstawie dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii.

4.3.3. *Metoda 2 – Porównanie przywozu PME do sprzedaży PME wytworzonego w UE, a także biodiesla wytworzonego w UE przy CFPP0 (FAME0)*

- (245) W ramach drugiej metody przedstawionej w motywach 296–297 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych zwiększono ilość biodiesla wytwarzanego w Unii, którą porównano z przywozem z Indonezji poprzez uwzględnienie w porównaniu sprzedaży biodiesla FAME0 przez producentów unijnych objętych próbą.
- (246) Aby porównać unijną sprzedaż FAME0 z ogólnokrajowym przywozem PME z Indonezji, cenę unijnej sprzedaży FAME0 dostosowano i w rezultacie obniżono do poziomu cenowego unijnej sprzedaży PME, by uwzględnić wartość rynkową różnic pod względem właściwości fizycznych.
- (247) W celu objaśnienia obliczeń na wniosek zgłaszających uwagi Komisja informuje, że cena powyższej obniżki mieściła się w przedziale od 100 do 130 EUR za tonę metryczną. Również w celu objaśnienia obliczeń informuje się, że 55 % całej sprzedaży przemysłu Unii objętej tym porównaniem dotyczy zarówno PME, jak i FAME0 ⁽³³⁾.
- (248) Ustalony w ramach tej metody ogólnokrajowy margines podcięcia wynosił 7,4 %.
- (249) Komisja uznała te obliczenia za rozsądne oszacowanie wpływu przywozu z Indonezji na cenę FAME0.
- (250) Po ostatecznym ujawnieniu producent eksportujący Wilmar zakwestionował to porównanie, cytując ustalenia zawarte w związku z rozstrzygnięciem sporu w ramach systemu WTO w sprawie *Unia Europejska – Środki antydumpingowe dotyczące biodiesla z Indonezji* ⁽³⁴⁾, w przypadku której Komisja dokonała podobnego dostosowania. Zespół orzekający stwierdził w pkt 7.157:

„Nawet jeśli PME z Indonezji oraz biodiesel mieszany o CFPP 0 mogłyby konkurować w kontekście sprzedaży do przedsiębiorstw mieszających biodiesel z mineralnym olejem napędowym, punkt ten nie odnosi się jednak do faktu, że unijne organy nie przedstawiły wyjaśnień w zakresie tego, czy porównania między sprzedażą PME i biodiesla mieszanego o CFPP 0 dokonano na właściwym poziomie porównania, zważywszy że PME stanowi materiał do produkcji mieszanek, m.in. biodiesla o CFPP 0”.

⁽³³⁾ CFPP pozostałych 45 % sprzedaży przemysłu Unii jest inna niż +10 i 0.

⁽³⁴⁾ WT/DS480/R „Unia Europejska – Środki antydumpingowe dotyczące biodiesla z Indonezji”.

- (251) Komisja zauważa, że unijny rynek zmienił się od chwili przeprowadzenia pierwotnego dochodzenia w zakresie przywozu z Indonezji. Zespół orzekający jednocześnie zauważył, że wówczas „PME można było stosować jedynie w mieszance, a w rzeczywistości stanowi składnik różnych mieszanek sprzedawanych użytkownikom końcowym na unijnym rynku” ⁽³⁵⁾.
- (252) W toku pierwotnego dochodzenia wobec Indonezji Komisja stwierdziła, że przemysł Unii nie był w stanie wytwarzać PME z przywożonego oleju palmowego, ponieważ cena PME była w rzeczywistości niższa niż cena oleju palmowego. Przemysł Unii w związku z tym kupował z Indonezji czysty PME i przed odsprzedażą mieszał go z innymi biodieslami własnej produkcji ⁽³⁶⁾.
- (253) W bieżącym dochodzeniu Komisja stwierdza jednak, że PME wytworzony w Unii był sprzedawany bezpośrednio przedsiębiorstwom naftowym, a więc nastąpiła zmiana dynamiki rynku pod tym względem.
- (254) Komisja nie kwestionuje tego, że PME przywozi się do Unii także w celu zmieszania go z innymi biodieslami, by stworzyć np. FAME0. Ilość przywożonego PME jest jednak podyktowana ceną tego przywozu oraz jego właściwościami fizycznymi i w związku z tym cena przywożonego PME wywiera presję cenową także na mieszanke. PME należy do najtańszych rodzajów biodiesla, które można stosować w mieszaninach takich jak FAME0 i FAME+5, odpowiednich do wykorzystania w obrębie znacznej części rynku unijnego w ciągu roku. Przywóz PME konkuruje więc bezpośrednio z innymi rodzajami biodiesla produkowanego w UE, które w przeciwnym wypadku byłyby wykorzystywane do mieszania w większych ilościach, aby osiągnąć ten sam wynik mieszania.
- (255) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Indonezji odrzucił tę metodę obliczeń, twierdząc że uwzględniała ona wyłącznie jeden segment unijnego rynku i nie obejmowała wszystkich rodzajów produktu sprzedawanych przez przemysł Unii. Komisja nie zgodziła się z tym, ponieważ obliczenia, o które wnioskował rząd Indonezji i które obejmowałyby wszystkie rodzaje produktu sprzedawane przez przemysł Unii, zostały szczegółowo przedstawione poniżej jako metoda 3.

4.3.4. Metoda 3 – Porównanie całkowitego przywozu biodiesla z Indonezji z całkowitą unijną sprzedażą biodiesla bez żadnego dostosowania ceny

- (256) W ramach trzeciej metody przedstawionej w motywach 298–299 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych porównano ogólnokrajowy przywóz biodiesla z Indonezji z całkowitą sprzedażą biodiesla przez objętych próbą producentów unijnych. Ustalony w ramach tej metody ogólnokrajowy margines podcięcia wynosił 17,1 % ⁽³⁷⁾.
- (257) Komisja stwierdziła, że to obliczenie, w ramach którego porównano ogólnokrajowy przywóz z Indonezji produktu objętego postępowaniem ze sprzedażą produktu podobnego na rynku unijnym przez objętych próbą producentów unijnych, wykazuje, że nawet przy porównaniu wszystkich rodzajów produktu występuje znaczne podcięcie cenowe przywozu z Indonezji. Zostaje to także potwierdzone na podstawie danych dostępnych i przytoczonych w motywie 284 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.
- (258) Po ostatecznym ujawnieniu przedsiębiorstwo Wilmar odniosło się do niespójności między wielkością sprzedaży ujawnioną w przypadku metod 2 i 3 oraz współczynnikiem wynoszącym 55 % całej sprzedaży przemysłu Unii objętej metodą 2.
- (259) Komisja odnotowuje tę różnicę w momencie ostatecznego ujawnienia, polegającą na tym, że całkowita wielkość obliczona przy pomocy metody 2 nie stanowi 55 % całkowitej wielkości obliczonej przy pomocy metody 3, w przeciwieństwie do tego, co uwzględniono w motywie 296 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.
- (260) Komisja wyjaśniła, że wynika to z różnych źródeł wykorzystanych do obliczenia podcięcia cenowego między trzema metodami, które przedstawiono w motywach 292–299 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.
- (261) W metodzie 1 w celu obliczenia ceny jednostkowej za tonę metryczną dla każdego PCN wykorzystano wykazy sprzedaży w przypadku poszczególnych transakcji dokonanych przez indonezyjskich producentów eksportujących, a następnie porównano tę cenę jednostkową za tonę metryczną przy zastosowaniu wykazów sprzedaży poszczególnych transakcji producentów unijnych objętych próbą.

⁽³⁵⁾ Sprawozdanie zespołu orzekającego, UE – Biodiesel (Indonezja), pkt 7.156.

⁽³⁶⁾ Dz.U. L 141 z 28.5.2013, s. 19, motyw 133–135.

⁽³⁷⁾ Należy zauważyć, że motyw 298 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zawierał błąd pisarski i wskazywał na margines podcięcia wynoszący 17,5 %.

- (262) W metodzie 2 użyto tych samych wykazów poszczególnych transakcji co w metodzie 1 dla indonezyjskich producentów eksportujących, a następnie dodano sprzedaż FAME0 z wykazów producentów unijnych objętych próbą.
- (263) W obliczeniach metodą 3 zastosowano jednak porównanie wykazów poszczególnych transakcji z metody 1 dla indonezyjskich producentów eksportujących z ceną jednostkową producentów unijnych objętych próbą, zgłaszaną przez nich w odpowiedziach na pytania zawarte w kwestionariuszu, a nie pochodzącą z wykazów zawieranych przez nich transakcji. Miało to na celu zapewnienie, aby w metodzie 3 całkowita wielkość nie obejmowała ilości zakupionych, a następnie odsprzedanych przez producentów unijnych.
- (264) W związku z tym całkowite wielkości obliczone przy pomocy metody 1 i 2 nie są bezpośrednio porównywalne z całkowitą wielkością w ramach metody 3, ponieważ różne są podstawy obliczeń.
- (265) Żadna z zainteresowanych stron nie zaproponowała innej metody obliczania podcięcia cenowego między przywozem z Indonezji a sprzedażą przemysłu Unii, a także żadna zainteresowana strona nie przedstawiła obliczeń, które wykazałyby brak podcięcia cenowego w okresie objętym dochodzeniem.
- (266) Wilmar po ostatecznym ujawnieniu stwierdził, że „wyłącznym właściwym sposobem obliczenia podcięcia cenowego jest porównanie rodzaju produktu z rodzajem produktu, dostosowując różnice cech fizycznych, które wpływają na ceny ... przy jednoczesnym uwzględnieniu złożoności porównywalności cen stwierdzonej przez zespół orzekający WTO”.
- (267) Komisja przyjęła do wiadomości sugestię Wilmar dotyczącą obliczania podcięcia cenowego z wykorzystaniem całej sprzedaży przemysłu Unii zgodnie z powyższym. Biorąc jednak pod uwagę fakt, że nie przedstawiono żadnych sugestii ani szacunków dotyczących kwoty dostosowania ze względu na różnice we właściwościach fizycznych, ani też żadnych sugestii co do sposobu radzenia sobie ze złożonością porównywalności cen ustaloną w orzeczeniu zespołu orzekającego WTO, niemożliwe było podjęcie żadnych dalszych działań w odniesieniu do tej sugestii.
- (268) Komisja dokonała szeregu porównań cen w celu uwzględnienia wszystkich możliwych konfiguracji rodzajów produktu, zapewniając w miarę możliwości pełną porównywalność. Komisja wyjaśniła również, że sytuacja na rynku w okresie objętym dochodzeniem różniła się od sytuacji badanej przez zespół orzekający WTO (obecnie sprzedaż bezpośrednią PME prowadzą producenci unijni). Komisja zbadała również interakcję i stosunek konkurencji pomiędzy indonezyjskim przywozem PME a sprzedażą unijną i stwierdziła, że PME, jako jeden z najtańszych rodzajów bio-diesla, jest w stanie wywierać presję cenową na sprzedaż unijną.
- (269) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Indonezji opisał to obliczenie jako porównanie indonezyjskiego PME o CFPP 13 z wytworzonymi na terenie Unii FAME0 i RME o wartości CFPP 14 oraz stwierdził, że bez wprowadzenia dostosowań ze względu na właściwości fizyczne (czyli CFPP) to porównanie jest zasadniczo bezcelowe.
- (270) Komisja zauważyła, że to obliczenie stanowi porównanie indonezyjskiego PME o CFPP13 z całą unijną sprzedażą własnej produkcji przemysłu Unii, która obejmuje również PME. Jeżeli chodzi o wszelkie możliwe dostosowania, nie przedłożono żadnego uzasadnionego i określonego ilościowo żądania o takie dostosowanie.
- (271) W związku z powyższym Komisja stwierdziła, że przywóz z Indonezji w okresie objętym dochodzeniem znacznie podcinał sprzedaż przemysłu Unii w przypadku wszystkich trzech zbadanych metod.

4.3.5. Koszty po przywozie

- (272) Producent eksportujący Wilmar wskazał, że poziom dostosowania stosowany przez Komisję w odniesieniu do kosztów ponoszonych po przywozie w wysokości 8,50 EUR za tonę metryczną, określony w toku poprzedniego dochodzenia antydumpingowego, był zbyt niski, i dostarczył dokumentację potwierdzającą dostosowaną kwotę 14,50 EUR za tonę metryczną.
- (273) Przedłożone dane dotyczyły jednego zamówienia, które dotarło po zakończeniu okresu objętego dochodzeniem, a większość kosztów odnosiła się do magazynowania po przywozie, które nie powinno wchodzić w zakres kosztów przywozu. Komisja nie uznała tego za bardziej wiarygodną podstawę niż dane liczbowe określone wcześniej przez niepowiązanego importera i dlatego nie zaakceptowała dostosowania.

- (274) Gunvor, przedsiębiorstwo handlujące biodieslem, zwróciło się z pytaniem, czy jego dane wykorzystano do określania kosztów przywozu stosowanych w ramach obliczeń podcięcia cenowego. Koszty przedłożone przez Gunvor w odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu obejmowały łączną kwotę kosztów przywozu (które są wykorzystywane w obliczaniu podcięcia cenowego) oraz kosztów ponoszonych po przywozie (które są ponoszone między przywozem a odsprzedażą i nie są uwzględniane przy obliczaniu podcięcia cenowego).
- (275) W trakcie dochodzenia na miejscu Gunvor przedstawił zmienione dane liczbowe w oparciu o różne podstawy, natomiast ostateczne dane liczbowe przedstawione przez Gunvor opierały się na szacunkach i nie można było ich zweryfikować. W rezultacie Komisja postanowiła wykorzystać koszty przywozu stosowane w dochodzeniu i wynikające z cel antydumpingowych nałożonych na podstawie rozporządzenia (UE) nr 1194/2013, które wykorzystano również w poprzednim dochodzeniu wobec przywozu z Argentyny ⁽³⁸⁾. Komisja uznała te koszty za bardziej wiarygodne od kosztów przedstawionych przez przedsiębiorstwo Gunvor.
- (276) Ponieważ od 2012 r. inflacja w strefie euro ma bardzo niski poziom (łącznie około 6 % w okresie 2012–2018), Komisja za stosowne uznała wykorzystanie tych kosztów przywozu bez dostosowania pod kątem inflacji. W każdym razie wszelkie dostosowanie pod tym względem nie miałooby wpływu na ostateczne marginesy podcięcia cenowego.
- (277) Wobec braku jakichkolwiek innych uwag dotyczących przywozu z Indonezji Komisja potwierdza swoje wnioski zawarte w motywach 279–301 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

4.4. Sytuacja gospodarcza przemysłu Unii

4.4.1. Uwagi ogólne

- (278) Wobec braku innych uwag Komisja potwierdza motywy 302–308 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

4.4.2. Wskaźniki makroekonomiczne

4.4.2.1. Moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych

- (279) Po ujawnieniu rząd Indonezji i Wilmar przedstawiły uwagi na temat mocy produkcyjnych przemysłu Unii, zauważając wzrost produkcji i mocy produkcyjnych w okresie badanym, jednak nie zakwestionowały poziomu ani tendencji w zakresie wskaźników. Twierdzili oni, że wzrost ten wykazał, że indonezyjski biodiesel nie jest szkodliwy dla przemysłu Unii.
- (280) Argumenty te omówiono w sekcji 6 – „Związek przyczynowy” rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych w motywach 368–370.
- (281) Wobec braku innych uwag w odniesieniu do produkcji, mocy produkcyjnych i wykorzystania mocy produkcyjnych Komisja potwierdza wnioski przedstawione w motywach 309–313 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

4.4.2.2. Wielkość sprzedaży i udział w rynku

- (282) Po ujawnieniu rząd Indonezji zauważył, że udział w rynku przemysłu Unii w 2015 r. wynika stąd, że przemysł ten stanowił „niemalże absolutny monopol pozbawiony wolnej konkurencji”.
- (283) Komisja zauważyła, że ponieważ przemysł Unii składa się z ponad 100 konkurujących ze sobą przedsiębiorstw, nie ma mowy o monopolu. W toku dochodzenia nie przedstawiono żadnych dowodów dotyczących monopolistycznego zachowania przemysłu Unii.
- (284) Eksporter Wilmar oraz rząd Indonezji stwierdzili, że motyw 317 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych jest niesłuszny, ponieważ nie uwzględnia jednoczesnego przywozu biodiesla z Argentyny do UE.

⁽³⁸⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2019/244 z dnia 11 lutego 2019 r. nakładające ostateczne cło wyrównawcze na przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny (Dz.U. L 40 z 12.2.2019, s. 1).

- (285) Przywóz ten uwzględniono w sekcji 6 – „Związek przyczynowy” rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych w motywach 368–370.
- (286) Po ostatecznym ujawnieniu Wilmar twierdził, że zmniejszenie udziału w rynku przemysłu Unii po 2015 r. nie stanowiło wskaźnika szkody „w zakresie, w jakim przemysł Unii zajmował pozycję wirtualnego monopolisty” na unijnym rynku. Wilmar odniósł się również do specjalnej sytuacji wywołanej nałożeniem cel antydumpingowych w wyniku pierwotnego dochodzenia.
- (287) Zakres dochodzenia ogranicza się do okresu badanego, który zdefiniowano w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania. Ponadto wpływ zniesienia cel antydumpingowych uwzględniono w motywie 317 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. W związku z tym Komisja odrzuciła to twierdzenie.
- (288) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Indonezji ponownie stwierdził, że Komisja nie zajęła się przedstawionymi przez niego argumentami w sprawie niekorzystnego wpływu przywozu argentyńskiego biodiesla oraz wydajności przemysłu Unii.
- (289) W tej sprawie Komisja odniosła się do sekcji 6.2.1 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych oraz sekcji 6.2.1 niniejszego rozporządzenia, w której omówiono wpływ przywozu z Argentyny na przemysł Unii.
- (290) Wobec braku jakichkolwiek innych uwag w odniesieniu do wielkości sprzedaży i udziału w rynku, Komisja potwierdziła wszystkie pozostałe wnioski przedstawione w motywach 314–317 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

4.4.2.3. Wzrost

- (291) Po ujawnieniu producent eksportujący Wilmar zauważył, że na wydajność przemysłu Unii od 2015 r. należy patrzeć przez pryzmat jego „pozycji wirtualnego monopolisty”. Jak opisano w motywie 283, nie przedstawiono żadnych dowodów dotyczących sytuacji monopolistycznej.
- (292) Wobec braku innych uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywie 318 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

4.4.2.4. Zatrudnienie i wydajność

- (293) Rząd Indonezji przedstawił uwagi na temat tendencji wzrostowych określonych w tabeli 10 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, jednak nie zakwestionował tych poziomów ani tendencji. Twierdził on, że tendencje wzrostowe nie wykazują żadnych oznak istotnej szkody dla przemysłu Unii.
- (294) Biorąc pod uwagę, że sprawa opiera się na zagrożeniu wystąpieniem szkody, uwagi te odrzucono.
- (295) Wobec braku innych uwag w odniesieniu do zatrudnienia i wydajności Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 319–320 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

4.4.2.5. Wielkość kwoty subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych i poprawa sytuacji po wcześniejszym subsydiowaniu lub dumpingu

- (296) W uwagach przedstawionych po ujawnieniu producent eksportujący Wilmar zauważył, że Komisja w danej sekcji nie oceniła skutków przywozu subsydiowanego argentyńskiego biodiesla. Komisja ponownie zwróciła uwagę, że analizę przywozu z Argentyny przedstawiono w sekcji „Związek przyczynowy” rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych w motywach 368–370.
- (297) Wobec braku jakichkolwiek innych uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 321 i 324 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

4.4.3. Wskaźniki mikroekonomiczne

4.4.3.1. Ceny i czynniki wpływające na ceny

- (298) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Indonezji odniósł się do tendencji w jednostkowych cenach sprzedaży oraz jednostkowych kosztach produkcji, zauważając, że oba wskaźniki w okresie badanym wzrosły o blisko 10 %. Rząd Indonezji i producent eksportujący Wilmar zauważyli związek między kosztami produkcji a ceną sprzedaży, którego Komisja nie kwestionuje.

- (299) Producent eksportujący Wilmar odnotował uwagę Komisji w motywie 328 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, że biodiesel stanowi towar, oraz że podcięcie cenowe rzędu 10 % wywarłoby znaczną presję na obniżenie cen. Wilmar nie zgadza się, twierdząc, że jest to sprzeczne ze stwierdzeniem samej Komisji, zgodnie z którym istnieją ograniczenia w zakresie wykorzystywania PME ze względu na ich CFPP.
- (300) Komisja nie dostrzegła żadnej sprzeczności między tymi dwoma stwierdzeniami. Wilmar nie określa, czy w okresie objętym dochodzeniem wyczerpano limit wykorzystania PME. Nawet jeżeli osiągnięto ten zakładany limit, fakt, iż PME można wykorzystywać w formie czystej lub w mieszance w celu obniżenia ceny takiej mieszanki oznacza, że z pewnością ma to wpływ na ceny. Komisja zwróciła uwagę na ten skutek mieszania w motywie 290 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.
- (301) Wilmar stwierdził ponadto, że Komisja nie ma racji w motywie 329 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, dostrzegając powiązanie między presją cenową spowodowaną przywozem PME i rentownością przemysłu Unii, i w celu poparcia tego twierdzenia odniósł się do sytuacji przemysłu Unii w latach 2012–2013 oraz we wrześniu 2017 r.
- (302) W tym względzie Komisja podkreśliła, że stwierdzenie w motywie 329 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych oparte było na danych za okres badany, który wyznacza się na początku dochodzenia, bez odniesień do jakichkolwiek czynników zewnętrznych. Wilmar nie kwestionuje jako takiej korelacji ustalonej między wzrostem kosztów produkcji a niezadowolającą marżą zysku z powodu presji cenowej przedmiotowego przywozu. Argument ten został zatem odrzucony.
- (303) Ponadto Wilmar wskazał, że istniały znaczne różnice pod względem rentowności, przepływów środków pieniężnych oraz zwrotu z inwestycji w przypadku poszczególnych producentów unijnych objętych próbą, co oznacza, że wpływ na zyski i sytuację finansową producentów unijnych mają czynniki inne niż presja cenowa ze strony indonezyjskich producentów biodiesla.
- (304) Komisja uważała, że producenci objęci próbą wykażą indywidualne tendencje, ale wpływ indywidualnych nieprawidłowości jest ograniczony ze względu na dokonanie ustaleń na podstawie całej próby. Argument ten został zatem odrzucony.
- (305) Po ostatecznym ujawnieniu Wilmar ponownie przedstawił powyższe argumenty, nie przytaczając żadnych nowych dowodów na poparcie swoich twierdzeń. Argumenty przedsiębiorstwa zatem ponownie odrzucono.
- (306) Wobec braku jakichkolwiek innych uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski zawarte w motywach 325–329 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

4.4.3.2. Koszty pracy

- (307) Wobec braku uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski zawarte w motywach 330 i 331 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

4.4.3.3. Zapasy

- (308) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Indonezji odniósł się do tendencji dotyczących zapasów producentów unijnych objętych próbą, nie kwestionując jednak ustalenia Komisji w motywie 333 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.
- (309) Wobec braku jakichkolwiek innych uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 332 i 333 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

4.4.3.4. Rentowność, przepływy środków pieniężnych, inwestycje, zwrot z inwestycji i zdolność do pozyskania kapitału

- (310) W następstwie nałożenia środków tymczasowych rząd Indonezji stwierdził rentowność przemysłu Unii w okresie badanym i w związku z tym zwrot z inwestycji. Rząd Indonezji przedstawił uwagi w odniesieniu do tendencji dotyczących rentowności przemysłu Unii w stosunku do wielkości przywozu z Indonezji, twierdząc, że ujemnej rentowności w 2015 r. nie można przypisać przywozowi indonezyjskiego biodiesla, ponieważ w tym roku był on znikomy.

- (311) Kwestię tę omówiono w sekcji 6 – „Związek przyczynowy” – rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych w motywach 361–365. W rzeczywistości w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych nieznacznie ujemnej rentowności w 2015 r. nie przypisywano przywozowi indonezyjskiego biodiesla.
- (312) Producent eksportujący Wilmar stwierdził, że ustalenie w motywie 329 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych (mianowicie, że w związku z presją cenową wywieraną przez przywóz towarów po cenach subsydiowanych przemysł Unii nie mógł poprawić swojej niezadowolającej marży zysku) jest bezpodstawne.
- (313) Wilmar wskazał, że sytuacja finansowa przemysłu Unii nie była dobra, kiedy unijną branżę biodiesla chroniono uchylonymi cłami na biodiesel z lat 2012–2013 co najmniej do września 2017 r. i w związku z tym brak poprawy jej sytuacji finansowej można wyjaśnić tylko nieprawidłowościami w obrębie samej branży.
- (314) Komisja zauważyła, że po nagłym wzroście przywozu indonezyjskiego biodiesla po cenach subsydiowanych po uchyleniu obowiązujących cel antydumpingowych w marcu 2018 r. przemysł Unii nie mógł poprawić swojej niezadowolającej marży zysku, która wynosiła znacząco poniżej zysku docelowego na rozwijającym się rynku. Dlatego stanowi to potwierdzenie tymczasowego ustalenia Komisji.
- (315) Po ostatecznym ujawnieniu producent eksportujący Wilmar ponownie przedstawił swoje uwagi na etapie tymczasowym, jak omówiono powyżej. Przedsiębiorstwo utrzymywało również, że niskich zysków nie można powiązać z przywozem, biorąc pod uwagę pozycję „wirtualnego monopolisty” przemysłu Unii na początku okresu badanego.
- (316) Argument ten jest bezpodstawny, ponieważ przemysł Unii obejmował ponad 200 przedsiębiorstw konkurujących ze sobą na unijnym rynku biodiesla i nie ma dowodu na to, że między producentami unijnymi istnieje jakakolwiek zmowa.
- (317) W świetle braku jakichkolwiek innych uwag dotyczących rentowności, przepływów środków pieniężnych, inwestycji, zwrotu z inwestycji i zdolności do pozyskania kapitału Komisja potwierdziła swoje wnioski określone w motywach 334–340 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

4.4.4. Wnioski dotyczące szkody

- (318) Po nałożeniu środków tymczasowych rząd Indonezji stwierdził, że wskaźniki przytoczone w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych świadczą o tym, że przemysł Unii był „silny”.
- (319) Komisja nie zgodziła się z tym, stwierdzając, że przemysł, którego rentowność wynosi poniżej 1 % obrotu i który traci prawie 15 punktów procentowych udziału w rynku i nie jest w stanie odnieść korzyści ze wzrostu na rynku o 33 %, nie jest silny.
- (320) Wobec braku jakichkolwiek innych uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski dotyczące szkody zawarte w motywach 341–346 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

4.5. Wskaźniki gospodarcze po okresie objętym dochodzeniem

- (321) Aby dokonać dalszej oceny stanu przemysłu Unii w kontekście ustaleń dotyczących zagrożenia wystąpieniem szkody, Komisja wysłała pytania dodatkowe i otrzymała odpowiedzi od producentów unijnych objętych próbą w odniesieniu do danych za okres październik 2018 r. – czerwiec 2019 r. („okres po okresie objętym dochodzeniem” lub „okres po OD”). Poniższe dane z okresu po okresie objętym dochodzeniem, takie jak wskaźniki mikroekonomiczne przedstawiono jako średnią ważoną trzech producentów unijnych objętych próbą.
- (322) W odniesieniu do okresu następującego po okresie objętym dochodzeniem w przypadku niektórych wskaźników makroekonomicznych, takich jak moce produkcyjne, wykorzystanie mocy produkcyjnych, produkcja i sprzedaż, analiza informacji była możliwa wyłącznie w przypadku producentów unijnych objętych próbą ze względu na ograniczenia czasowe dochodzenia. W związku z tym dane liczbowe dotyczące okresu objętego dochodzeniem nie mogą być bezpośrednio porównywane z danymi liczbowymi dotyczącymi okresu po okresie objętym dochodzeniem. Faktem jest również, że Komisja porównuje 12 miesięcy okresu objętego dochodzeniem z 9 miesiącami okresu po OD, ale na tym etapie dochodzenia dane dotyczące 12 miesięcy okresu po OD nie są jeszcze dostępne.

- (323) Niemniej jednak dane liczbowe umożliwiają analizę rozwoju sytuacji producentów unijnych objętych próbą po okresie objętym dochodzeniem i dane te są indeksowane względem siebie w ujęciu rocznym.
- (324) Po ostatecznym ujawnieniu Wilmar ponownie zwrócił się do Komisji o zgromadzenie danych z 12-miesięcznego okresu po OD (od października 2018 r. do września 2019 r.), a także zwrócił się do Komisji o zgromadzenie danych od wszystkich producentów unijnych. Zgromadzenie tych dodatkowych informacji nie było jednak możliwe w przewidzianym czasie. W związku z tym wniosek został odrzucony.
- (325) Koszty produkcji, sprzedaży i koszty jednostkowe oraz jednostkowe ceny sprzedaży producentów unijnych objętych próbą kształtowały się w następujący sposób:

Tabela 2

Przemysł Unii w oraz po okresie objętym dochodzeniem

	Okres objęty dochodzeniem	Październik 2018 – czerwiec 2019
Łączna produkcja (w tonach)	2 510 356	1 824 599
<i>Indeks (w ujęciu rocznym) ⁽³⁹⁾</i>	100	97
Wielkość sprzedaży na rynku unijnym (w tonach)	2 524 646	1 871 962
<i>Indeks (w ujęciu rocznym)</i>	100	99
Jednostkowy koszt produkcji (EUR/tonę)	791	760
<i>Indeks</i>	100	96
Średnia jednostkowa cena sprzedaży w Unii na rynku całkowitym (EUR/tonę)	794	790
<i>Indeks</i>	100	100
Stopa wykorzystania mocy produkcyjnych	82 %	80 %
<i>Źródło:</i> Producenci unijni objęci próbą.		

- (326) Produkcja w okresie po OD była nieznacznie niższa w stosunku do produkcji w okresie objętym dochodzeniem, natomiast sprzedaż na rynku unijnym utrzymywała się raczej na stabilnym poziomie.
- (327) Jednostkowy koszt produkcji dla przedsiębiorstw objętych próbą nieznacznie spadł w okresie po OD, a jednostkowa cena sprzedaży utrzymywała się na stabilnym poziomie.
- (328) Zysk przedsiębiorstw objętych próbą obliczono, wykorzystując dane z kwestionariusza dotyczącego okresu po OD, co dało średni zysk przedsiębiorstw objętych próbą w wysokości 3,8 % za 9-miesięczny okres po OD. Przedsiębiorstwa objęte próbą dostarczyły miesięczne dane dotyczące kosztów i cen, które następnie Komisja zebrała w celu uzyskania średniej kwartalnej i ujawniła poniżej w tabeli 3.
- (329) Kiedy zysk jest analizowany w ujęciu kwartalnym, widoczna jest jednak inna tendencja:

Tabela 3

Zyski w okresie po OD

	IV kw. 2018 r.	I kw. 2019 r.	II kw. 2019 r.	Łącznie w okresie po OD
Zysk producentów unijnych objętych próbą	10,8 %	0,1 %	-5,0 %	3,8 %

Źródło: Producenci unijni objęci próbą.

⁽³⁹⁾ Dane dotyczące wielkości produkcji i sprzedaży w czasie 9-miesięcznego okresu po OD (październik 2018 – czerwiec 2019) przedstawione w niniejszej tabeli ekstrapolowano w stosunku rocznym, mnożąc je przez współczynnik 12/9 w celu uzyskania porównywalnych wartości wskaźnika w ujęciu rocznym.

- (330) W związku z tym z tabel 2 i 3 wynika, że w okresie po OD Komisja zaobserwowała stosunkowo niewielką zmianę w porównaniu z okresem objętym dochodzeniem z wyjątkiem zysków producentów objętych próbą, które wzrosły z 0,8 % w okresie objętym dochodzeniem do 3,8 % w okresie po OD. Na wzrost zysków w okresie po OD wpływ ma przede wszystkim wynik z IV kw. 2018 r.
- (331) Wyższe zyski w okresie zimowym 2018/2019 r. należały do wyjątków. Odnotowało je jedno przedsiębiorstwo objęte próbą, które wykorzystało niepewną sytuację związaną z transportem w swoim regionie. Tymczasowy brak dostaw spowodowany tą sytuacją umożliwił przedsiębiorstwu podniesienie cen i tym samym zwiększenie zysków w tym okresie, co miało wpływ na IV kw. 2018 r. i część I kw. 2019 r. ⁽⁴⁰⁾
- (332) Zyski pozostałych przedsiębiorstw objętych próbą pozostały jednak znacznie niższe od zysku docelowego we wszystkich kwartałach w okresie po OD. W II kw. 2019 r., gdy niepewna sytuacja transportowa sama się rozwiązała, zyski objętych próbą producentów unijnych spadły, prowadząc do straty w wysokości 5 %.
- (333) Rząd Indonezji twierdził, że ujemna rentowność w II kw. 2019 r. była wywołana nadzwyczajnymi wydarzeniami w Saipol, które wówczas miały miejsce. Chociaż ten producent unijny rzeczywiście mierzył się z wyjątkowym problemem w okresie po OD, problem ten miał jednak wpływ na pierwszy, a nie drugi kwartał 2019 r. Uznaje się zatem, że spadek rentowności wywołany jest znacznymi ilościami subsydiowanego przywozu wprowadzanego do obrotu w Unii po bardzo niskich cenach.
- (334) Po ostatecznym ujawnieniu przedsiębiorstwo Wilmar stwierdziło, że jego zdaniem niepoufne streszczenia kwestionariuszy po OD nie były wystarczające, aby umożliwić zainteresowanym stronom ustosunkowanie się do wniosków Komisji.
- (335) Do wszystkich odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu dołączono jednak istotne wersje jawne. Tam, gdzie danych nie dało się streścić na poziomie przedsiębiorstwa, Komisja zebrała te dane i opublikowała je w ostatecznym ujawnieniu oraz w tabelach 2 i 3 powyżej.
- (336) W celu zapewnienia większej przejrzystości Komisja zidentyfikowała istotne informacje nieopatrzone klauzulą poufności wskazujące, że ceny RME osiągnęły najwyższe poziomy w historii ze względu na niski poziom wody w Renie w okresie zimowym 2018/2019 r., i dodała te informacje do jawnej dokumentacji.
- (337) Rząd Indonezji odpowiedział na te informacje i stwierdził, że wyjątkowe zyski w okresie zimowym 2018/2019 r. wynikały również ze zwiększonego popytu na RME w Unii zimą ze względu na jego właściwości fizyczne, a także ze spadku kosztów produkcji w przemyśle Unii w okresie po OD.
- (338) Ponadto rząd ten twierdził, że jednostkowa cena sprzedaży pozostała stabilna, a nawet spadła w okresie po OD, co świadczy o tym, że wzrost cen nie miał charakteru wyjątkowego.
- (339) Rząd Indonezji twierdził ponadto, że na dane dotyczące rentowności przemysłu UE w II kwartale 2019 r. mogły mieć wpływ problemy z zaopatrzeniem w surowce w okresie zimowym 2018/2019 r.
- (340) Argumenty rządu Indonezji zostały odrzucone, ponieważ opierały się na przypuszczeniach i nie były powiązane z artykułem, który Komisja umieściła w jawnej dokumentacji w celu wsparcia stron w odniesieniu do szczególnej sytuacji w okresie zimowym 2018/2019 r.
- (341) W związku z tym Komisja stwierdziła, że w okresie po OD warunki ekonomiczne przemysłu Unii uległy dalszemu pogorszeniu.

5. ZAGROŻENIE WYSTĄPIENIEM SZKODY

5.1. Charakter przedmiotowych subsydiów

- (342) W następstwie wprowadzenia środków tymczasowych producent eksportujący Wilmar stwierdził, że Komisja nie ustaliła związku pomiędzy stwierdzonymi subsydiami a podcięciem cenowym i spadkiem cen.

⁽⁴⁰⁾ Zob. przykładowo artykuł prasowy na stronie internetowej AGQM z dnia 14 listopada 2018 r.: <https://www.agqm-biodiesel.de/en/news/news/price-european-rme-hits-all-time-high-due-low-rhine-levels> (ostatni dostęp w dniu 22 października 2019 r.).

- (343) Komisja nie zgodziła się z tym. Istnieje wyraźne powiązanie między dostępnością CPO po niskich cenach a podjęciem cenowym stwierdzonym w okresie objętym dochodzeniem, ponieważ członkowie przemysłu Unii, którzy muszą pozyskiwać CPO na rynku światowym, płacą znacznie więcej za surowce i z tego powodu nie mogą konkurować z cenami subsydiowanego indonezyjskiego biodiesla. Kontynuacja przedmiotowego programu, a także dwa pozostałe programy subsydiowania stwierdzone w toku niniejszego dochodzenia, mogą utrzymywać ceny wywozu indonezyjskiego biodiesla na poziomie mającym wpływ na przemysł Unii.
- (344) Wilmar przedstawił następnie uwagi odnośnie do motywu 350 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, podkreślając, że istnieje naturalne ograniczenie przywozu PME do Unii i w związku z tym Komisja nie może stwierdzić, że przywóz wzrośnie.
- (345) Ze względu na to, że Wilmar nie wyjaśnił, czym jest to „naturalne ograniczenie”, nie można sprawdzić tego argumentu, w związku z czym zostaje on odrzucony. Zdaniem Komisji nie ma żadnych utrudnień (poza popytem rynkowym podlegającym regułom konkurencji) w zakresie przywozu biodiesla z Indonezji do UE.
- (346) Po ostatecznym ujawnieniu Wilmar powrócił do swoich argumentów, które przedstawił na etapie tymczasowym, dotyczących powiązania między ustalonym subsydiowaniem a zagrożeniem wystąpieniem szkody. Nie przedstawiono jednak żadnych nowych argumentów, w związku z czym argumenty przedsiębiorstwa ponownie odrzucono.
- (347) Wilmar zauważył również, że Masol, największy producent PME w Unii, był powiązany z indonezyjskim producentem biodiesla Grupą Musim Mas oraz poruszył kwestię ceny, po jakiej Masol mógł pozyskać olej palmowy z Indonezji.
- (348) Komisja nie wypowiedziała się na temat poufnej działalności gospodarczej poszczególnych przedsiębiorstw w Unii lub w innym obszarze. Komisja ustaliła jednak, że Masol pozyskuje olej palmowy w warunkach pełnej konkurencji. Związek między Grupą Musim Mas a Masol nie wpłynął zatem na analizę szkody.
- (349) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Indonezji ponownie stwierdził, że OPPF nie stanowi programu subsydiowania, oraz że opłata wywozowa od CPO została obniżona do zera.
- (350) Komisja zwróciła uwagę na ustalenia zawarte w sekcji 3 dotyczącej subsydiowania, które wyraźnie potwierdzają, że jest odwrotnie.
- (351) Wobec braku jakichkolwiek innych uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski zawarte w motywach 349–350 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

5.2. Znaczące tempo wzrostu przywozu towarów po cenach subsydiowanych

- (352) Po nałożeniu środków tymczasowych rząd Indonezji zauważył, że Komisja powinna przeanalizować zmiany, jakie nastąpiły w okresie po OD, w zakresie przywozu biodiesla z Indonezji.
- (353) Komisja przeanalizowała przywóz z Indonezji od końca okresu objętego dochodzeniem do końca czerwca 2019 r. (a zatem od IV kw. 2018 r. do II kw. 2019 r.):

Tabela 4

Przywóz z Indonezji w i po okresie objętym dochodzeniem

	Okres objęty dochodzeniem	IV kw. 2018 r.	I kw. 2019 r.	II kw. 2019 r.
Łączny przywóz biodiesla z Indonezji (w tonach metrycznych)	516 068	139 091	234 677	207 310

Źródło: Baza danych Surveillance II.

- (354) Komisja zauważyła, że chociaż okres objęty dochodzeniem obejmuje cztery kwartały, tj. IV kw. 2017 r. – III kw. 2018 r., znaczny przywóz miał miejsce tylko w ostatnich dwóch kwartałach. Poniżej zamieszczono odniesienia do danych dotyczących czterech kwartałów okresu objętego dochodzeniem:

Tabela 5

Przywóz z Indonezji w okresie objętym dochodzeniem

	IV kw. 2017 r.	I kw. 2018 r.	II kw. 2018 r.	III kw. 2018 r.
Łączny przywóz biodiesla z Indonezji (w tonach metrycznych)	0	25 275	227 114	263 678

Źródło: Baza danych Surveillance II.

- (355) Dane wskazują, że po zakończeniu okresu objętego dochodzeniem przywóz z Indonezji miał nadal miejsce i to w znacznych ilościach. Punktu kulminacyjnego w III kw. 2018 r., gdy było to 263 678 ton metrycznych na kwartał, nie można jednak porównywać z III kw. 2019 r., ponieważ na przywóz w tym kwartale miało wpływ nałożenie cel tymczasowych. Również pierwsze trzy kwartały po okresie objętym dochodzeniem nie są bezpośrednio porównywalne z ostatnimi trzema kwartałami okresu objętego dochodzeniem ze względu na różnice sezonowe, zatem dane dotyczące okresu po OD są niejednoznaczne pod względem tego, czy w przyszłości należy oczekiwać znaczącego wzrostu przywozu.
- (356) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Indonezji zauważył, że, porównując II kw. 2019 r. z II kw. 2018 r., przywóz z Indonezji spadł o 9 %, co powinno świadczyć o tym, że nie przewiduje się znacznego wzrostu przywozu.
- (357) Komisja odrzuciła ten argument, ponieważ różnica 9 % odpowiada 20 000 ton metrycznych lub jednemu zamówieniu biodiesla. W związku z tym różnicę między dwoma kwartałami można wytłumaczyć tym, że pojedyncze zamówienie przypada na jedną lub drugą część kwartału. Również dowody dotyczące pojedynczego kwartału nie przeczą ustaleniom Komisji w zakresie niejednoznacznych danych dotyczących tego, czy w przyszłości należy spodziewać się znacznego wzrostu przywozu.
- (358) Rząd Indonezji i producent eksportujący Wilmar zwrócili się również do Komisji o uznanie wielkości przywozu biodiesla z Argentyny za „znaczącą”, biorąc pod uwagę fakt, że znaczna część wzrostu przywozu w ujęciu ogólnym pochodziła z Argentyny. Komisja odniosła się już do wpływu przywozu z Argentyny w motywach 368–370 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, którego nie kwestionuje ani rząd Indonezji ani Wilmar. Wpływ przywozu z Argentyny stanowi element oceny związku przyczynowego i nie prowadzi do podważenia faktu znaczącego wzrostu przywozu z Indonezji.
- (359) Producent eksportujący Wilmar zwrócił się do Komisji o rozważenie pojęcia „znaczący” w odniesieniu do przywozu z Indonezji przed okresem badanym. Rozszerzanie swojej analizy poza okres badany jest niezgodne z praktyką Komisji, w związku z czym argument ten odrzucono. W każdym razie, jak stwierdzono wcześniej, wydaje się, że przywóz z Indonezji zaczął osiągać ilości podobne do tych odnotowanych w kontekście dochodzenia antydumpingowego z 2013 r.
- (360) Zarówno Wilmar jak i rząd Indonezji zwrócili następnie uwagę na przepisy drugiej dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii, które ograniczą w przyszłości przywóz do UE PME o wysokim ryzyku spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów. Komisja zauważyła, że ograniczenie to zaczyna obowiązywać od końca 2023 r. ⁽⁴¹⁾ Biorąc pod uwagę fakt, że nie można przewidzieć skutku tej dyrektywy oraz że przywóz PME do UE jest wciąż możliwy na podstawie warunków, które określono w tej dyrektywie, argument ten również odrzucono, ponieważ nie ma to wpływu na aktualną analizę zagrożenia wystąpieniem w najbliższej przyszłości szkody dla przemysłu Unii spowodowanej przywozem z Indonezji.
- (361) Po ostatecznym ujawnieniu Wilmar ponownie przedstawił swoje uwagi dotyczące prawdopodobieństwa zwiększonego przywozu z Indonezji i ponownie zwrócił się do Komisji o otwarcie okresu badanego sprzed 2013 r.
- (362) Komisja ponownie odrzuciła te uwagi, a zwłaszcza wniosek o sztuczne przedłużenie okresu badanego w celu uwzględnienia okresów poprzedzających nałożenie cel antydumpingowych, co nie stanowi praktyki Komisji. W związku z tym Komisja uznała za stosowne w tym przypadku skoncentrowanie swojej analizy na okresie badanym oraz na rozwoju sytuacji po OD.

⁽⁴¹⁾ Art. 26 ust. 2 dyrektywy (UE) 2018/2001.

- (363) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Indonezji zauważył, że niektóre kraje wprowadzają ograniczenia dostępu do rynku w odniesieniu do biopaliw opartych na oleju palmowym, w szczególności wspominając o Norwegii i Francji.
- (364) Komisja zauważyła, że Norwegia nie jest członkiem Unii Europejskiej, w związku z czym jej prawodawstwo nie ma wpływu na unijny rynek biodiesla. Niemniej jednak Komisja zauważyła, że wydaje się, iż rząd norweski zastosował te same kryteria zrównoważonego rozwoju (wysokie ryzyko spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów), które obowiązują w UE ⁽⁴²⁾. Komisja nie zauważyła powiązania między prawodawstwem obowiązującym w Norwegii a wywozem z Indonezji do UE.
- (365) Rząd Indonezji następnie odniósł się także konkretnie do rozporządzenia przyjętego we Francji, „które zakazuje stosowania oleju palmowego w biopaliwach od 31 grudnia 2019 r.” ⁽⁴³⁾.
- (366) Z analizy tego rozporządzenia wynika, że rząd francuski zniesie zwolnienia od podatku dla oleju palmowego z dniem 1 stycznia 2020 r., w związku z czym olej palmowy nie będzie uważany we Francji za biopaliwo, chyba że będzie pochodził z plantacji o niskim ryzyku spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów ⁽⁴⁴⁾.
- (367) Komisja zauważyła, że przepisy te będą obowiązywać dopiero od 2020 r. Jest to początek okresu obowiązywania drugiej dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii, w którym ogólnounijny przywóz biodiesla o wysokim ryzyku spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów, takiego jak PME, zostanie ograniczony do poziomu z 2019 r.
- (368) Komisja zauważyła również, że ponieważ prawo to wchodzi w życie dopiero w dniu 1 stycznia 2020 r. i tylko we Francji, nie ma ono wpływu na ilość PME zużytego w Unii w 2019 r., a biorąc pod uwagę fakt, że poziom z 2019 r. staje się wartością graniczną na 2020 r., w konsekwencji francuskie prawo nie będzie mieć wpływu na ilość PME przywożoną do całej Unii, która to ilość zaliczana jest na poczet wymogu mieszania w przyszłych latach.
- (369) Wobec braku jakichkolwiek innych uwag Komisja potwierdza swoje wnioski zawarte w motywach 351–352 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych.

5.3. Swobodne dysponowanie dostatecznymi rezerwami mocy produkcyjnych i zdolność absorpcyjna państw trzecich

- (370) Po wprowadzeniu środków tymczasowych rząd Indonezji stwierdził, iż Komisja nie przekazała żadnych konkretnych danych w celu udowodnienia potencjalnej zdolności Stanów Zjednoczonych Ameryki („USA”) do wchłonięcia dodatkowego wywozu z Indonezji, co określono w motywach 355 i 356 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych.
- (371) Ze względu na wysoki poziom środków obowiązujących w USA Komisja stwierdziła, że wchłonięcie wywozu z Indonezji przez USA w najbliższej przyszłości nie jest prawdopodobne.
- (372) Komisja zauważyła również, że w najnowszym sprawozdaniu US GAIN z Dżakarty ⁽⁴⁵⁾ przeanalizowano dane statystyczne dotyczące wywozu z Indonezji i wykazano, iż wywóz biodiesla do USA zakończył się w listopadzie 2016 r. i nie wznowiono go.
- (373) W odpowiedzi na przesłany zbiór pytań dotyczących okresu po OD Europejska Rada Biodiesla zauważyła, że do 2021 r. spodziewano się wzrostu mocy produkcyjnych w Indonezji z 11,5 mld litrów do 13 mld litrów zgodnie z najnowszym sprawozdaniem US GAIN z Dżakarty.
- (374) Rząd Indonezji zauważył też następnie, że Indonezja przechodzi z wymogu dotyczącego B20 do B30, co oznacza przejście od mieszania 20 % biodiesla z mineralnym olejem napędowym do mieszania 30 % biodiesla, oraz że doprowadzi to do wzrostu popytu krajowego. Ta sama kwestia została również podniesiona przez producenta eksportującego Wilmar.
- (375) W swoich uwagach dotyczących oświadczeń Europejskiej Rady Biodiesla w odniesieniu do danych po OD rząd Indonezji zauważył, że wdrożenie wymogu dotyczącego B30 doprowadzi do wchłonięcia całości mocy produkcyjnych biodiesla w Indonezji.

⁽⁴²⁾ Np. zob. <https://www.regnskog.no/en/news/palmoil-in-biodiesel-sees-massive-drop-in-norway> (ostatni dostęp w dniu 21 października 2019 r.).

⁽⁴³⁾ <https://www.ofimagazine.com/news/france-bans-palm-oil-from-biofuels> (ostatni dostęp w dniu 21 października 2019 r.).

⁽⁴⁴⁾ <https://www.reuters.com/article/us-total-biofuels-palmoil/french-court-rules-against-tax-breaks-for-palm-oil-biofuel-idUSKBN1WQ0ZG> (ostatni dostęp w dniu 21 października 2019 r.).

⁽⁴⁵⁾ Roczne sprawozdanie US GAIN, Dżakarta, Indonezja, 8.9.2019.

- (376) Komisja dostrzegła ambicję rządu Indonezji w zakresie przejścia z wymogu dotyczącego B20 do B30, lecz odnotowała również uwagi Europejskiej Rady Biodiesla z dnia 29 kwietnia 2019 r., wskazujące, że indonezyjskie podmioty zmagają się z trudnościami w zakresie dystrybucji, dostępności infrastruktury do przechowywania i mieszania podczas wdrażania wymogu dotyczącego B20 oraz że celem zaostrenia wymogu jest raczej ograniczenie przywozu mineralnego oleju napędowego, a nie ograniczenie wywozu biodiesla na inne rynki, takie jak UE.
- (377) Ponadto Komisja zwróciła uwagę na spostrzeżenia Europejskiej Rady Biodiesla zawarte w jej Wykazie pytań B dotyczących okresu po OD, przekazane dnia 6 września 2019 r., w których stwierdzono, że chociaż ograniczana jest liczba punktów mieszania i zwiększa się ich rozmiary, należy oczekiwać, że wdrożenie wymogu dotyczącego B30 zajmie sporo czasu. Pewne sektory (na przykład górnictwo) wnioskuje o opóźnienie wdrożenia wymogu dotyczącego B30, ponieważ może zająć konieczność przeprowadzenia dostosowań technicznych w samochodach, aby mogły być napędzane paliwem spełniającym wymóg dotyczący B30, a w sektorze niebędącym sektorem PSO, urzędzenia, które muszą spełniać normę ASTM, mogą utracić gwarancję, jeżeli będą napędzane paliwem spełniającym wymóg dotyczący B30.
- (378) Komisja nie uważa zatem, że przejście z wymogu dotyczącego B20 do B30 znacząco ograniczy ilość wywozu biodiesla z Indonezji do UE w najbliższej przyszłości, w szczególności w sytuacji bardzo znacznych wolnych mocy produkcyjnych indonezyjskiej branży biodiesla, które US GAIN szacuje na 30 % w 2019 r.
- (379) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Indonezji zauważył, że Komisja nie odniosła się w pełni do jego argumentu, według którego wdrożenie wymogu B30 stanowi zobowiązanie rządu Indonezji, a badania w pełnym zakresie zostaną rozpoczęte w listopadzie 2019 r. Ponadto rząd Indonezji twierdzi, że Komisja po prostu ponownie przedstawiła argumenty EBB.
- (380) Producent eksportujący Wilmar zwrócił się również do Komisji o ponowne przeanalizowanie wpływu wymogu B30 na przyszłe wolne moce produkcyjne indonezyjskiej branży biodiesla.
- (381) Komisja odnotowała kolejne uwagi rządu Indonezji i przedsiębiorstwa Wilmar i rozpatrzyła kwestię wymogu B30 z należytą starannością.
- (382) W ostatnim sprawozdaniu US GAIN z Dżakarty podziela się wątpliwości EBB odnośnie do możliwości osiągnięcia wymogu B30 w terminie przewidzianym przez rząd Indonezji. W sprawozdaniu GAIN zwrócono uwagę, że wymóg B20, który był obowiązkowym celem już w 2016 r., zostanie prawdopodobnie osiągnięty po raz pierwszy dopiero w 2019 r. czyli trzy lata po ustalonym terminie.
- (383) Zważywszy że średni wzrost proporcji mieszania wynosi 2,5 ⁽⁴⁶⁾–3,2 ⁽⁴⁷⁾ punktów procentowych na rok, zwiększenie tych proporcji z 19,9 % do 30 % w jednym roku wydaje się niezwykle ambitnym zamierzeniem.
- (384) Komisja stwierdziła zatem, że jest mało prawdopodobne, aby w najbliższej przyszłości spełniono wymóg B30 i aby miał on w najbliższej przyszłości znaczący wpływ na wolne moce produkcyjne w Indonezji.
- (385) W motywie 357 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych Komisja stwierdziła, że nie ma żadnych innych istotnych rynków dostępnych dla producentów z Indonezji, biorąc pod uwagę niewspółmiernie wysokie cła obowiązujące wobec przywozu do USA.
- (386) W odpowiedzi Wilmar stwierdził, że trwa wywóz do Chin i że jego zdaniem Chiny mają zdolność wchłonięcia w przyszłości wywozu PME z Indonezji.
- (387) Komisja stwierdziła, że w Chinach nie obowiązuje żaden wymóg dotyczący mieszania i z tego względu sprzedaż nie jest prowadzona w perspektywie długoterminowej. Europejska Rada Biodiesla w swoim oświadczeniu dołączonym do kwestionariusza dotyczącego okresu po OD przekazała dane wskazujące, że Chiny importują PME jedynie okazjonalnie, gdy jest tańszy od mineralnego oleju napędowego. Nie można uznać tego za opłacalną długoterminową alternatywę dla wywozu z Indonezji w stosunku do ciągle rosnącego popytu na biodiesel na rynku Unii ze względu na wymóg dotyczący mieszania.

⁽⁴⁶⁾ Średnia w latach 2011–2019.

⁽⁴⁷⁾ Średnia w latach 2016–2019.

- (388) Po ostatecznym ujawnieniu Wilmar ponownie stwierdził, że w odniesieniu do wywozu PME, jak i oleju palmowego z Indonezji do Chin, Chiny były „sprawdzonym i stabilnym rynkiem eksportowym dla indonezyjskiego biodiesla”.
- (389) Wilmar zauważył jednak, że Chiny importują biodiesel z oleju palmowego „dzięki niskiej cenie”. Taka była konkluzja Komisji na etapie tymczasowym, że przywóz z Indonezji do Chin odbywa się tylko wtedy, gdy PME jest tańszy od mineralnego oleju napędowego i dlatego wywóz do Chin opiera się na istnieniu już stwierdzonego subsydiowania.
- (390) Przyjmując, że w Chinach nie obowiązuje żaden wymóg dotyczący mieszania biodiesla z mineralnym olejem napędowym, Komisja nie posiadała dowodów potwierdzających oświadczenie przedsiębiorstwa Wilmar, że Chiny są sprawdzonym i stabilnym rynkiem eksportowym dla indonezyjskiego biodiesla.
- (391) W okresie objętym dochodzeniem eksport do Chin stanowił tylko około 27 % eksportu Indonezji, natomiast eksport do Unii obejmował około 71 % eksportu Indonezji. Zatem pomimo okazjonalnej sprzedaży indonezyjskiego biodiesla do Chin Unia jest wciąż najważniejszym rynkiem eksportowym indonezyjskich producentów.
- (392) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Indonezji zauważył również, że Chiny importowały ogromne ilości oleju palmowego z Indonezji oraz że spodziewany jest wzrost przywozu oleju palmowego, co doprowadzi do zmniejszenia ilości oleju palmowego, który miałby być przekształcony w biodiesel, dostępnego w Indonezji.
- (393) Komisja zauważyła, że rząd Indonezji spodziewa się zatem, że zwiększony popyt na olej palmowy w Chinach będzie zaspokojony dzięki przekierowaniu istniejącego oleju palmowego z produkcji biodiesla na sprzedaż eksportową. Nie przedstawiono żadnych dowodów potwierdzających, że wywóz oleju palmowego doprowadzi do niedoboru dostaw oleju palmowego dla indonezyjskich producentów biodiesla. Komisja przewiduje, że reakcją Indonezji na zwiększone zapotrzebowanie na olej palmowy będzie raczej zwiększenie dostaw, a nie przekierowanie istniejących dostaw z działalności przemysłowej, takiej jak produkcja biodiesla.
- (394) Komisja przeanalizowała również wywóz oleju palmowego do Chin na podstawie sprawozdań US GAIN z Dżakarty za 2019 r.. Wydaje się, że wywóz do Chin wzrósł, ale zastępuje on wywóz do Indii, w których należności celne przywozowe na olej palmowy są wysokie.
- (395) Komisja uważała zatem, że brakuje dowodu świadczącego o długoterminowym wzroście popytu na biodiesel eksportowany z Indonezji do Chin oraz dowodu, że zwiększony popyt na olej palmowy w Chinach spowodowałby braki w dostawach oleju palmowego do produkcji biodiesla przeznaczonego na wywóz do Unii Europejskiej.
- (396) Wobec braku jakichkolwiek innych uwag Komisja potwierdza swoje wnioski zawarte w motywach 353–357 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

5.4. Poziom cen przywozu towarów po cenach subsydiowanych

- (397) Po wprowadzeniu środków tymczasowych Wilmar oświadczył, że ustalenie podcięcia cenowego nie może uzasadniać ustalenia dotyczącego zagrożenia wystąpieniem szkody, ponieważ podcięcie cenowe różni się od spadku cen i tłumienia cen.
- (398) Komisja nie zgodziła się z tym. Ustaleń dotyczących znaczącego podcięcia cenowego dokonuje się w kontekście stanu przemysłu Unii, którego sytuacja jest niezwykle delikatna, choć zaobserwowane podcięcie cenowe nie miało jeszcze na ten przemysł znaczącego szkodliwego wpływu. Jeżeli takie podcięcie będzie miało nadal miejsce, będzie stanowiło zagrożenie wystąpieniem istotnej szkody dla przemysłu Unii.
- (399) W każdym razie w motywie 328 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych Komisja ustaliła również, że doszło do spadku cen, stwierdzając że w związku z presją cenową wywieraną przez indonezyjski przywóz towarów po cenach subsydiowanych, przemysł Unii nie mógł odnieść korzyści ze spadających kosztów w okresie objętym dochodzeniem, ponieważ musiał całkowicie przenieść ten spadek kosztów na swoich klientów, aby uniknąć jeszcze większej utraty udziału w rynku.
- (400) W tym kontekście Komisja zauważa, że wywozu biodiesla z Indonezji do Chin dokonywano po tej samej cenie za tonę metryczną co wywozu do UE w 2018 r. oraz w pierwszej połowie 2019 r.
- (401) Wskazuje to również na trudną sytuację przemysłu Unii oraz aktualne zagrożenie, jakie stanowi przedmiotowy przywóz.

- (402) Po ostatecznym ujawnieniu Wilmar po raz kolejny oświadczył, że ustalenie podcięcia cenowego nie jest jednoznaczne z ustaleniem zagrożenia wystąpieniem szkody. Komisja po raz kolejny odpowiada na to, że ujawnione podcięcie stanowi zagrożenie wystąpieniem istotnej szkody dla przemysłu Unii.
- (403) Komisja odrzuciła zatem to twierdzenie i podtrzymała swoje ustalenia sformułowane w motywie 358 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

5.5. Poziom zapasów

- (404) W świetle braku jakichkolwiek uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski dotyczące szkody określone w motywie 359 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

5.6. Wnioski

- (405) W związku z tym Komisja stwierdziła, że w okresie objętym dochodzeniem przywóz z Indonezji stanowił zagrożenie wystąpieniem istotnej szkody dla przemysłu Unii; Komisja potwierdziła również swoje wnioski w odniesieniu do zagrożenia wystąpieniem istotnej szkody określonego w motywie 360 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

6. ZWIĄZEK PRZYCZYNOWY

6.1. Skutki przywozu towarów po cenach subsydiowanych z Indonezji

- (406) W rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych Komisja uznała zatem tymczasowo, że przywóz indonezyjskiego biodiesla po cenach subsydiowanych stanowił zagrożenie wystąpieniem istotnej szkody dla przemysłu Unii.
- (407) Komisja stwierdziła, że wzrost przywozu w okresie objętym dochodzeniem oraz podcięcie cenowe, a także spadek cen przemysłu Unii wywołane przywozem towarów po cenach subsydiowanych spowodowały stratę udziału w rynku przez przemysł Unii pomimo wzrostu produkcji i mocy produkcyjnych i uniemożliwiły przemysłowi Unii odniesienie korzyści z sytuacji rynkowej, która w przeciwnym wypadku byłaby korzystna.
- (408) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Indonezji i Wilmar stwierdzili, że w okresie badanym produkcja i moce produkcyjne przemysłu Unii wzrosły wraz z bezwzględną wielkością sprzedaży. Zauważyli oni również, że wraz ze wzrostem przywozu z Indonezji rosła rentowność przemysłu Unii.
- (409) Komisja nie zgodziła się z tymi spostrzeżeniami, w szczególności dotyczącymi zysków przemysłu Unii, które w okresie badanym utrzymywały się na poziomie -1 %– 1 %. Zmiana w zakresie rentowności w okresie badanym nie jest zatem istotna.
- (410) W odniesieniu do produkcji i mocy produkcyjnych przemysłu Unii, nawet pomimo ich wzrostu się w ujęciu bezwzględnym w okresie badanym, przemysł Unii nie był w stanie korzystać w pełni ze wzrostu konsumpcji, ponieważ przywóz z Indonezji odbierał przemysłowi Unii udział w rynku.
- (411) Indonezyjski producent eksportujący Wilmar zauważył, że w motywie 346 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych Komisja uznała tymczasowo, że brak jest rozstrzygających ustaleń dotyczących istnienia istotnej szkody. Wilmar oświadczył następnie, że jest to sprzeczne z motywem 363 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, w którym Komisja stwierdziła, że wspomniany przywóz indonezyjskiego biodiesla po cenach subsydiowanych wpłynął negatywnie na sytuację przemysłu Unii.
- (412) Podczas analizy zagrożenia wystąpieniem szkody Komisja nie stwierdziła jakichkolwiek sprzeczności między brakiem istotnej szkody dla przemysłu Unii a jednak wyraźnym negatywnym wpływem na przemysł Unii.
- (413) Po ostatecznym ujawnieniu Wilmar po raz kolejny przedstawił swoje opinie, o których mowa w motywach 408 i 411 i które Komisja po raz kolejny odrzuca.
- (414) Rząd Indonezji odniósł się również do tej kwestii po ostatecznym ujawnieniu. Ponownie stwierdził, że nie widzi żadnego związku przyczynowego między przywozem z Indonezji a wynikami przemysłu Unii. Komisja odnotowała ponowne przedstawienie opinii przez rząd Indonezji, ale w dalszym ciągu uważała, że jej wcześniejsza analiza wskazuje, iż w przypadku niewprowadzenia środków przywóz z Indonezji stanowi zagrożenie wystąpieniem szkody dla przemysłu Unii.

- (415) Wobec braku jakichkolwiek dalszych uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywie 365 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

6.2. Pozostałe znane czynniki

6.2.1. Przywóz z Argentyny

- (416) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń zarówno rząd Indonezji, jak i Wilmar przedstawili uwagi dotyczące skutków, jakie miał przywóz subsydiowanego argentyńskiego biodiesla dla przemysłu Unii. W uwagach tych sugerowano, że przyczyną zagrożenia wystąpieniem szkody dla przemysłu Unii był wyłącznie przywóz z Argentyny.
- (417) Jak Komisja określiła już w motywach 368–370 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, przywóz ten był elementem zagrożenia wystąpieniem szkody dla przemysłu Unii w trakcie okresu objętego dochodzeniem, dlatego też w lutym 2019 r. Komisja wprowadziła środki w odniesieniu do tego przywozu i zatwierdziła zobowiązania cenowe.
- (418) Fakt, że przywóz z Argentyny stanowił zagrożenie wystąpieniem szkody w okresie badanym nie oznacza jednak, że przywóz z Indonezji nie stanowił także zagrożenia wystąpieniem szkody, w szczególności po wejściu w życie środków zapobiegających przywozowi z Argentyny. W rzeczywistości podczas badania zagrożenia wystąpieniem istotnej szkody w najbliższej przyszłości przywóz biodiesla z Argentyny nie może już być uwzględniany w kontekście zagrożenia dla przemysłu Unii, ponieważ istnieją już środki wobec takiego przywozu.
- (419) Z tego względu Komisja oddzieliła i odróżniła skutki, jakie przywóz z Argentyny może mieć dla przemysłu Unii od skutków przywozu z Indonezji w kontekście przeprowadzenia analizy zagrożenia wystąpieniem istotnej szkody ⁽⁴⁸⁾.
- (420) Po ostatecznym ujawnieniu Wilmar podtrzymał swoje uwagi przedstawione na etapie tymczasowym, dotyczące przywozu z Argentyny, określając odpowiedź Komisji jako „pobieżną”. Komisja nie zgodziła się z tym, podkreślając, że do skutków przywozu z Argentyny odniesiono się w sekcji 6.2.1 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

6.2.2. Przywóz z innych państw trzecich

- (421) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Indonezji oświadczył, że przywóz z Chin może stanowić znaczący czynnik we wszelkich przyszłych rozważaniach dotyczących przyczyny szkody dla przemysłu Unii i zwrócił uwagę zarówno na wzrost wielkości przywozu z Chin od 2017 r. do okresu objętego dochodzeniem o 25 % oraz na fakt, że od 2016 r. do okresu objętego dochodzeniem cena przywozu z Chin była niższa od cen przemysłu Unii.
- (422) Rząd Indonezji zauważył również, że chociaż ceny przywozu z Chin są wyższe niż ceny przywozu z Indonezji, nie oznacza to, że nie mogą mieć one negatywnego wpływu na przemysł Unii.
- (423) Zauważył również, że w chińskim biodieslu wykorzystuje się inne surowce (zużyty olej kuchenny) niż w indonezyjskim biodieslu. Biodiesel ze zużytego oleju kuchennego umożliwia ograniczenie emisji gazów cieplarnianych i podlega systemowi podwójnego liczenia określonego w dyrektywie w sprawie odnawialnych źródeł energii. Z tego względu wydaje się, że jest preferowanym rozwiązaniem dla przywozu do UE.
- (424) Komisja stwierdziła, że w okresie objętym dochodzeniem miała miejsce przywóz z Chin i zbadała jego wielkość i cenę w motywie 372 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, stwierdzając że wielkość przywozu z Chin była niższa niż z Indonezji oraz że cena przywozu z Chin była wyższa niż z Indonezji.
- (425) Komisja zauważyła, że cena w Unii wynika z połączenia różnych rodzajów biodiesla sprzedawanego w Unii, w tym sprzedaży z opłatą związaną z podwójnym liczeniem i bez niej. Przywóz z Chin również dotyczy w rzeczywistości jednego rodzaju biodiesla (wyprodukowanego ze zużytego oleju kuchennego), w odniesieniu do którego stosuje się podwójne liczenie.

⁽⁴⁸⁾ Zob. sprawozdanie zespołu orzekającego, „USA – Cła antydumpingowe i wyrównawcze nałożone na niektóre rodzaje papieru powleczzonego pochodzącego z Indonezji”, WT/DS491/R, przyjęte w dniu 22 stycznia 2018 r., pkt 7.204–7.212.

- (426) Pod względem wielkości przywóz z Chin jest jednak mniejszy niż z Indonezji (mając udział w rynku wynoszący 1,7 % w przeciwieństwie do 3,3 % dla Indonezji), a w przeciwieństwie do przywozu z Indonezji w odniesieniu do przywozu z Chin obowiązuje również 6,5-procentowa konwencjonalna stawka celna.
- (427) Komisja nie otrzymała żadnego dowodu potwierdzającego, że taki przywóz ma lub może mieć negatywny wpływ na przemysł Unii, ani zarzutów o szkodzie spowodowanej przywozem z Chin. Ważne jest, aby ponownie podkreślić, że ceny chińskiego biodiesla są wyższe od cen indonezyjskiego biodiesla. W każdym razie nawet jeżeli przywóz z Chin miałby negatywnie wpłynąć na przemysł Unii, skutki te nie byłyby na tyle poważne, aby osłabić związek przyczynowy między przywozem indonezyjskiego biodiesla po cenach subsydiowanych a stwierdzonym zagrożeniem wystąpieniem szkody. W związku z tym twierdzenie to odrzucono.

6.2.3. Przywóz z państw trzecich po okresie objętym dochodzeniem

- (428) W swoim oświadczeniu po ujawnieniu tymczasowych ustaleń Wilmar przeprowadził analizę przywozu biodiesla do UE z państw trzecich po zakończeniu okresu objętego dochodzeniem i stwierdził, że przywóz z Chin wzrósł oraz że przywóz z Malezji wzrósł znacząco przy jednoczesnym bardzo gwałtownym spadku cen. Stwierdził również, że ceny importowe z Chin i Malezji są niższe od ceny sprzedaży przemysłu Unii.
- (429) W opinii Wilmar przywóz ten osłabia i narusza związek przyczynowy dotyczący zagrożenia wystąpieniem szkody określony w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych.
- (430) Przywóz z państw trzecich między październikiem 2018 r. a czerwcem 2019 r. przedstawiał się w następujący sposób: Szacunkowy udział w rynku za okres 9 miesięcy oparty jest na konsumpcji w okresie objętym dochodzeniem.

Tabela 6

Przywóz z państw trzecich w okresie od października 2018 r. do czerwca 2019 r.

	Wielkość przywozu (w tonach)	Szacunkowy udział w rynku (%)	Średnia cena (w EUR)
Argentyna	667 678	5,7	673
Indonezja	581 086	5,0	655
Malezja	405 482	3,5	727
Chiny	203 961	1,7	796

Źródło: Baza danych Surveillance II.

- (431) Przywóz z Argentyny podlegał środkom wyrównawczym w drugiej części okresu po OD. Chociaż ilościowo był nieco większy od przywozu z Indonezji, ceny argentyńskie również przewyższały ceny indonezyjskie, pomimo że podlegały 6,5 % konwencjonalnej stawce celnej. Nie można zatem uznać, że przywóz ten skutkował dyktowaniem cen na rynku w tym okresie. Jak wskazano powyżej, przywóz biodiesla z Argentyny nie może także stanowić zagrożenia dla przemysłu Unii, ponieważ już wprowadzono środki wobec takiego przywozu.
- (432) Po ostatecznym ujawnieniu Wilmar ponownie stwierdził, że Komisja powinna wziąć pod uwagę przywóz z Argentyny, zważywszy, że cena biodiesla z Argentyny w okresie po OD była niższa od ceny przemysłu Unii.
- (433) Komisja ponownie zwróciła uwagę, że cena przywozu z Argentyny wzrosła po lutym 2019 r., kiedy weszły w życie środki nałożone na przywóz z Argentyny, a zatem porównywanie cen wymaga uwzględnienia faktu, że obowiązuje zobowiązanie cenowe.
- (434) Komisja podkreśliła, że ceny chińskie wzrosły między okresem objętym dochodzeniem a okresem po OD. W okresie po OD również przewyższały one średnią cenę stosowaną przez przemysł Unii, pomimo że podlegały konwencjonalnej stawce celnej w wysokości 6,5 %. Ponadto po okresie objętym dochodzeniem udział tego przywozu w rynku ustabilizował się.

- (435) Po ostatecznym ujawnieniu Wilmar po raz kolejny zwrócił uwagę na przywóz z Chin i przeprowadził obliczenia, aby porównać cenę biodiesla z Chin wraz z kosztami wyładunku w 2018 r. (826 EUR za tonę metryczną) ze średnią ceną sprzedaży przemysłu Unii w trakcie okresu objętego dochodzeniem (794 EUR za tonę metryczną).
- (436) Ponieważ jego obliczenia wykazały, że chińska cena importowa była wyższa od średniej ceny przemysłu Unii i właśnie tego można było się spodziewać, zważywszy, że chińskiego biodiesla dotyczyłaby opłata związana z podwójnym liczeniem, Komisja uznała, że obliczenie wykazało brak presji cenowej ze strony Chin.
- (437) Chociaż po okresie OD wielkość przywozu z Malezji wzrosła, a jego cena zmalała, to wielkość tego przywozu utrzymywała się poniżej wielkości przywozu z Indonezji, a jego cena utrzymywała się na wyższym poziomie, pomimo stosowania 6,5-procentowej konwencjonalnej stawki celnej. Nie można zatem uznać, że skutkował on dyktowaniem cen na rynku w tym okresie.
- (438) Po ostatecznym ujawnieniu Wilmar po raz kolejny odnotował wzrost ilości i spadek ceny przywozu z Malezji. Komisja po raz kolejny zauważyła, że ceny przywozu z Malezji są wyższe od cen przywozu z Indonezji i podlegają konwencjonalnej stawce celnej.
- (439) Dane statystyczne dotyczące przywozu pokazują, że pomimo znaczącego przywozu biodiesla z Malezji i Chin w okresie po OD Komisja nadal uważa, że ani wielkość ani ceny jednego i drugiego przywozu nie osłabiły związku przyczynowego, jaki stwierdzono między zagrożeniem wystąpieniem istotnej szkody majątkowej a przywozem z Indonezji.
- (440) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Indonezji zauważył, że ceny przywozu w tabeli 6 nie były bezpośrednio porównywalne, ponieważ biodiesel z Argentyny zawiera czyste SME (estry metylowe oleju sojowego), z Indonezji – czyste PME, a biodiesel z Chin jest wytwarzany z wykorzystaniem zużytego oleju kuchennego.
- (441) Rząd Indonezji stwierdził, że aby obliczyć podcięcie cenowe, Komisja dokonała korekty ceny biodiesla FAMEO (argentyńskie SME) w celu porównania jej z ceną PME (indonezyjski biodiesel).
- (442) Rząd Indonezji przedstawił dane oparte na tej samej metodzie, które wskazywały, że porównywalna cena importowa z Argentyny w okresie objętym dochodzeniem była niższa od ceny importowej z Indonezji, a porównywalna cena importowa z Chin w okresie objętym dochodzeniem była zgodna z ceną importową z Indonezji.
- (443) W swoich obliczeniach rząd Indonezji zawyżył jednak skalę dostosowań o 30 % i nie uwzględnił konwencjonalnej stawki celnej mającej zastosowanie do przywozu z Argentyny i Chin, ale niemającej zastosowania do przywozu z Indonezji.
- (444) Przy poprawnie dokonanej korekcie i poprawnym odzwierciedlaniu konwencjonalnej stawki celnej sytuacja wygląda zupełnie inaczej. Porównywalna cena importowa z Chin znacząco przewyższa cenę importową z Indonezji, a różnica cenowa między przywozem z Argentyny a przywozem z Indonezji jest znacząco mniejsza.
- (445) W rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych uznano już, że przywóz z Argentyny do pewnego stopnia odpowiadał za negatywne zmiany niektórych wskaźników szkody przemysłu Unii, w tym fakt, że przeciętna cena importowa z Argentyny – nawet w ujęciu bezwzględnym – była niższa w okresie objętym dochodzeniem od ceny importowej z Indonezji.
- (446) Ceny argentyńskie w okresie po OD nie odzwierciedlają w pełni skutków nałożenia środków na ten przywóz, ponieważ środki te nałożono dopiero w lutym 2019 r., tj. w środku okresu po OD.
- (447) Z tego względu porównanie cen przedłożone przez rząd Indonezji nie osłabia związku przyczynowego między przywozem z Indonezji a zagrożeniem wystąpieniem istotnej szkody. Fakt, że inne czynniki mogły przyczynić się do tego, iż przemysł krajowy stał się „podatny na zagrożenia” – czyli bardziej podatny na wystąpienie przyszłej szkody – nie stoi na przeszkodzie stwierdzeniu istnienia związku przyczynowego między przedmiotowym przywozem a zagrożeniem wystąpienia w przyszłości szkody dla przemysłu krajowego ⁽⁴⁹⁾.

⁽⁴⁹⁾ Zob. sprawozdanie zespołu orzekającego, „USA – Cła antydumpingowe i wyrównawcze nałożone na niektóre rodzaje papieru powleczzonego pochodzącego z Indonezji”, WT/DS491/R, przyjęte w dniu 22 stycznia 2018 r., pkt 7.233.

6.2.4. Wyniki wywozu przemysłu Unii

- (448) Komisja nie otrzymała żadnych uwag w związku z wywozem dokonywanym przez przemysł Unii.

6.2.5. Cena surowców

- (449) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Indonezji przedstawił uwagi dotyczące sytuacji finansowej przemysłu Unii oraz jej powiązania z ceną oleju rzepakowego w Unii. Rząd Indonezji stwierdził, że w okresie badanym ceny rzepaku były wysokie i to w głównej mierze wyjaśnia powód, dla którego przemysł Unii nie osiągnął w tym czasie dużych zysków.
- (450) Przedsiębiorstwo Gunvor prowadzące handel biodieslem stwierdziło również, że rzepak jest drogim surowcem do produkcji biodiesla i to stanowi prawdopodobną przyczynę sytuacji finansowej przemysłu Unii.
- (451) Komisja stwierdziła, że producenci biodiesla objęci próbą w Unii wykorzystywali szeroki asortyment surowców⁽⁵⁰⁾, aby zaspokoić popyt w całej Unii przez cały rok. W związku z tym Komisja nie stwierdziła bezpośredniej korelacji między cenami rzepaku a zyskami przemysłu Unii, ponieważ rzepak jest tylko jednym z surowców wykorzystywanych przez przemysł Unii do celów zaspokojenia popytu na rynku unijnym.
- (452) W motywie 327 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych Komisja zamieściła swoje uwagi dotyczące tendencji cenowych, którym podlegały jednostkowe koszty produkcji przemysłu Unii w okresie badanym.
- (453) Komisja zauważyła jednak również, że zimą 2018–2019 cena biodiesla z oleju rzepakowego w Unii gwałtownie wzrosła, natomiast cena samego oleju rzepakowego utrzymywała się na stabilnym poziomie. Nie istnieje zatem żadne stałe powiązanie między ceną oleju rzepakowego a ceną estru metylowego oleju rzepakowego (RME) na rynku Unii.
- (454) Po ostatecznym ujawnieniu Wilmar zakwestionował ten argument, twierdząc, że nie uwzględniono go w tabeli 2 lub w jakimkolwiek innym miejscu w dokumencie w sprawie ostatecznego ujawnienia. Taki wzrost ceny sprzedaży RME powinien mieć mianowicie wpływ na średnią cenę sprzedaży przemysłu Unii, która utrzymała się na stałym poziomie, ponieważ RME jest przypuszczalnie biodieslem, którego w Unii produkuje się najwięcej.
- (455) Jak zaznaczono jednak w motywie 296 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, FAME0 jest najbardziej rozpowszechnionym rodzajem biodiesla sprzedawanym przez producentów unijnych objętych próbą. Z tego względu poza ceną RME na średnią cenę sprzedaży ma wpływ FAME0, a także znaczące ilości PME i innych mieszanek sprzedawanych przez producentów unijnych objętych próbą. Wzrost cen za RME faktycznie został w pełni odzwierciedlony w danych dotyczących rentowności, w szczególności za IV kw. 2018 r. Zostało to również odzwierciedlone do pewnego stopnia w średnich cenach sprzedaży, które utrzymały się na stałym poziomie pomimo presji cenowej spowodowanej przywozem znaczącej ilości towarów po cenach subsydiowanych.
- (456) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Indonezji po raz kolejny stwierdził, że wysokie ceny rzepaku w Unii były przyczyną braku rentowności w okresie badanym. Komisja odrzuciła ten argument z przyczyn określonych w motywie 445.
- (457) Komisja stwierdziła zatem, że ceny surowców wykorzystywanych przez przemysł Unii nie osłabiają związku przyczynowego.

6.2.6. Konkurencja wewnątrz UE i różnice w wynikach między producentami unijnymi objętymi próbą

- (458) Po ostatecznym ujawnieniu Wilmar wystąpił do Komisji z wnioskiem, aby rozważyła konkurencję wewnętrzną między producentami unijnymi. Wniosek ten nie został jednak uzasadniony. Wilmar twierdził również, że wyniki określonego producenta, które odzwierciedlono w danych mikroekonomicznych, mogą powodować, iż ogólne wyniki próbki będą zniekształcone.
- (459) Reprezentatywność próbki pod względem produkcji w Unii, o której mowa w motywie 265 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, oraz pod względem wielkości sprzedaży praktycznie nie uległa zmianie przez cały okres badany.
- (460) Komisja stwierdziła zatem, że producenci unijni objęci próbą są reprezentatywni dla całego przemysłu Unii, a ich dane mikroekonomiczne są reprezentatywne dla przemysłu Unii jako całości. Komisja zauważyła również, że analizę sytuacji przemysłu Unii przeprowadza się zawsze dla całego przemysłu Unii. W związku z tym argument ten został odrzucony.

⁽⁵⁰⁾ Komisja nie posiada konkretnych informacji dotyczących dokładnego zestawienia surowców wykorzystywanych przez przemysł Unii.

6.3. Wnioski w sprawie związku przyczynowego

- (461) Komisja potwierdziła swoje wnioski w sprawie związku przyczynowego zawarte w motywach 377–380 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

7. INTERES UNII

7.1. Interes przemysłu Unii

- (462) Wobec braku uwag Komisja potwierdza swoje wnioski przedstawione w motywach 382–384 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

7.2. Interes importerów niepowiązanych

- (463) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Indonezji stwierdził, że środki obejmą tych importerów, którzy posiadają własne zakłady zajmujące się mieszaniem lub punkty dystrybucji biodiesla.
- (464) Biorąc pod uwagę znaczący łączny przywóz biodiesla z Malezji, Chin i Argentyny, w odniesieniu do których nie wprowadzono środków lub w przypadku których obowiązuje zobowiązanie cenowe, Komisja nie zgodziła się z tym wnioskiem.
- (465) Wobec braku jakichkolwiek dalszych uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywie 388 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

7.3. Interes użytkowników

- (466) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Indonezji oświadczył, że wprowadzenie środków na przywóz z Indonezji doprowadzi do powstania monopolu przemysłu Unii na rynku Unii. Spowoduje to wzrost cen biodiesla dla użytkowników.
- (467) Komisja odrzuciła te argumenty. Po pierwsze przemysł Unii, na który składa się wiele konkurujących przedsiębiorstw, w żadnej mierze nie ma pozycji zbliżonej do monopolu. Po drugie środki wobec przywozu z Indonezji nie mają wpływu na przywóz z Argentyny, Chin i Malezji. Ponadto pomimo obowiązujących środków do Unii wciąż trafia znaczący przywóz biodiesla z Argentyny w ramach zobowiązania.
- (468) Rząd Indonezji twierdzi, że opłacalny przywóz biodiesla w wystarczającej wielkości ma kluczowe znaczenie dla Unii. Komisja nie zgadza się z tym stwierdzeniem, jednak zauważyła, że negatywne skutki wszelkich podwyżek cen biodiesla tylko częściowo przenoszone są na konsumentów, a zatem nie są istotne, ponieważ zawartość biodiesla w paliwie z dystrybutorów nie przekracza zwykle 10 %.
- (469) W swoich uwagach do ostatecznego ujawnienia Wilmar twierdzi, że rozporządzenie w sprawie cel tymczasowych nie uwzględnia wpływu środków na producentów oleju napędowego.
- (470) Producenci oleju napędowego są użytkownikami biodiesla, ponieważ dokonują zakupu biodiesla przed sprzedażą mieszanki biodiesla i mineralnego oleju napędowego z dystrybutorów, jak wspomniano w motywie 462. Ponieważ żaden z użytkowników nie współpracował w ramach dochodzenia ⁽⁵¹⁾ oznacza to również, że w ramach dochodzenia nie współpracowali żaden z producentów oleju napędowego.
- (471) Wobec braku jakichkolwiek dalszych uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywie 391 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

7.4. Skutki subsydiów powodujące zakłócenia w handlu i przywracanie skutecznej konkurencji

- (472) Wobec braku jakichkolwiek dalszych uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywie 393 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

7.5. Wniosek dotyczący interesu Unii

- (473) Podsumowując, żaden z argumentów przedstawionych przez zainteresowane strony nie dowodzi istnienia istotnych powodów, dla których środki nie mogłyby zostać wprowadzone na przywóz produktu objętego postępowaniem.

⁽⁵¹⁾ Motyw 389 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

- (474) Wobec braku jakichkolwiek dalszych uwag Komisja potwierdza swoje wnioski zawarte w motywach 394–395 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

8. REJESTRACJA

- (475) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń Europejska Rada Biodiesla nie zgodziła się z wnioskiem Komisji, że nie zagwarantowano rejestracji przywozu.
- (476) Europejska Rada Biodiesla sprzeciwiła się uzasadnieniu Komisji, twierdząc, że art. 24 ust. 5 rozporządzenia podstawowego wymaga jedynie, aby przemysł Unii zapewniał „dostateczne dowody uzasadniające rejestrację przywozu” oraz że pod względem prawnym brak jakiegokolwiek powiązania między art. 24 ust. 5 i art. 16 ust. 4. Art. 16 ust. 4 określa warunki działającego z mocą wsteczną poboru cel w okresie rejestracji.
- (477) Po drugie Europejska Rada Biodiesla stwierdziła, że nawet jeżeli należy przestrzegać kryteriów określonych w art. 16 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, aby odbyła się rejestracja, Komisja może zasadnie uznać, że „występują krytyczne okoliczności, w których w przypadku subsydiowanego produktu, szkoda, która jest trudna do naprawienia, jest spowodowana masowym przywozem w stosunkowo krótkim okresie produktu korzystającego z subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych”.
- (478) Europejska Rada Biodiesla oświadczyła, że art. 2 lit. d) rozporządzenia podstawowego umożliwia Komisji interpretowanie pojęcia „szkoda” występującego w rozporządzeniu jako „zagrożenia wystąpieniem szkody”.
- (479) Komisja nie zgodziła się z zarzutami Europejskiej Rady Biodiesla w związku z tym, że art. 16 ust. 4 wyjaśnia jasno, że Komisja musi ustalić „szkodę, która jest trudna do naprawienia”. „Szkoda, która jest trudna do naprawienia” odnosi się do sytuacji, w której w przypadku braku poboru cel z mocą wsteczną, istotna szkoda, jaką poniósł przemysł Unii, może się zwiększyć z powodu masowego przywozu przed wprowadzeniem środków. Nie dotyczy to przypadku, gdy ustalenia w dochodzeniu oparte są na zagrożeniu wystąpieniem istotnej szkody.
- (480) Komisja uznała zatem, że „zagrożenie wystąpieniem szkody, która jest trudna do naprawienia” nie spełnia wymogów określonych w art. 16 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.
- (481) Komisja potwierdziła zatem swój wniosek sformułowany w motywach 403 i 404 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

9. OSTATECZNE ŚRODKI WYRÓWNAWCZE

- (482) W świetle wniosków dotyczących subsydiowania, szkody, związku przyczynowego i interesu Unii należy nałożyć ostateczne cła wyrównawcze, aby zapobiec urzeczywistnieniu się nieuchronnego zagrożenia wystąpieniem istotnej szkody dla przemysłu Unii spowodowanej przywozem indonezyjskiego biodiesla po cenach subsydiowanych.

9.1. Poziom środków wyrównawczych

- (483) Art. 15 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia podstawowego stanowi, że kwota cła wyrównawczego nie może przekraczać kwoty stwierdzonych subsydiów stanowiących podstawę dla środków wyrównawczych.
- (484) Art. 15 ust. 1 akapit czwarty stanowi następnie, iż „[j]eżeli Komisja, na podstawie wszystkich dostarczonych informacji, może wyraźnie stwierdzić, że w interesie Unii nie leży, aby określać kwotę środków zgodnie z akapitem trzecim, kwota cła wyrównawczego jest niższa, jeżeli takie niższe cło byłoby odpowiednie do usunięcia szkody dla przemysłu Unii”.
- (485) Komisja nie otrzymała żadnych informacji tego rodzaju i w związku z tym poziom środków wyrównawczych będzie określony w odniesieniu do art. 15 ust. 1 akapit trzeci.
- (486) Po ostatecznym ujawnieniu producent eksportujący Wilmar stwierdził brak wyraźnej analizy marginesu szkody. W szczególności Wilmar twierdził, że ustalenie, czy kwota środków powinna być na poziomie subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych, musi być dokonane na podstawie wszystkich informacji przekazanych przez zainteresowane strony.

- (487) Podczas dokonywania tego ustalenia należy wziąć pod uwagę wszystkie informacje przekazane przez zainteresowane strony. Chociaż faktycznie ograniczona liczba stron w Unii wyraziła swój sprzeciw wobec środków wyrównawczych ogółem, nie przekazały one żadnych informacji, dlaczego nałożenie cel wyrównawczych na poziomie subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych nie leżałoby w interesie Unii.
- (488) W szczególności w art. 31 ust. 7 wymaga się, aby na potrzeby analizy interesu Unii informacje były uwzględnione tylko wówczas, jeśli będą poparte rzeczywistymi dowodami potwierdzającymi ich słuszność. Nieuzasadniony sprzeciw w odniesieniu do nałożenia środków wyrównawczych ma zatem w związku z tym jedynie bardzo ograniczone znaczenie.
- (489) Biorąc pod uwagę, że ostateczne środki antydumpingowe w tym przypadku będą oparte na ustalonej kwocie subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych, poziom marginesu szkody nie jest istotny. Stąd też test określony w art. 15 ust. 1 akapit piąty nie ma zastosowania.

9.2. Oferty dotyczące zobowiązań cenowych

- (490) Jeden indonezyjski producent eksportujący („wnioskodawca”) złożył ofertę dotyczącą dobrowolnego zobowiązania cenowego zgodnie z art. 13 rozporządzenia podstawowego. Komisja przeanalizowała wspomnianą ofertę dotyczącą zobowiązania cenowego i uznała, że jej zaakceptowanie byłoby niepraktyczne z następujących powodów.
- (491) Zaproponowana minimalna cena importowa była niewłaściwa, ponieważ była niewystarczająca, aby zrównoważyć kwotę subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych. Zgodnie z art. 13 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia podstawowego, podwyżki cen wynikające z zobowiązań nie są wyższe niż jest to niezbędne do skompensowania subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych.
- (492) Poziom roczny, tj. roczny limit przywozu podlegającego zobowiązaniu zaproponowanemu przez wnioskodawcę, objął łączny wywóz biodiesla z Indonezji i był wiążący dla innych indonezyjskich eksporterów, którzy nie złożyli oferty dotyczącej zobowiązania cenowego. W ofercie nie ma mowy o sposobie, w jaki poziom roczny będzie kontrolowany w celu zapewnienia jego przestrzegania.
- (493) Komisja uznała roczny poziom przywozu po minimalnej cenie importowej za zbyt wysoki. Przewyższał on udział w rynku przywozu indonezyjskiego biodiesla w okresie objętym dochodzeniem. Wraz z brakiem ograniczeń kwartalnych w zakresie przywozu zaproponowany poziom roczny znacznie zwiększył ryzyko tego, że w pewnych miesiącach poziom przywozu na rynek unijny będzie wysoki.
- (494) Komisja zauważyła, że wnioskodawca posiada bardzo złożoną strukturę i korzysta ze złożonych kanałów sprzedaży. Nawet w ramach dodatkowych zobowiązań dotyczących kanałów sprzedaży, zwiększyłoby się prawdopodobieństwo obejścia środków i wzajemnej kompensacji, a skuteczne monitorowanie stałoby się niepraktyczne.
- (495) Komisja wysłała wnioskodawcy pismo, podając powody odrzucenia oferty dotyczącej zobowiązania cenowego i dając wnioskodawcy możliwość przedstawienia uwag. Komisja otrzymała od wnioskodawcy uwagi dotyczące minimalnej ceny importowej, poziomu rocznego i ryzyka wzajemnej kompensacji, również w kontekście dodatkowych uwag przedstawionych przez EBB w odniesieniu do pierwotnej oferty dotyczącej zobowiązania. Wraz ze swoimi uwagami wnioskodawca dokonał również zmiany niektórych elementów oferty dotyczącej zobowiązania, poza obowiązującym terminem.
- (496) W swoich uwagach wnioskodawca nie zgodził się z wnioskiem Komisji, że minimalna cena importowa nie wystarczy do zrównoważenia kwoty subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych. Wnioskodawca nie zmienił metodyki obliczania proponowanej minimalnej ceny importowej. Komisja podtrzymała swoje ustalenia i w związku z tym odrzuciła to stwierdzenie.
- (497) Wnioskodawca wyjaśnił ponadto, że roczny poziom określony w ofercie dotyczącej zobowiązania obejmowałby wyłącznie przywóz do Unii produktów wytwarzanych lub sprzedawanych przez wnioskodawcę. Zaproponował on również obniżenie poziomu rocznego i wprowadzenie limitu kwartalnego względem wykorzystania poziomu rocznego.
- (498) Komisja z zadowoleniem przyjęła wyjaśnienia dotyczące poziomu rocznego i zauważyła, że roczny poziom, jak wyjaśnił wnioskodawca, był wiążący jedynie dla wnioskodawcy. Było to jednym z powodów, dla których Komisja uznała ten poziom za nadmierny, ponieważ proponowany poziom roczny przekroczył udział w rynku przywozu wszystkich indonezyjskich eksporterów biodiesla w okresie objętym dochodzeniem, podczas gdy poziom ten był przeznaczony tylko dla jednego eksportera – wnioskodawcy. Nowo zaproponowany poziom był niższy od rocznego poziomu ustalonego w ofercie dotyczącej zobowiązania, ale nadal pozostał bardzo wysoki – był zbliżony do całkowitego poziomu przywozu biodiesla z Indonezji w okresie objętym dochodzeniem. Komisja odnotowuje także, że w zmienionej ofercie nie ma mowy również o sposobie, w jaki poziom roczny będzie kontrolowany w celu zapewnienia jego przestrzegania. Komisja podtrzymała swoje ustalenia i w związku z tym odrzuciła ten argument.

- (499) W swoich uwagach wnioskodawca nie zgodził się ze stwierdzeniem Komisji dotyczącym złożonej struktury wnioskodawcy i rozbudowanych kanałów sprzedaży. Wnioskodawca nie zaproponował żadnych dodatkowych zobowiązań niż te zawarte w ofercie dotyczącej zobowiązania. Komisja podtrzymała swoje ustalenia i w związku z tym odrzuciła ten argument.
- (500) Z powodów opisanych w motywach 490–499 powyżej Komisja uznała monitorowanie zobowiązania za niewykonalne w praktyce i w związku z tym odrzuciła ostateczną ofertę.

9.3. Środki ostateczne

- (501) Na przywóz biodiesla pochodzącego z Indonezji należy nałożyć ostateczne środki wyrównawcze zgodnie z zasadami określonymi w art. 15 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, który stanowi, że ostateczne cło odpowiada łącznej kwocie subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych.
- (502) W związku z powyższym stawka ostatecznego cła wyrównawczego, wyrażona w cenach CIF na granicy Unii, przed ocleniem, powinna być następująca:

Przedsiębiorstwo	Cło wyrównawcze
PT Ciliandra Perkasa	8,0 %
PT Intibenua Perkasatama i PT Musim Mas (Grupa Musim Mas)	16,3 %
PT Pelita Agung Agrindustri i PT Permata Hijau Palm Oleo (Grupa Permata)	18,0 %
PT Wilmar Nabati Indonesia i PT Wilmar Bioenergi Indonesia (Grupa Wilmar)	15,7 %
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	18,0 %

- (503) Stawki cła wyrównawczego dla poszczególnych przedsiębiorstw, określone w niniejszym rozporządzeniu, wyznaczono na podstawie ustaleń niniejszego dochodzenia. Odzwierciedlają one zatem sytuację ustaloną w toku dochodzenia w odniesieniu do tych przedsiębiorstw. Wspomniane stawki celne (w odróżnieniu od ogólnokrajowego cła stosowanego względem „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw”) mają wyłącznie zastosowanie do przywozu produktu objętego postępowaniem pochodzącego z Indonezji i wyprodukowanego przez te przedsiębiorstwa. Przywózony produkt objęty postępowaniem wyprodukowany przez jakiegokolwiek inne przedsiębiorstwo, które nie zostało wyraźnie wymienione w części normatywnej niniejszego rozporządzenia, w tym przez podmioty powiązane z przedsiębiorstwami wyraźnie wymienionymi, nie może korzystać z tych stawek i podlega stawce celnej mającej zastosowanie do „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw”.
- (504) Przedsiębiorstwo może zwrócić się o dalsze stosowanie indywidualnych stawek cła, pomimo późniejszej zmiany nazwy swojej lub jednego z podmiotów zależnych. Wniosek w tej sprawie należy kierować do Komisji. Wniosek musi zawierać wszystkie istotne informacje, które pozwolą wykazać, że zmiana nie wpływa na prawo przedsiębiorstwa do korzystania z indywidualnej stawki cła, która ma do niego zastosowanie. Jeśli zmiana nazwy przedsiębiorstwa nie wpływa na jego prawo do korzystania ze stawki celnej mającej wobec niego zastosowanie, w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zostanie opublikowane zawiadomienie w sprawie zmiany nazwy.
- (505) Jeżeli rozwój sytuacji po okresie objętym dochodzeniem doprowadzi do trwałej zmiany okoliczności, można podjąć odpowiednie działania zgodnie z art. 19 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego.
- (506) Zgodnie z art. 109 rozporządzenia (UE, Euratom) 2018/1046 ⁽³²⁾ gdy kwotę należy zwrócić w następstwie wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, do wypłaty należnych odsetek stosuje się stopę stosowaną przez Europejski Bank Centralny w odniesieniu do jego podstawowych operacji refinansujących, opublikowaną w serii C *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, obowiązującą pierwszego kalendarzowego dnia każdego miesiąca.

⁽³²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. L 193 z 30.7.2018, s. 1).

9.4. Zwolnienie cła tymczasowego

- (507) Art. 16 ust. 2 rozporządzenia podstawowego stanowi, że to Komisja decyduje, jaką część tymczasowego cła należy ostatecznie pobierać.
- (508) Art. 16 ust. 2 stanowi ponadto, że w przypadku zagrożenia wystąpieniem istotnej szkody nie należy pobierać tymczasowych cel z wyjątkiem sytuacji, w której stwierdzono, że w razie niezastosowania tymczasowych środków zagrożenie to mogłoby przekształcić się w istotną szkodę.
- (509) Biorąc pod uwagę ustalenia w tej sprawie, kwoty tymczasowe zostają uwolnione i nie są pobierane, jak określono w art. 16 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.
- (510) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu utworzonego na podstawie art. 15 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 ⁽⁵³⁾,

PRZYMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Niniejszym nakłada się ostateczne cło wyrównawcze na przywóz monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydrowy rafinacji o pochodzeniu niekopalnym w formie czystej lub zawartych w mieszance, objętych obecnie kodami CN ex 1516 20 98 (kody TARIC 1516 20 98 21, 1516 20 98 29 i 1516 20 98 30), ex 1518 00 91 (kody TARIC 1518 00 91 21, 1518 00 91 29 i 1518 00 91 30), ex 1518 00 95 (kod TARIC 1518 00 95 10), ex 1518 00 99 (kody TARIC 1518 00 99 21, 1518 00 99 29 i 1518 00 99 30), ex 2710 19 43 (kody TARIC 2710 19 43 21, 2710 19 43 29 i 2710 19 43 30), ex 2710 19 46 (kody TARIC 2710 19 46 21, 2710 19 46 29 i 2710 19 46 30), ex 2710 19 47 (kody TARIC 2710 19 47 21, 2710 19 47 29 i 2710 19 47 30), 2710 20 11, 2710 20 15, 2710 20 17, ex 3824 99 92 (kody TARIC 3824 99 92 10, 3824 99 92 12 i 3824 99 92 20), 3826 00 10 i ex 3826 00 90 (kody TARIC 3826 00 90 11, 3826 00 90 19 i 3826 00 90 30) i pochodzących z Indonezji.

2. Stawka ostatecznego cła antydumpingowego mająca zastosowanie do ceny netto na granicy Unii, przed ocleniem, jest następująca dla produktów opisanych w ust. 1 i wytwarzanych przez poniższe przedsiębiorstwa:

Przedsiębiorstwo	Ostateczne cło wyrównawcze	Dodatkowy kod TARIC
PT Ciliandra Perkasa	8,0 %	B786
PT Intibenua Perkasatama i PT Musim Mas (Grupa Musim Mas)	16,3 %	B787
PT Pelita Agung Agrindustri i PT Permata Hijau Palm Oleo (Grupa Permata)	18,0 %	B788
PT Wilmar Nabati Indonesia i PT Wilmar Bioenergi Indonesia (Grupa Wilmar)	15,7 %	B789
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	18,0 %	C999

3. O ile nie określono inaczej, zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

Artykuł 2

Kwoty zabezpieczone tymczasowym cłem wyrównawczym na podstawie rozporządzenia wykonawczego (UE) 2019/1344 zostają ostatecznie zwolnione.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

⁽⁵³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. L 176 z 30.6.2016, s. 21).

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 28 listopada 2019 r.

W imieniu Komisji
Przewodniczący
Jean-Claude JUNCKER

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2019/2093**z dnia 29 listopada 2019 r.****zmieniające rozporządzenie (WE) nr 333/2007 w odniesieniu do analizy estrów 3-monochloropropano-1,2-diolu (3-MCPD) i kwasów tłuszczowych, estrów glicydowych kwasów tłuszczowych, nadchloranu i akryloamidu****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/625 z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych przeprowadzanych w celu zapewnienia stosowania prawa żywnościowego i paszowego oraz zasad dotyczących zdrowia i dobrostanu zwierząt, zdrowia roślin i środków ochrony roślin, zmieniające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001, (WE) nr 396/2005, (WE) nr 1069/2009, (WE) nr 1107/2009, (UE) nr 1151/2012, (UE) nr 652/2014, (UE) 2016/429 i (UE) 2016/2031, rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 i (WE) nr 1099/2009 oraz dyrektywy Rady 98/58/WE, 1999/74/WE, 2007/43/WE, 2008/119/WE i 2008/120/WE, oraz uchylające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 854/2004 i (WE) nr 882/2004, dyrektywy Rady 89/608/EWG, 89/662/EWG, 90/425/EWG, 91/496/EWG, 96/23/WE, 96/93/WE i 97/78/WE oraz decyzję Rady 92/438/EWG (rozporządzenie w sprawie kontroli urzędowych) ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 34 ust. 6,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W rozporządzeniu Komisji (WE) nr 333/2007 ⁽²⁾ ustanowiono metody pobierania próbek i analiz na potrzeby urzędowej kontroli poziomów niektórych zanieczyszczeń w środkach spożywczych.
- (2) Najwyższe dopuszczalne poziomy dla estrów 3-monochloropropano-1,2-diolu (3-MCPD) i kwasów tłuszczowych, estrów glicydowych kwasów tłuszczowych oraz nadchloranu w środkach spożywczych zostały ustanowione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1881/2006 ⁽³⁾. W rozporządzeniu Komisji (UE) 2017/2158 ⁽⁴⁾ ustanowiono środki łagodzące i poziomy odniesienia służące ograniczeniu obecności akryloamidu w niektórych kategoriach środków spożywczych.
- (3) W rozporządzeniu (WE) nr 333/2007 ustanowiono szczegółowe kryteria wyboru, które muszą spełniać zwalidowane metody analityczne dla zanieczyszczeń w żywności, stosowane przez właściwe laboratoria europejskie. W związku z tym w rozporządzeniu (WE) nr 333/2007 należy ustanowić szczegółowe kryteria wyboru, które musi spełniać metoda analityczna dla kontroli najwyższych dopuszczalnych poziomów estrów 3-MCPD kwasów tłuszczowych, estrów glicydowych kwasów tłuszczowych, nadchloranu i akryloamidu w środkach spożywczych.
- (4) Laboratoria referencyjne Unii Europejskiej w dziedzinie zanieczyszczeń w paszy i żywności opracowały wytyczne dotyczące szacowania granicy wykrywalności (LOD) i granicy oznaczalności (LOQ) dla pomiarów zanieczyszczeń w paszy i żywności ⁽⁵⁾. W związku z tym należy dostosować definicje zawarte w rozporządzeniu (WE) nr 333/2007 odnoszące się do granicy wykrywalności i granicy oznaczalności.
- (5) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 333/2007.
- (6) Rozporządzenie (UE) 2017/625 stosuje się ze skutkiem od dnia 14 grudnia 2019 r. W związku z powyższym niniejsze rozporządzenie należy zacząć stosować od tego samego dnia.
- (7) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Roślin, Zwierząt, Żywności i Pasz,

⁽¹⁾ Dz.U. L 95 z 7.4.2017, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 333/2007 z dnia 28 marca 2007 r. ustanawiające metody pobierania próbek i analizy do celów kontroli poziomów pierwiastków śladowych i zanieczyszczeń procesowych w środkach spożywczych (Dz.U. L 88 z 29.3.2007, s. 29).

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1881/2006 z dnia 19 grudnia 2006 r. ustalające najwyższe dopuszczalne poziomy niektórych zanieczyszczeń w środkach spożywczych (Dz.U. L 364 z 20.12.2006, s. 5).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) 2017/2158 z dnia 20 listopada 2017 r. ustanawiające środki łagodzące i poziomy odniesienia służące ograniczeniu obecności akryloamidu w żywności (Dz.U. L 304 z 21.11.2017, s. 24).

⁽⁵⁾ Guidance Document on the Estimation of LOD and LOQ for Measurements in the Field of Contaminants in Feed and Food, Sprawozdanie techniczne JRC, EUR 28099 EU (2016); dostępne na stronie internetowej: http://publications.jrc.ec.europa.eu/repository/bitstream/JRC102946/eur%2028099%20en_lod%20loq%20guidance%20document.pdf

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 333/2007 wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 1 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Pobieranie próbek i analiza do celów kontroli poziomów ołowiu, kadmu, rtęci, cyny nieorganicznej, arsenu nieorganicznego, 3-monochloropropano-1,2-diolu (3-MCPD), estrów 3-MCPD kwasów tłuszczowych, estrów glicydowych kwasów tłuszczowych, wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych (WWA) i nadchloranu, wymienionych w sekcjach 3, 4, 6 i 9 załącznika do rozporządzenia (WE) nr 1881/2006, oraz do celów kontroli poziomów akryloamidu zgodnie z rozporządzeniem Komisji (UE) 2017/2158 (*) przeprowadza się zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

(*) Rozporządzenie Komisji (UE) 2017/2158 z dnia 20 listopada 2017 r. ustanawiające środki łagodzące i poziomy odniesienia służące ograniczeniu obecności akryloamidu w żywności (Dz.U. L 304 z 21.11.2017, s. 24)”;

2) w załączniku wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 14 grudnia 2019 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 29 listopada 2019 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

W załączniku do rozporządzenia (WE) nr 333/2007 wprowadza się następujące zmiany:

1) w pkt C.3.1 „Definicje” definicje „LOD” i „LOQ” otrzymują brzmienie:

„LOD» = Granica wykrywalności – najmniejsza zmierzona zawartość, na podstawie której można wnioskować o obecności analitu z należytą pewnością statystyczną.

»LOD» = Granica oznaczalności – najmniejsza zawartość analitu, która może być zmierzona z należytą pewnością statystyczną.”;

2) w pkt C.3.3.1 „Kryteria wyboru” lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) Kryteria wyboru metod analizy dla 3-monochloropropano-1,2-diolu (3-MCPD), estrów 3-MCPD kwasów tłuszczowych oraz estrów glicydowych kwasów tłuszczowych:

— Kryteria wyboru metod analizy dla 3-MCPD w żywności określonej w pkt 4.1 załącznika do rozporządzenia (WE) nr 1881/2006

Tabela 6a

Parametr	Kryterium
Zakres stosowania	Żywność określona w pkt 4.1 załącznika do rozporządzenia (WE) nr 1881/2006
Swoistość	Metoda wolna od interferencji matrycy lub interferencji spektralnych
Próby ślepe	Niższa od LOD
Powtarzalność (RSD_r)	0,66 wartości RSD_R obliczonej ze (zmodyfikowanego) równania Horwitza
Odtwarzalność (RSD_R)	Obliczona ze (zmodyfikowanego) równania Horwitza
Odzysk	75–110 %
LOD	$\leq 5 \mu\text{g/kg}$ (suchej masy)
LOQ	$\leq 10 \mu\text{g/kg}$ (suchej masy)

— Kryteria wyboru metod analizy dla 3-MCPD w żywności określonej w pkt 4.3 załącznika do rozporządzenia (WE) nr 1881/2006

Tabela 6b

Parametr	Kryterium
Zakres stosowania	Żywność określona w pkt 4.3 załącznika do rozporządzenia (WE) nr 1881/2006
Swoistość	Metoda wolna od interferencji matrycy lub interferencji spektralnych
Próby ślepe	Niższa od LOD
Powtarzalność (RSD_r)	0,66 wartości RSD_R obliczonej ze (zmodyfikowanego) równania Horwitza
Odtwarzalność (RSD_R)	Obliczona ze (zmodyfikowanego) równania Horwitza
Odzysk	75–110 %
LOD	$\leq 7 \mu\text{g/kg}$
LOQ	$\leq 14 \mu\text{g/kg}$

- Kryteria wyboru metod analizy dla estrów 3-MCPD kwasów tłuszczowych, wyrażonych jako 3-MCPD, w żywności określonej w pkt 4.3 załącznika do rozporządzenia (WE) nr 1881/2006

Tabela 6c

Parametr	Kryterium
Zakres stosowania	Żywność określona w pkt 4.3 załącznika do rozporządzenia (WE) nr 1881/2006
Swoistość	Metoda wolna od interferencji matrycy lub interferencji spektralnych
Powtarzalność (RSD_r)	0,66 wartości RSD_R obliczonej ze (zmodyfikowanego) równania Horwitza
Odtwarzalność (RSD_R)	Obliczona ze (zmodyfikowanego) równania Horwitza
Odzysk	70–125 %
LOD	Trzy dziesiąte LOQ
LOQ dla żywności określonej w pkt 4.3.1 i 4.3.2	$\leq 100 \mu\text{g/kg}$ w olejach i tłuszczach
LOQ dla żywności określonej w pkt 4.3.3 i 4.3.4 o zawartości tłuszczu $< 40 \%$	$\leq$ dwie piąte ML
LOQ dla żywności określonej w pkt 4.3.4 o zawartości tłuszczu $\geq 40 \%$	$\leq 15 \mu\text{g/kg}$ tłuszczu

- Kryteria wyboru metod analizy dla estrów glicydowych kwasów tłuszczowych, wyrażonych jako glicyd, w żywności określonej w pkt 4.2 załącznika do rozporządzenia (WE) nr 1881/2006

Tabela 6d

Parametr	Kryterium
Zakres stosowania	Żywność określona w pkt 4.2 załącznika do rozporządzenia (WE) nr 1881/2006
Swoistość	Metoda wolna od interferencji matrycy lub interferencji spektralnych
Powtarzalność (RSD_r)	0,66 wartości RSD_R obliczonej ze (zmodyfikowanego) równania Horwitza
Odtwarzalność (RSD_R)	Obliczona ze (zmodyfikowanego) równania Horwitza
Odzysk	70–125 %
LOD	Trzy dziesiąte LOQ
LOQ dla żywności określonej w pkt 4.2.1 i 4.2.2	$\leq 100 \mu\text{g/kg}$ w olejach i tłuszczach
LOQ dla żywności określonej w pkt 4.2.3 o zawartości tłuszczu $< 65 \%$ i w pkt 4.2.4 o zawartości tłuszczu $< 8 \%$	$\leq$ dwie piąte ML
LOQ dla żywności określonej w pkt 4.2.3 o zawartości tłuszczu $\geq 65 \%$ i w pkt 4.2.4 o zawartości tłuszczu $\geq 8 \%$	$\leq 31 \mu\text{g/kg}$ tłuszczu”;

3) w pkt C.3.3.1 „Kryteria wyboru” lit. d) „Uwagi do kryteriów wyboru” otrzymuje brzmienie:

„d) Kryteria wyboru metod analizy dla akryloamidu:

Tabela 8

Parametr	Kryterium
Zakres stosowania	Wszystkie środki spożywcze
Swoistość	Metoda wolna od interferencji matrycy lub interferencji spektralnych
Próby ślepe	Niższa od LOD
Powtarzalność (RSD_r)	0,66 wartości RSD_R obliczonej ze (zmodyfikowanego) równania Horwitza
Odtwarzalność (RSD_R)	Obliczona ze (zmodyfikowanego) równania Horwitza
Odzysk	75–110 %
LOD	Trzy dziesiąte LOQ
LOQ	dla żywności o poziomach odniesienia $< 125 \mu\text{g/kg}$: $\leq$ dwie piąte poziomu odniesienia, jednak nie musi być niższa niż $20 \mu\text{g/kg}$ dla żywności o poziomach odniesienia $\geq 125 \mu\text{g/kg}$: $\leq 50 \mu\text{g/kg}$;

4) w pkt C.3.3.1 „Kryteria wyboru” dodaje się lit. e) i f) w brzmieniu:

„e) Kryteria wyboru metod analizy dla nadchloranu:

Tabela 9

Parametr	Kryterium
Zakres stosowania	Wszystkie środki spożywcze
Swoistość	Metoda wolna od interferencji matrycy lub interferencji spektralnych
Powtarzalność (RSD_r)	0,66 wartości RSD_R obliczonej ze (zmodyfikowanego) równania Horwitza
Odtwarzalność (RSD_R)	Obliczona ze (zmodyfikowanego) równania Horwitza
Odzysk	70–110 %
LOD	Trzy dziesiąte LOQ
LOQ	$\leq$ dwie piąte ML

f) Uwagi do kryteriów wyboru:

Równanie Horwitza (*) (dla stężeń $1,2 \times 10^{-7} \leq C \leq 0,138$) oraz zmodyfikowane równanie Horwitza (**) (dla stężeń $C < 1,2 \times 10^{-7}$) są to ogólne równania dla precyzji, których wynik nie zależy ani od analitu, ani od matrycy, ale w przypadku większości rutynowych metod analizy zależy wyłącznie od stężenia.

Zmodyfikowane równanie Horwita dla stężeń $C < 1,2 \times 10^{-7}$:

$$RSD_R = 22 \%$$

gdzie:

- RSD_R jest względnym odchyleniem standardowym, obliczonym na podstawie wyników otrzymanych w warunkach odtwarzalności $[(s_R/\bar{x}) \times 100]$
- C jest współczynnikiem stężenia (np.: $1 = 100 \text{ g}/100 \text{ g}$, $0,001 = 1\,000 \text{ mg}/\text{kg}$). Zmodyfikowane równanie Horwita stosuje się do stężeń $C < 1,2 \times 10^{-7}$.

Równanie Horwita dla stężeń $1,2 \times 10^{-7} \leq C \leq 0,138$:

$$RSD_R = 2C^{(-0,15)}$$

gdzie:

- RSD_R jest względnym odchyleniem standardowym, obliczonym na podstawie wyników otrzymanych w warunkach odtwarzalności $[(s_R/\bar{x}) \times 100]$
- C jest współczynnikiem stężenia (np.: $1 = 100 \text{ g}/100 \text{ g}$, $0,001 = 1\,000 \text{ mg}/\text{kg}$). Równanie Horwita stosuje się do stężeń $1,2 \times 10^{-7} \leq C \leq 0,138$.

(*) W. Horwitz, L.R. Kamps, K.W. Boyer, J. Assoc. Off. Anal. Chem., 63, 1980, 1344–1354.

(**) M. Thompson, Analyst, 125, 2000, 385–386.”;

- 5) w pkt C.3.3.2 „Zasada »Odpowiedni do celu«, wyrazy „Tabela 8” zastępuje się wyrazami „Tabela 10”.
-

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2019/2094**z dnia 29 listopada 2019 r.****zmieniające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 540/2011 w odniesieniu do przedłużenia okresów
zatwierdzenia substancji czynnych benfluralin, dimoksytrobina, fluazynam, flutolanil, mankozeb,
mekoprop-P, mepikwat, metiram, oksamyl i piraklostrobina****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG⁽¹⁾, w szczególności jego art. 17 akapit pierwszy,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W części A załącznika do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 540/2011⁽²⁾ określono substancje czynne uznane za zatwierdzone rozporządzeniem (WE) nr 1107/2009.
- (2) Rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2018/1796⁽³⁾ okres zatwierdzenia substancji czynnych dimoksytrobina, mankozeb, mekoprop-P, metiram, oksamyl i piraklostrobina przedłużono do dnia 31 stycznia 2020 r.
- (3) Rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2019/168 okres zatwierdzenia substancji czynnych benfluralin, fluazynam, flutolanil, i mepikwat przedłużono do dnia 29 lutego 2020 r.⁽⁴⁾
- (4) Zgodnie z rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 844/2012⁽⁵⁾ złożono wnioski o odnowienie zatwierdzenia tych substancji.
- (5) W związku z tym, że ocena tych substancji opóźniła się z przyczyn niezależnych od wnioskodawców, prawdopodobnie zatwierdzenia tych substancji czynnych wygasną, zanim zostanie podjęta decyzja w sprawie ich odnowienia. Należy zatem przedłużyć okresy zatwierdzenia tych substancji.
- (6) Mając na uwadze cel art. 17 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 1107/2009, w odniesieniu do przypadków przyjęcia przez Komisję rozporządzenia stanowiącego o nieodnowieniu zatwierdzenia substancji czynnej wymienionej w załączniku do niniejszego rozporządzenia ze względu na niespełnienie kryteriów zatwierdzenia, Komisja wyznaczy taką samą datę wygaśnięcia jak data obowiązująca przed niniejszym rozporządzeniem lub ustali ją na dzień wejścia w życie rozporządzenia stanowiącego o nieodnowieniu zatwierdzenia substancji czynnej, w zależności od tego, która z tych dat jest późniejsza. W przypadkach przyjęcia przez Komisję rozporządzenia stanowiącego o odnowieniu zatwierdzenia substancji czynnej wymienionej w załączniku do niniejszego rozporządzenia Komisja postara się, stosownie do okoliczności, wyznaczyć najwcześniejszą możliwą datę rozpoczęcia stosowania.

⁽¹⁾ Dz.U. L 309 z 24.11.2009, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 540/2011 z dnia 25 maja 2011 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 w odniesieniu do wykazu zatwierdzonych substancji czynnych (Dz.U. L 153 z 11.6.2011, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2018/1796 z dnia 20 listopada 2018 r. zmieniające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 540/2011 w odniesieniu do przedłużenia okresów zatwierdzenia substancji czynnych: amidosulfuron, bifenoks, chloropiryfos, chloropiryfos metylu, kłofentezyna, dikamba, difenokonazol, diflubenzuron, diflufenikan, dimoksytrobina, fenoksaprop-P, fenpropidyna, lenacyl, mankozeb, mekoprop-P, metiram, nikosulfuron, oksamyl, pikloram, piraklostrobina, piraproksyfen i tritosulfuron (Dz.U. L 294 z 21.11.2018, s. 15).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2019/168 z dnia 31 stycznia 2019 r. zmieniające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 540/2011 w odniesieniu do przedłużenia okresów zatwierdzenia substancji czynnych: abamektyna, *Bacillus subtilis* (Cohn 1872) szczep QST 713, *Bacillus thuringiensis* subsp. *aizawai*, *Bacillus thuringiensis* subsp. *israeliensis*, *Bacillus thuringiensis* subsp. *kurstaki*, *Beauveria bassiana*, benfluralin, kłodinafop, kłopyralid, *Cydia pomonella* *Granulovirus* (CpGV), cyprodynil, dichlorprop-P, epoksykonazol, fenpiroksymat, fluazynam, flutolanil, fosetyl, *Lecanicillium muscarium*, mepanipirym, mepikwat, *Metarhizium anisopliae* var. *anisopliae*, metkonazol, metrafenon, *Phlebiopsis gigantea*, pirymikarb, *Pseudomonas chlororaphis* szczep: MA 342, pirymetanil, *Pythium oligandrum*, rimsulfuron, spinosad, *Streptomyces* K61, tiaklopryd, tolchlofos metylu, *Trichoderma asperellum*, *Trichoderma atroviride*, *Trichoderma gamsii*, *Trichoderma harzianum*, trichlopyr, trineksapak, tritikonazol, *Verticillium albo-atrum* oraz ziram (Dz.U. L 33 z 5.2.2019, s. 1).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 844/2012 z dnia 18 września 2012 r. ustanawiające przepisy niezbędne do wprowadzenia w życie procedury odnowienia dotyczącej substancji czynnych, jak przewidziano w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin (Dz.U. L 252 z 19.9.2012, s. 26).

- (7) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 540/2011.
- (8) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Roślin, Zwierząt, Żywności i Pasz,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W załączniku do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 540/2011 wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 29 listopada 2019 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

W części A załącznika do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 540/2011 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w kolumnie szóstej: „Data wygaśnięcia zatwierdzenia”, w wierszu 57: mekoprop-P, datę zastępuje się datą „31 stycznia 2021 r.”;
 - 2) w kolumnie szóstej: „Data wygaśnięcia zatwierdzenia”, w wierszu 81: pyraklostrobina, datę zastępuje się datą „31 stycznia 2021 r.”;
 - 3) w kolumnie szóstej: „Data wygaśnięcia zatwierdzenia”, w wierszu 114: mankozeb, datę zastępuje się datą „31 stycznia 2021 r.”;
 - 4) w kolumnie szóstej: „Data wygaśnięcia zatwierdzenia”, w wierszu 115: metiram, datę zastępuje się datą „31 stycznia 2021 r.”;
 - 5) w kolumnie szóstej: „Data wygaśnięcia zatwierdzenia”, w wierszu 116: oksamyl, datę zastępuje się datą „31 stycznia 2021 r.”;
 - 6) w kolumnie szóstej: „Data wygaśnięcia zatwierdzenia”, w wierszu 128: dimoksystrobina, datę zastępuje się datą „31 stycznia 2021 r.”;
 - 7) w kolumnie szóstej: „Data wygaśnięcia zatwierdzenia”, w wierszu 187: flutolanil, datę zastępuje się datą „28 lutego 2021 r.”;
 - 8) w kolumnie szóstej: „Data wygaśnięcia zatwierdzenia”, w wierszu 188: benfluralin, datę zastępuje się datą „28 lutego 2021 r.”;
 - 9) w kolumnie szóstej: „Data wygaśnięcia zatwierdzenia”, w wierszu 189: fluazynam, datę zastępuje się datą „28 lutego 2021 r.”;
 - 10) w kolumnie szóstej: „Data wygaśnięcia zatwierdzenia”, w wierszu 191: mepikwat, datę zastępuje się datą „28 lutego 2021 r.”.
-

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2019/2095**z dnia 29 listopada 2019 r.****wprowadzające odliczenie od kwoty połowowej łososa atlantyckiego dostępnej dla Polski w 2019 r.
z powodu przełowienia w 2018 r.**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009 z dnia 20 listopada 2009 r. ustanawiające unijny system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 847/96, (WE) nr 2371/2002, (WE) nr 811/2004, (WE) nr 768/2005, (WE) nr 2115/2005, (WE) nr 2166/2005, (WE) nr 388/2006, (WE) nr 509/2007, (WE) nr 676/2007, (WE) nr 1098/2007, (WE) nr 1300/2008, (WE) nr 1342/2008 i uchylające rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1627/94 oraz (WE) nr 1966/2006 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 105 ust. 1, 2 i 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Kwotę połowową łososa atlantyckiego w wodach Unii podrejonów 22–31 (SAL/3BCD-F) przydzielono Polsce na 2018 r. rozporządzeniem Rady (UE) 2017/1970 ⁽²⁾.
- (2) Ta kwota połowowa na 2018 r. została zwiększona o 1 369 sztuk po zastosowaniu elastyczności obejmującej kolejny rok ustanowionej w art. 15 ust. 9 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 ⁽³⁾. Wzrost, odpowiadający 10 % dozwolonych wyładunków za 2017 r., został obliczony na podstawie pozostałych niewykorzystanych ilości po raportach połowowych. Podczas wizyt kontrolnych przeprowadzanych w Polsce zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1224/2009 w 2018 r. Komisja wykryła nieprawidłowe i zaniżone dane dotyczące połowów wskazujące, że polska kwota łososa atlantyckiego w wodach Unii podrejonów 22–31 na 2017 r. została już wyczerpana. W związku z tym elastyczność obejmująca kolejny rok z 2017 na 2018 r. na podstawie art. 15 ust. 9 rozporządzenia (WE) nr 1380/2013 została nienależnie przyznana, a odpowiednie ilości należy w związku z tym odjąć od kwoty na 2018 r.
- (3) Komisja wykryła również dalsze niespójności w polskich danych dotyczących połowów łososa atlantyckiego w wodach Unii podrejonów 22–31 za 2018 r. poprzez kontrolę krzyżową danych zarejestrowanych i zgłoszonych podczas kontrolowanych i niekontrolowanych rejsów połowowych. Te niespójności w sprawozdawczości dotyczącej składu połowów zostały potwierdzone przez szereg audytów i wizyt weryfikacyjnych przeprowadzonych w Polsce w latach 2018 i 2019 zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1224/2009. Sprawozdania z tych audytów zostały należyte przekazane polskiej stronie i omówione z nią.
- (4) Zgromadzone dowody umożliwiły Komisji ustalenie, że kwota łososa atlantyckiego w wodach Unii podrejonów 22–31 przydzielona Polsce na 2018 r. na mocy rozporządzenia Rady (UE) 2017/1970 została przekroczona o 2 160 sztuk łososa. Na podstawie art. 105 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1224/2009 Komisja dokonuje odliczeń od przyszłych kwot połowowych danego państwa członkowskiego, gdy ustali, że to państwo członkowskie przekroczyło kwoty połowowe, które zostały mu przydzielone.
- (5) Zgodnie z art. 105 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 1224/2009 odliczeń tych należy dokonywać w roku następnym lub w kolejnych latach, stosując odpowiednie mnożniki określone w tych ustępach.
- (6) Zgodnie z art. 105 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1224/2009 stosuje się mnożnik równy 1,00, ponieważ kwota przełowienia określona ilościowo przez Komisję wynosi mniej niż 100 ton,

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2017/1970 z dnia 27 października 2017 r. ustalające uprawnienia do połowów na 2018 rok w odniesieniu do niektórych stad ryb i grup stad ryb w Morzu Bałtyckim oraz zmieniające rozporządzenie (UE) 2017/127 (Dz.U. L 281 z 31.10.2017, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE (Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 22).

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Kwotę połowową łososia atlantyckiego w wodach Unii podrejonów 22–31 przydzieloną Polsce na 2019 r. rozporządzeniem Rady (UE) 2018/1628 ⁽⁴⁾ zmniejsza się zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 29 listopada 2019 r.

W imieniu Komisji
Przewodniczący
Jean-Claude JUNCKER

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2018/1628 z dnia 30 października 2018 r. ustalające uprawnienia do połowów na 2019 rok w odniesieniu do niektórych stad ryb i grup stad ryb w Morzu Bałtyckim oraz zmieniające rozporządzenie (UE) 2018/120 w odniesieniu do niektórych uprawnień do połowów w innych wodach (Dz.U. L 272 z 31.10.2018, s. 1).

ODLICZENIE OD KWOTY POŁOWOWEJ ŁOSOSIA ATLANTYCKIEGO DOSTĘPNEJ DLA POLSKI W 2019 R. W ODNIESIENIU DO STAD PRZEŁOWIONYCH

Państwo członkowskie	Kod gatunku	Kod obszaru	Nazwa gatunku	Nazwa obszaru	Początkowa kwota na 2018 r. (w sztukach)	Dozwolone wielkości wyładunków na 2018 r. (całkowita dostosowana ilość w sztukach) ⁽¹⁾	Całkowite połowy w 2018 r. (ilość w sztukach)	Wykorzystanie kwoty w stosunku do dozwolonych wielkości wyładunków	Wielkość przełowienia w stosunku do dozwolonych wielkości wyładunków (ilość w sztukach)	Mnożnik ⁽³⁾	Mnożnik dodatkowy ⁽⁴⁾ ⁽⁵⁾	Odliczenia, które należy zastosować w 2019 r. (ilość w sztukach)
PL	SAL	3BCD-F	Łosoś atlantycki	Wody Unii podrejonów 22–31	5 729	15 739 ⁽²⁾	17 899	113,72 %	2 160	1,00	/	2 160

⁽¹⁾ Kwoty dostępne dla państwa członkowskiego na podstawie odpowiednich rozporządzeń w sprawie uprawnień do połowów, po uwzględnieniu: wymian tych uprawnień zgodnie z art. 16 ust. 8 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 (Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 22), przenoszenia kwot z 2017 na 2018 r. zgodnie z art. 4 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 847/96 (Dz.U. L 115 z 9.5.1996, s. 3) oraz z art. 15 ust. 9 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013 lub zmian przydziałów bądź odliczeń uprawnień do połowów zgodnie z art. 37 i 105 rozporządzenia (WE) nr 1224/2009.

⁽²⁾ Kwota ta obejmuje zmniejszenie o 1 369 sztuk łososia, co odpowiada elastyczności obejmującej kolejny rok nienależycie przyznanej w 2018 r. na mocy art. 15 ust. 9 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013 po wykryciu nieprawidłowych i zaniżonych danych dotyczących połowów za 2017 r.

⁽³⁾ Zgodnie z art. 105 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1224/2009. Odliczenie równe przełowieniu * 1,00 stosuje się we wszystkich przypadkach przełowienia równego lub mniejszego niż 100 ton.

⁽⁴⁾ Zgodnie z art. 105 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1224/2009 oraz pod warunkiem że stopień przełowienia przekracza 10 %.

⁽⁵⁾ Litera „A” oznacza, że z powodu ciągłego przeławiania w latach 2016, 2017 i 2018 zastosowano mnożnik dodatkowy wynoszący 1,5. Litera „C” oznacza, że zastosowano mnożnik dodatkowy wynoszący 1,5, ponieważ stado jest objęte planem wieloletnim.

DECYZJE

DECYZJA KOMITETU POLITYCZNEGO I BEZPIECZEŃSTWA (WPZiB) 2019/2096

z dnia 28 listopada 2019 r.

w sprawie mianowania dowódcy sił misji UE dla misji wojskowej Unii Europejskiej mającej na celu przyczynienie się do szkolenia malijskich sił zbrojnych (EUTM Mali) oraz uchylająca decyzję (WPZiB) 2019/948 (EUTM Mali/2/2019)

KOMITET POLITYCZNY I BEZPIECZEŃSTWA,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 38,

uwzględniając decyzję Rady 2013/34/WPZiB z dnia 17 stycznia 2013 r. w sprawie misji wojskowej Unii Europejskiej mającej na celu przyczynienie się do szkolenia malijskich sił zbrojnych (EUTM Mali) ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Na podstawie art. 5 ust. 1 decyzji 2013/34/WPZiB Rada upoważniła Komitet Polityczny i Bezpieczeństwa (KPiB) do podejmowania decyzji dotyczących sprawowania kontroli politycznej i kierownictwa strategicznego w odniesieniu do EUTM Mali, w tym decyzji w sprawie mianowania kolejnych dowódców sił misji UE dla EUTM Mali.
- (2) W dniu 29 maja 2019 r. KPiB przyjął decyzję (WPZiB) 2019/948 ⁽²⁾ w sprawie mianowania generała brygady Christiana HABERSATTERA dowódcą sił misji UE dla EUTM Mali.
- (3) W dniu 22 października 2019 r. Portugalia zaproponowała mianowanie generała brygady João Pedra RATA BOGI DE OLIVEIRY RIBEIRA dowódcą sił misji UE dla EUTM Mali jako następcy generała brygady Christiana HABERSATTERA od dnia 12 grudnia 2019 r.
- (4) W dniu 29 października 2019 r. Komitet Wojskowy UE poparł to zalecenie.
- (5) Należy podjąć decyzję dotyczącą mianowania generała brygady João Pedra RATA BOGI DE OLIVEIRY RIBEIRA jako następcy generała brygady Christiana HABERSATTERA od dnia 12 grudnia 2019 r.
- (6) Należy w związku z tym uchylić decyzję (WPZiB) 2019/948.
- (7) Zgodnie z art. 5 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w opracowaniu oraz wprowadzaniu w życie decyzji i działań Unii, które mają wpływ na kwestie polityczno-obronne. Dania nie uczestniczy zatem w przyjęciu niniejszej decyzji, nie jest nią związana ani jej nie stosuje,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym generał brygady João Pedro RATO BOGA DE OLIVEIRA RIBEIRO zostaje mianowany dowódcą sił misji UE dla misji wojskowej Unii Europejskiej mającej na celu przyczynienie się do szkolenia malijskich sił zbrojnych (EUTM Mali) ze skutkiem od dnia 12 grudnia 2019 r.

Artykuł 2

Niniejszym uchyla się decyzję (WPZiB) 2019/948.

⁽¹⁾ Dz.U. L 14 z 18.1.2013, s. 19.

⁽²⁾ Decyzja Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa (WPZiB) 2019/948 z dnia 29 maja 2019 r. w sprawie mianowania dowódcy sił misji UE dla misji wojskowej Unii Europejskiej mającej na celu przyczynienie się do szkolenia malijskich sił zbrojnych (EUTM Mali) oraz uchylenia decyzji (WPZiB) 2018/1791 (EUTM Mali/1/2019) (Dz.U. L 152 z 11.6.2019, s. 72).

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie dnia 12 grudnia 2019 r.

Sporządzono w Brukseli dnia 28 listopada 2019 r.

W imieniu Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa
Przewodniczący
S. FROM-EMMESBERGER

DECYZJA RADY (UE) 2019/2097**z dnia 2 grudnia 2019 r.****w sprawie mianowania jednego członka i jednego zastępcy członka Komitetu Regionów
zaproponowanych przez Rumunię**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 305,

uwzględniając propozycję rządu Rumunii,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniach 26 stycznia 2015 r., 5 lutego 2015 r. i 23 czerwca 2015 r. Rada przyjęła decyzje (UE) 2015/116 ⁽¹⁾, (UE) 2015/190 ⁽²⁾ i (UE) 2015/994 ⁽³⁾ w sprawie mianowania członków i zastępców członków Komitetu Regionów na okres od dnia 26 stycznia 2015 r. do dnia 25 stycznia 2020 r. W dniu 3 kwietnia 2017 r. decyzją Rady (UE) 2017/665 ⁽⁴⁾ stanowisko zastępcy członka w miejsce Gheorghe'a CATRINOIU zajął Emil BOC.
- (2) Jedno stanowisko członka Komitetu Regionów zwolniło się w związku z upływem kadencji Gheorge'a FALKI.
- (3) Jedno stanowisko zastępcy członka Komitetu Regionów zwolniło się w związku z mianowaniem Emila BOCA członkiem Komitetu Regionów,

PRZYMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Na stanowiska w Komitecie Regionów do końca bieżącej kadencji, czyli do dnia 25 stycznia 2020 r., zostają niniejszym mianowane następujące osoby:

a) na stanowisko członka:

— Emil BOC, *Mayor of Cluj-Napoca*;

oraz

b) na stanowisko zastępcy członka:

— Daniel Ștefan DRĂGULIN, *Mayor of Călărași*.**Artykuł 2**

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 2 grudnia 2019 r.

W imieniu Rady
Przewodniczący
M. OHISALO

⁽¹⁾ Decyzja Rady (UE) 2015/116 z dnia 26 stycznia 2015 r. w sprawie mianowania członków i zastępców członków Komitetu Regionów na okres od dnia 26 stycznia 2015 r. do dnia 25 stycznia 2020 r. (Dz.U. L 20 z 27.1.2015, s. 42).

⁽²⁾ Decyzja Rady (UE) 2015/190 z dnia 5 lutego 2015 r. w sprawie mianowania członków i zastępców członków Komitetu Regionów na okres od dnia 26 stycznia 2015 r. do dnia 25 stycznia 2020 r. (Dz.U. L 31 z 7.2.2015, s. 25).

⁽³⁾ Decyzja Rady (UE) 2015/994 z dnia 23 czerwca 2015 r. w sprawie mianowania członków i zastępców członków Komitetu Regionów na okres od dnia 26 stycznia 2015 r. do dnia 25 stycznia 2020 r. (Dz.U. L 159 z 25.6.2015, s. 70).

⁽⁴⁾ Decyzja Rady (UE) 2017/665 z dnia 3 kwietnia 2017 r. w sprawie mianowania pięciu członków i dziewięciu zastępców członka Komitetu Regionów zaproponowanych przez Rumunię (Dz.U. L 94 z 7.4.2017, s. 40).

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI (UE) 2019/2098**z dnia 28 listopada 2019 r.****w sprawie tymczasowych wymagań dotyczących zdrowia zwierząt w odniesieniu do przesyłek produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi, pochodzących z Unii i wracających do Unii w wyniku odmowy wprowadzenia w państwie trzecim***(notyfikowana jako dokument nr C(2019) 8092)***(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Rady 2002/99/WE z dnia 16 grudnia 2002 r. ustanawiającą przepisy o wymaganiach zdrowotnych dla zwierząt regulujące produkcję, przetwarzanie, dystrybucję oraz wprowadzanie produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 5 ust. 8 tiret trzecie,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa 2002/99/WE ustanawia ogólne przepisy o wymaganiach zdrowotnych dla zwierząt regulujące wprowadzanie z państw trzecich do Unii produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi. W szczególności przewidziano w niej przyjęcie przez Komisję przepisów dotyczących określonych rodzajów wprowadzania tych produktów. Ustanowione w tej dyrektywie przepisy o wymaganiach zdrowotnych dla zwierząt nie mają wpływu na przepisy dotyczące kontroli weterynaryjnej ustanowione w dyrektywie Rady 97/78/WE ⁽²⁾ i są stosowane równoległe do tych przepisów.
- (2) Dyrektywa 97/78/WE ustanawia zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej przesyłek produktów pochodzenia zwierzęcego wprowadzanych do Unii z państw trzecich, w tym produktów objętych zakresem dyrektywy 2002/99/WE. Art. 15 dyrektywy 97/78/WE stanowi, że państwa członkowskie wydają pozwolenie na ponowny przywóz takich produktów, jeżeli zostały one odrzucone przez państwo trzecie, z zastrzeżeniem pewnych warunków. Warunki te obejmują wymogi w zakresie wydawania świadectw i mają one na celu ochronę zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt.
- (3) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/625 ⁽³⁾ uchyliło dyrektywę 97/78/WE ze skutkiem od dnia 14 grudnia 2019 r. W rozporządzeniu tym ustanowiono nowe ramy prawne dotyczące kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych mających na celu weryfikację prawidłowego stosowania prawodawstwa Unii dotyczącego łańcucha rolno-spożywczego. Ustanowiono w nim między innymi przepisy dotyczące kontroli urzędowych przesyłek produktów pochodzenia zwierzęcego wprowadzanych do Unii, w tym żywności. Ponadto rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/429 ⁽⁴⁾ uchyliło dyrektywę 2002/99/WE ze skutkiem od dnia 21 kwietnia 2021 r. W rozporządzeniu (UE) 2016/429 ustanowiono przepisy dotyczące zapobiegania chorobom zwierząt, w tym przepisy dotyczące wprowadzania do Unii produktów pochodzenia zwierzęcego. Przepisy ustanowione w tych dwóch rozporządzeniach są stosowane równoległe, przy czym przepisy określone w rozporządzeniu (UE) 2017/625 mają charakter horyzontalny, natomiast przepisy ustanowione w rozporządzeniu (UE) 2016/429 są bardziej specyficzne dla sektora, ponieważ dotyczą zdrowia zwierząt.
- (4) Przepisy uzupełniające zostały obecnie ustanowione rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2019/2074 ⁽⁵⁾ na mocy rozporządzenia (UE) 2017/625 w odniesieniu do przeprowadzania kontroli urzędowych przesyłek zwierząt i towarów pochodzących z Unii i wracających do Unii w wyniku odmowy wprowadzenia w państwie trzecim. Te

⁽¹⁾ Dz.U. L 18 z 23.1.2003, s. 11.⁽²⁾ Dyrektywa Rady 97/78/WE z dnia 18 grudnia 1997 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich (Dz.U. L 24 z 30.1.1998, s. 9).⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/625 z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych przeprowadzanych w celu zapewnienia stosowania prawa żywnościowego i paszowego oraz zasad dotyczących zdrowia i dobrostanu zwierząt, zdrowia roślin i środków ochrony roślin, zmieniające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001, (WE) nr 396/2005, (WE) nr 1069/2009, (WE) nr 1107/2009, (UE) nr 1151/2012, (UE) nr 652/2014, (UE) 2016/429 i (UE) 2016/2031, rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 i (WE) nr 1099/2009 oraz dyrektywy Rady 98/58/WE, 1999/74/WE, 2007/43/WE, 2008/119/WE i 2008/120/WE, oraz uchylające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 854/2004 i (WE) nr 882/2004, dyrektywy Rady 89/608/EWG, 89/662/EWG, 90/425/EWG, 91/496/EWG, 96/23/WE, 96/93/WE i 97/78/WE oraz decyzję Rady 92/438/EWG (rozporządzenie w sprawie kontroli urzędowych) (Dz.U. L 95 z 7.4.2017, s. 1).⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/429 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie przenoszenia chorób zwierząt oraz zmieniające i uchylające niektóre akty w dziedzinie zdrowia zwierząt („Prawo o zdrowiu zwierząt”) (Dz.U. L 84 z 31.3.2016, s. 1).⁽⁵⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2019/2074 z dnia 23 września 2019 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/625 w odniesieniu do przepisów dotyczących określonych kontroli urzędowych przesyłek niektórych zwierząt i towarów pochodzących z Unii i wracających do Unii w wyniku odmowy wprowadzenia w państwie trzecim (Dz.U. L 316 z 6.12.2019, s. 6).

przepisy uzupełniające mają na celu sprawdzenie zgodności wracających przesyłek z, między innymi, wymaganiami dotyczącymi zdrowia zwierząt i odnoszą się do tych wymagań zgodnie z unijnymi przepisami o wymaganiach zdrowotnych dla zwierząt. Wspomniane rozporządzenie delegowane stosuje się od dnia 14 grudnia 2019 r., zgodnie z datą rozpoczęcia stosowania rozporządzenia (UE) 2017/625.

- (5) Akty wykonawcze Komisji do dyrektywy 2002/99/WE nie ustanawiają obecnie szczegółowych wymagań dotyczących zdrowia zwierząt w odniesieniu do ponownego wprowadzania do Unii produktów pochodzenia zwierzęcego, które zostały wywiezione z Unii i odmówiono ich wprowadzenia w państwie trzecim. W związku z tym należy ustanowić wymagania dotyczące zdrowia zwierząt w odniesieniu do ponownego wprowadzania do Unii przesyłek produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi, które zostały wywiezione z Unii i odmówiono ich wprowadzenia w państwie trzecim, aby zagwarantować pewność prawa w odniesieniu do wymagań dotyczących zdrowia zwierząt mających zastosowanie do tych przesyłek oraz aby zmniejszyć potencjalne ryzyko dla zdrowia zwierząt po dniu 14 grudnia 2019 r. w następstwie uchylecia dyrektywy 97/78/WE.
- (6) W szczególności wyładunek, przechowywanie i ponowny załadunek tych produktów w państwach trzecich nie powinny powodować ryzyka rozprzestrzeniania się i wprowadzania do Unii patogenów niektórych wyszczególnionych chorób zwierząt, o których mowa w załączniku I do dyrektywy 2002/99/WE.
- (7) Poza dokumentami oryginalnymi wydanymi przez właściwy organ państwa członkowskiego wywozu należy również zezwolić na weryfikację pochodzenia przesyłek produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi na podstawie elektronicznego odpowiednika oryginalnego urzędowego świadectwa przesłanego w systemie zarządzania informacjami w zakresie kontroli urzędowych (IMSOC), o którym mowa w art. 131 rozporządzenia (UE) 2017/625, i ustanowione go rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2019/1715 ⁽⁶⁾.
- (8) Należy zezwolić na transport do miejsca przeznaczenia w Unii przesyłki produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi, która została zwrócona do Unii w wyniku odmowy wprowadzenia w państwie trzecim, jeżeli właściwy organ w miejscu przeznaczenia w Unii wyraził zgodę na odbiór tej przesyłki.
- (9) Należy zapewnić, aby przesyłki produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi, które zostały zwrócone do Unii w wyniku odmowy wprowadzenia w państwie trzecim, przybywały do swojego miejsca przeznaczenia w Unii. W związku z tym do monitorowania transportu i przybycia takich przesyłek przewożonych z punktu kontroli granicznej przybycia do Unii do zakładu w miejscu przeznaczenia powinny mieć zastosowanie wymogi proceduralne określone w rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) 2019/1666 ⁽⁷⁾.
- (10) Wymagania dotyczące zdrowia zwierząt określone w niniejszej decyzji wykonawczej powinny mieć zastosowanie do dnia 21 kwietnia 2021 r., ponieważ od tej daty mają zastosowanie przepisy rozporządzenia (UE) 2016/429 i rozporządzenia delegowanego Komisji w sprawie przepisów o wymaganiach zdrowotnych dla zwierząt w odniesieniu do wprowadzania do Unii określonych zwierząt, materiału biologicznego i produktów pochodzenia zwierzęcego z państw lub terytoriów trzecich oraz postępowania z tymi zwierzętami, materiałem i produktami po ich wprowadzeniu do Unii.
- (11) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Roślin, Zwierząt, Żywności i Pasz,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Właściwy organ w punkcie kontroli granicznej zezwala na wprowadzenie do Unii przesyłek produktów pochodzenia zwierzęcego, określonych w art. 2 ust. 4 dyrektywy Rady 2002/99/WE, pochodzących z Unii i wracających do Unii w wyniku odmowy wprowadzenia w państwie trzecim, jeżeli spełnione są następujące wymogi:
 - a) przesyłce towarzyszy oryginalne urzędowe świadectwo lub dokument wydany przez właściwy organ państwa członkowskiego wywozu lub jego elektroniczny odpowiednik przesłany w systemie zarządzania informacjami w zakresie kontroli urzędowych (IMSOC), o którym mowa w art. 131 rozporządzenia (UE) 2017/625, i ustanowiony rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2019/1715, lub jego uwierzytelniony odpis;

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Wykonawcze Komisji (UE) 2019/1715 z dnia 30 września 2019 r. ustanawiające przepisy dotyczące funkcjonowania systemu zarządzania informacjami w zakresie kontroli urzędowych oraz jego składników systemowych („rozporządzenie w sprawie systemu IMSOC”) (Dz.U. L 261 z 14.10.2019, s. 37).

⁽⁷⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2019/1666 z dnia 24 czerwca 2019 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/625 w odniesieniu do warunków monitorowania transportu i przybycia przesyłek niektórych towarów przewożonych z punktu kontroli granicznej przybycia do zakładu w miejscu przeznaczenia w Unii (Dz.U. L 255 z 4.10.2019, s. 1).

- b) przesyłce towarzyszy oświadczenie właściwego organu miejsca przeznaczenia w Unii potwierdzające, że organ ten wyraża zgodę na odbiór przesyłki i zawierające wskazanie miejsca przeznaczenia przesyłki w celu jej powrotu do Unii;
 - c) przesyłce towarzyszy jeden z następujących dokumentów, w którym wskazuje się przyczynę odmowy wprowadzenia przez państwo trzecie, oraz, w stosownych przypadkach, miejsce i datę wyładunku, przechowywania i ponownego załadunku w państwie trzecim oraz następujące informacje:
 - (i) w przypadku pojemników lub opakowań z nieuszkodzoną oryginalną plombą – oświadczenie podmiotu odpowiedzialnego za przesyłkę potwierdzające, że transport odbył się w warunkach odpowiednich dla danego rodzaju produktów pochodzenia zwierzęcego, a zawartość przesyłki nie została zmieniona podczas transportu; lub
 - (ii) oficjalne oświadczenie właściwego organu lub innego organu publicznego państwa trzeciego potwierdzające, że wymogi określone w lit. d) zostały spełnione;
 - d) jeżeli produkty pochodzenia zwierzęcego zostały wyładowane w państwie trzecim, właściwy organ lub inny organ publiczny państwa trzeciego poświadcza, że:
 - (i) produkty pochodzenia zwierzęcego nie były poddawane żadnym czynnościom poza wyładunkiem, przechowywaniem i ponownym załadunkiem w państwie trzecim;
 - (ii) wprowadzono skuteczne środki, aby uniknąć zanieczyszczenia produktów pochodzenia zwierzęcego czynnikami chorobotwórczymi, które w trakcie wyładunku, przechowywania i ponownego załadunku w państwie trzecim powodują przenośne choroby zwierząt wymienione w załączniku I do dyrektywy 2002/99/WE;
 - (iii) miejsce każdego wyładunku, przechowywania i ponownego załadunku w państwie trzecim nie podlegało ograniczeniom przemieszczania zwierząt z powodu przenośnych chorób zwierząt wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2002/99/WE podczas wyładunku, przechowywania i ponownego załadunku zwierząt w państwie trzecim.
2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 lit. a) w przypadkach gdy dokumentacja, o której mowa w tym przepisie, nie została wydana przez właściwy organ państwa członkowskiego wywozu, pochodzenie przesyłki jest uwierzytelnianie w inny sposób na podstawie udokumentowanych dowodów przedstawionych przez podmiot odpowiedzialny za przesyłkę.
3. Właściwy organ w punkcie kontroli granicznej monitoruje transport i przybycie do miejsca przeznaczenia przesyłki produktów pochodzenia zwierzęcego zgodnie z art. 2 i 3 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/1666.

Artykuł 2

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 14 grudnia 2019 r. do dnia 21 kwietnia 2021 r.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 28 listopada 2019 r.

W imieniu Komisji
Vytenis ANDRIUKAITIS
Członek Komisji

SPROSTOWANIA

Sprostowanie do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/625 z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych przeprowadzanych w celu zapewnienia stosowania prawa żywnościowego i paszowego oraz zasad dotyczących zdrowia i dobrostanu zwierząt, zdrowia roślin i środków ochrony roślin, zmieniającego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001, (WE) nr 396/2005, (WE) nr 1069/2009, (WE) nr 1107/2009, (UE) nr 1151/2012, (UE) nr 652/2014, (UE) 2016/429 i (UE) 2016/2031, rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 i (WE) nr 1099/2009 oraz dyrektywy Rady 98/58/WE, 1999/ 74/WE, 2007/43/WE, 2008/119/WE i 2008/120/WE, oraz uchylającego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 854/2004 i (WE) nr 882/2004, dyrektywy Rady 89/608/EWG, 89/662/ EWG, 90/425/EWG, 91/496/EWG, 96/23/WE, 96/93/WE i 97/78/WE oraz decyzję Rady 92/438/EWG (rozporządzenie w sprawie kontroli urzędowych)

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 95 z dnia 7 kwietnia 2017 r.)

Strona 68, art. 79 ust. 2 lit. c) ppkt (i):

- zamiast: „(i) które okazały się konieczne w wyniku wykrycia niezgodności przez sam podmiot podczas kontroli urzędowej przeprowadzanej zgodnie z niniejszym rozporządzeniem; oraz”,
- powinno być: „(i) które okazały się konieczne w wyniku wykrycia niezgodności podczas kontroli urzędowej przeprowadzanej zgodnie z niniejszym rozporządzeniem u tego samego podmiotu; oraz”.
-

**Sprostowanie do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/798 z dnia 11 maja 2016 r.
w sprawie bezpieczeństwa kolei**

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 138 z dnia 26 maja 2016 r.)

Strona 145, załącznik III, akapit drugi, pkt 11, tiret trzecie:

zamiast:	„—	aby zadania w zakresie utrzymania były wykonywane zgodnie z zamówieniami na usługi utrzymania i aby wydawane były zaświadczenia o przywróceniu do eksploatacji obejmujące ewentualne ograniczenia użytkowania,”
powinno być:	„—	aby zadania w zakresie utrzymania były wykonywane zgodnie z zamówieniami na usługi utrzymania i aby wydawane były zaświadczenia o przywróceniu do eksploatacji obejmujące możliwe ograniczenia użytkowania,”

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL